

בעזה"ש"ת

קונטרס

דברים ברורים

שנאמרו בלהבת אש
על ידי גדולי הרבנים שליט"א

יצא לאור תמוז תשע"א

על ידי ועד המארגנים

תשואות חן להרב א.ש. שליט"א שהמציא לנו דרשות הראב"ד שליט"א

ושל ראש ישיבת בני ציון שליט"א

ולמכון אור ישראל שהמציאו לנו דרשות הגה"צ דתהילות ישראל שליט"א

הננו מגישים בזה להצבור חלק מהדרשות(ממה שהשגנו)
שנאמרו בעצרת מחאות והתעוררות
בחודש תמוז תשס"ז, ובחודש סיון ותמוז תשס"ח
ובחודש תמוז ס"ט ובחודש אב תש"ע
שיש בתוכם תוכן רב ותועלת מרובה
ובודאי יהנה מהם הציבור

המו"ל

052-7672481

פתיחה

מתוך דרשת הגה"צ דתהילות ישראל שליט"א

ישראל ושם ד' והתוה"ק באופן מבהיל ומבוים ומשמייצים שמם של השומרי התורה ומצות יום יום בכל מיני ואופני שמצה, ואין לך יום שאין צרתה זו גדולה יותר משל אתמול וכל אומות העולם מחפשים תואנה בכל מה שאפשר לעשות מזה חילול שם שמים וחילול כלל ישראל, וכמו"כ בארה"ק שהממשלה ואנשיה הם ממלאים את האויר בכפירה ושנאה נגד התוה"ק והדת ונגד ד' ית' והם מנסים בכל כחם ושאפתם להכניס שנאה זו בכל האוכלוסיא ולהשמיץ ולבזות ולהשפיל את השומרי תו"מ בצורה היותר שפילה ד"י.

והנה כל מאמין בד' ובתוה"ק חייב ולהאמין שאין זה ענין מקרה כלל ואין שום סיבה מדרכי הטבע שגורם לכל זה כמבואר ברמב"ן סו"פ בא שמי שמאמין שיש ענין טבע שאינו מתנהג ע"פ גזירת עליון וסיבה רוחנית דהיינו ע"י גרמת מעשיו הלא טובים, אין לו חלק בתורת משה עד שיאמין שכל דברינו ומקרינו אין בהם טבע ומנהגו של עולם אלא הכל בגזירת עליון ואם נעשה המצוות יצליחנו שכרינו ואם לא ח"ו וכו' ע"ש דבה"ק המלהיבים, ועל כן עלינו להתבונן לפשפש ולמשמש במעשינו להבין ולדעת בשל מה הרעה הזאת.

ומה שיש להבין הוא שכל מה שקורה לאדם אפילו באונם בלי אשמתו כמו שזוה גם במצב של היום (שעושים חילול ד' גם מעלילות שוא וגם אפילו מהמצות שאנו עושים) הרי זה סוכ"ם פרי מעשינו שמראים לנו בזה מן השמים איך שיש בידינו עבירה זו של חילול ד' (ויכול להיות גם מגלגולים הקודמים) שגרמנו במעשינו ועדיין לא תקננו אותה על כן מביאים עלינו דברים כעין

הנה היום אנו נמצאים בזמן שפקד אותנו צרות רבות ורעות ואין דורש ואין מבקש איך להמתיק אותם אלא תפוסים עם אנחה ודאגה, וזה לא הדרך עבור יהודי, אלא לדרוש ולבקש מה ד' דורש מאתו ובמה התרחק ממנו ית' שעל כן הפסיד שמירתו ית' עליו ומצא אותו הרעות הרבות והצרות, ולהתחיל לתקן דרכיו ולשוב אליו ית' ועל כן עלינו להתבונן על מה עשה ד' ככה לארץ הזאת לדור שלנו ולתקופה הזאת מה חרי האף הגדול הזה ולהתחיל לתקן דרכינו ולהזור ולהתקרב אליו ית'.

וקודם כל יש להתבונן מהו הצרה היותר גדולה שפקד אותנו היום ושזה מה שיש להמתיק ולבטל לפני הכל כמו כשיש לאדם ח"ו מחלה ואח"כ נתוסף לו מחלה עוד יותר גדולה וקשה ומסוכנת יותר בודאי שידאג ויטפל קודם כל במחלה היותר מסוכנת ויותר קשה, ואחרי שיתרפא מזה ידאג על השאר.

ועוד יש להבין שכמו שאם יש לאדם כאב ומחלה ואח"כ רואה שגם את אביו פקד כאב ומחלה, בודאי שקודם כל דבר ראשון יש לו לטפל במחלת אביו ולהסיר כאבו ואח"כ יטפל בשלו, ועוד יותר שבאמת צריך לכאוב לו כאב וצער אביו יותר מצער של עצמו ופשוט שמי שאינו מרגיש כך הרי זה מוכיח שאין לו אהבה וקשר בלבו לאביו ואינו מסור לו באמת כראוי להיות מבן לאביו.

ועתה נגש לענינינו שיש לשים לב ולהבין שלאחרונה פקד אותנו צרה חדשה שנהיה המצב בכל העולם כולו שמרבים כל הגוים לחלל שם

בתשובה ע"י שמעוררים אותו עתה מן השמים ויש לו הזדמנות לכפר ולטהר עוונו ומזלול בה ואינו תופס את ההזדמנות הרי זה מגדיל עוונו ועונשו הרבה יותר מהחטא עצמו, (ומביא ע"ז משל ומקורו בזה"ק בזה"ח פ' נח דף כ"ח). ועל כן יש לנו לשים מאוד ללבנו הענין הזה שהרי עוון חילול ד' היא יותר קשה מכל העוונות, ובספה"ק מבואר שעוון חילול ד' פוגם בעולמות היותר גבוהים יותר מכל שאר העוונות וגם כפרתו היא יותר קשה מכל שאר העוונות כמבואר בזה"ל וברמב"ם שאינו מתכפר לו אלא בצירוף יום המיתה, ועל כן בודאי עלינו לתקן בראש ובראשון עוון חילול ד' לפני שאר כל העוונות.

ויש להבין שכל זמן שאין האדם שב בתשובה על עוון זה הרי זה מעכב כפרתו על שאר כל העוונות וכמו למשל מי שרוצה לכבס ולהוריד ולטהר מעצמו כל הלכלוכים שנתלכלך בהם הרי עליו להוריד קודם כל את הלכלוך היותר גדול ואח"כ שאר הלכלוכים כי אם יתחיל בשאר הלכלוכים היותר קטנים ובנתיים נשאר עליו הלכלוך היותר גדול הרי זה ימנף אותו שוב ונמצא לא הרויח כלום בכל מרחתו אבל אם יטהר מעליו קודם הלכלוך היותר גדול אזי אפילו כל זמן שלא הצליח להמשיך לטהר את השאר מעליו בכ"ז הרויח בזה כי הרי הוא עכ"פ פחות מלכלך מבקודם.

ועל כן עלינו לשים ללבנו להבין שעל זה מעוררים אותנו עכשיו מן השמים ובוה גם בוחנים אותנו כמה אנו קרובים בלבנו לד' וגם בזה נדון האדם אם יהיה לו הזכות להשאר בהגאו"ש ויזכה לקבל פני משיח צדקינו כי עיקר ענין הגאו"ש היא להיות קרוב אל ד' ית' ולגור במחיצתו, ועל כן הרי זה חלק גדול מהכירור שלפני הגאו"ש, וגם בזה הענין שכואב לנו על חילול כבודו ית' בזה מקרבים וממשיכים את הופעת הגאו"ש ב"ב כמבואר בהמשך הדברים, ולכן אם בזמן כזה אנחנו יותר תפוסים ושקועים בענינים שלנו הפרטיים והגשמיים וזה מה שכואב לנו יותר ועל זה

זה כדי שנתעורר לתקן ענין זה וכשאנו מצטערים וכואבים באמת על כבוד שמים ואכפת לנו עד כדרך נפשינו ואנו מתעוררים עי"כ לחזור בתשובה ולתקן דרכינו וגם משתדלים בכל יכלתינו למנוע את החילול ד' על כבוד שמים שמתחלל הרי זה הצער מתקן מה שאנחנו פגמנו וחטאנו בזה וזה תשובת המשקל שהוא א' מתקוני התשובה שצריכים לעשות על כל חטא (חוץ משאר תקוני תשובה) כמבואר בשערי תשובה לר' יונה והרי זה עבורינו תיקון המכפר עלינו על חטא חילול ד' שעשינו בעצמינו באשמתינו,

ואע"פ שאין חטא חילול ד' נמחק ומתכפר לגמרי אלא יחד עם מיתה ויו"כ וכדאיתא בזה"ל, בכ"ז אלו הבזיונות שמעליבים אותנו יכול להיות נחשב כאילו נתקיים בנו מיתה ממש, כידוע שבושה שמגיע לדרגא של אזיל סומקא ואתא חוורא הרי זה נחשב כשפיכת דמים, ור' יונה בשע"ת שער ג' כתב שצער של בזיונות יכול להיות נחשב צער יותר ממיתה ע"ש אבל אם אין אנו מצטערים וכואבים וצועקים על זה כלל או אפילו כשכואבים על זה פחות על מה שכואבים וצועקים על צער שלנו על דברי הבלי העולם הרי זה מוכיח ח"ו שאין אנו מסורים לד' ית' כדבעי ואין אנו מרגישים שד' ית' הוא אבינו בוראינו גואלינו ואין אנו כבן האוהב ומסור לאביו כראוי שאכפ"ל על צערו של אביו יותר משעל צער של עצמו כנ"ל, ע"י כך ה"ה מפסיד הכפרה והזיכוך שהיה מיועד לקבל עתה, ולא די בזה שנמנע מאתנו עי"ז הכפרה ומחילת העוון אלא עוד יותר מזה שע"כ מגדילים ח"ו יותר את הפשע ונחשב לנו ח"ו כאילו גם זה החילול שמתחלל עתה ה"ז על ידינו ח"ו מכיון שסוכ"ם הרי זה פרי חטאינו (שנתן הכח להסמ"א להשתולל עד כדי כך).

ועוד ע"פ המבואר בשערי תשובה (בתחלת שער א) לרבינו יונה שכשיש לאדם הזדמנות לשוב

וגם אין אנו חושבים על להגאוו"ש ולא מצפים לה ואע"פ שאנו אומרים כל יום (בי"ג עיקרים שא' מהם) אחכה לו בכל יום שיבא בכ"ז לא שמים לב למה שאנו אומרים וענין זה שאומרים דבורים כאלו לפני ד' ית' מהשפה ולחוץ ולא מכוונים אליה בלב כלל ומכש"כ כשגם אין מקיימים אותה ה"ז נחשב עבירה חמורה מאד והרי זה ח"ו מעורר קטרוג גדול מאוד בשמים כמש"כ בנביא (ישעי' כ"ט י"ג) יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני וגו' וכתוב שם שזה מעורר ח"ו חרון אף גדול ועונשים חמורים ד"י, ועל כן יש לנו לדאוג אם יהיה לנו בכלל זכות קיום להגאוו"ש ולעוה"ב ואם לא כן מה שזה לנו כל החיים וכל יגיעתינו בעוה"י, ע"כ עלינו לשים לב למה שלפנינו היום ולכל מה דכתוב ומפורש עד כאן, ובוה צדקה וזכות תהיה לנו בס"ד להגאוו"ש ולהנצל מכל חבלי משיח הקשים וממלחמת גוג ומגוג ולהוושע גם מכל שאר צרותינו בעגלא ובזמ"ק ברוב רחמים וחסדים בב"א.

ב

ויש להתבונן בענ"ז איך הגענו למצב כזה שנהיה לבנו כ"כ רחוק מד' ואנו רחוקים כ"כ מלהרגיש בהרגשת בן לאב ושאלנו באמת בנים לד' אלקינו, ויש לנו לחקור ולחפש כמש"כ נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה וגו' בכדי שנוכל לעקור אותה מלבנו ועי"כ נוכל לשוב ולחזור אל ד', הנה היות ונהיה כהיום מצב בעולם שבכל דבר צרה שפוקד ח"ו פונים תומ"י רק לעסקנים ומטפלים ומאמינים שבהם ובחריצותם תלוי הישועה מהצרה ומכש"כ אם זה ענין של עלילה מהשלטון ושלוחיהם שאז בודאי מבינים שכל הישועה תלוי בהקשרים והשתדלות להחניף ולשכנע את אנשי השלטון והשופטים וכדו', ולכאורה לפי ראות העין נראה שהיא דרך ישרה ונכונה כי הרי מהחובה עלינו להשתדל בדרך הטבע, אמנם יש לדעת את האמת והאמונה שאע"פ שבודאי יש ענין ומצוה לעשות

אנו מתפללים ודואגים יום ולילה ורק לזה אנו מתגעגעים ומאחלים לעצמינו שיהיה לנו ישועה בדברים שלנו שכואב לנו ואכפת לנו ואין אנו שמים לב להענין היותר גדול וחשוב שהוא ענין הנוגע לאבינו מלכינו הרי בזה אנו ח"ו מוכיחים בזה שאנחנו עדיין מאוד רחוקים מד' ית' ומבחינת בנים אתם לד' אלקיכם.

ועוד ילה"ב טעם חשוב למה עלינו להקדים לדאוג על ענין זה לפני שאר הענינים כי אם שנוושע בישועה הכללית של הגאוו"ש הרי ממילא יתבטל כל שאר הצרות והצער והדאגות שלנו, והרי זה דומה לבן שאביו מפרנסו תמיד ומעניק לו כל טוב ופעם ירד מצב הפרנסה של אביו שאין לו לא עבור עצמו ולא עבור בניו, והנה אם הבן דואג ומתפלל ואכפ"ל רק עבור עצמו ולא עבור אביו יש בזה שתים רעות (א) מדה רעה (ב) טפשות גדול (א) המדה רעה היא כי איך יהיה בלבו כ"כ ריחוק וקרירות לאביו להיות כפוי טוב אליו על כל הטובה שהיה מעניק לו תמיד (וב) הטפשות הוא שהרי באותו השתדלות שיעשה עבור אביו שיוושע יוושע גם הוא, וכמו"כ הוא בענינינו אם אין אנו מבינים לדאוג גם עבור צער השכינה כביכול הרי זה סימן שח"ו אין לנו שום הרגשה והכרת טובה לאבינו בוראינו על כל הטוב שהוא עושה עמנו תמיד והרי אנו כמו אגואיסטים שאכפת לו רק על עצמינו כמו במשל הנוכח והרבה יותר גרוע מזה כי בענינינו הרי זה דומה לבן שהוא קלקל את פרנסתו של אביו הפסידו את כל רכושו ואחרי כל זה לא אכפ"ל לכאוב ולדאוג עבור אביו וכואב לו רק על מה שנגרם לו לעצמו ג"כ הפסד עי"ז האם ישנו מדת אכזריות גדולה מזו, ועוד שהרי זה טפשות גדולה כנ"ל שהרי אם נפעול ישועה וגאולה עבור השכינה הק' הרי ממילא נוושע גם אנחנו בכל מכל כל, אמנם כל התנהגותינו המוזרת הזאת הוא מכח חוסר התבוננות ושימת לב וחוסר חשבון נפש על דרכינו והתנהגותינו.

השתדלות בדרך ובסדר הטבע וכך הוא רצונו ית' וכך גזרה חכמתו ית' שכל דבר הנוגע בעוה"ז יתלבש בלבוש של סדר והנהגת דרכי הטבע.

אבל יש לדעת ולהבין שיש בזה כוונה עמוקה שבדרך זה יהיה ההבחנה עבורינו והיא נקודת הנסיון לראות אם אנו נכיר את ד' ית' ואמונתו ונגלה אותו בתוך הסתרת פניו בדרכי הנהגת הטבע והעוה"ז, להאמין שאין בהטבע שום כח לפעול ולתת לנו ההצלחה אלא אך ורק ד' ית' הוא הפועל וקובע עבורינו אם נצליח או לא, ובוה שאנו מבטלים מלבנו את האמונה בדרך הטבע הרי אנו מטהרים את העולם הטבע ומוציאים ממנה את הזוהמה והכפירה והסתרת פני ד' ובוה אנו מכשירים ומכינים את העוה"ז שתהיה מעון עבור ד' ית', וזהו מטרת בריאת העוה"ז הגשמי מפני שהתאוה ד' ית' כביכול שיהיה לו דירה בתחתונים כדאיאת בספה"ק, ובוה תלוי כל שכרינו לעוה"ב אם הצלחנו להוציא לאור מטרה זו ולהכין דירה עבורו ית' בעוה"ז, ולכן קבע לנו סדר זה ונתן לנו את תורתו שע"כ נדע מה חובתינו ומטרת חיינו בעוה"ז.

והראשון שעמד בנסיון זה והכין את הכח הזה גם עבור כל הדורות היה אברהם אבינו שלימד ופירסם אמונתו ית' לכל העולם, לא רק שהוא ית' ברא את העולם כי בזה היו מאמינים גם האוה"ע עובדי ע"ז אלא שהאמינו שאחרי שברא הבוב"ה את העוה"ז מסר את ההנהגה של העוה"ז ביד המזלות והם המנהיגים אותה, כי כך היה נראה לעיני בשר מכיון שכל הנהגת ומאורעות העוה"ז ה"ה ע"פ המזל השולט באותה זמן וכמו"כ הצלחת כל אדם תלוי באיזה מזל הוא נולד וגם לאיזה מזל נפשו משתייכת (כידוע ליודעים בחכמה זו גם ידוע להם הדרך איך לברר על כל אדם לאיזה מזל נפשו משתייכת) ועל כן התחילו הדורות לפנות אל המזלות ולעבוד אליהם כי האמינו שבוה יעוררו את הכח המזל ההוא להשפיע אליהם

הצלחה כי האמינו שיש להמזלות כח לפעול בעצמם לפי בחירתם להטיב למי שרוצים כפי שהטעה את העולם בזה נמרוד ושאר רשעי העולם שהנהיגו את אנשי העולם אז מדור אנוש ואילך כידוע כל זה מדברי חז"ל ובוה סטו כולם מלעבוד את ד' ומלהתפלל ולפנות אליו ית', עד שבא אברהם אבינו והאיר להעולם את האמונה בד' והרחיק את העולם מהשקר הזה וקרבים לד' ית' ועשאו לד' ית' אדון בעולם כמבואר בחז"ל וע"ז כתוב (יחזקאל ל"ג כ"ד) א' היה אברהם וגו'.

ונמצא ע"פ האמור שיסוד ושורש הע"ז ועבודתה היא (לא ההכחשה שד' ית' ברא הכל אלא) להאמין שהצלחת האדם והצלחת כל דבר בעולם תלוי בדרכי הטבע והנהגותיה שהוא מונהגת ע"פ כח המזל, וכמו"כ כל אדם שיש לו מזל טוב והצלחה בדבורו לשכנע אנשים וכמו"כ בכל דבר שיעשה יצליח וישכיל הכל לפי גזירת המזל עליו, וכתוצאה מהאמונה בזה היא לעבוד את המזלות ולהקריב אליהם קרבנות ולהשתחוות אליהם וכדו' בכל מיני דרכים שבדו ראשי העובדים ע"ז בדורות הקודמים, וכשאדם עובד לע"ז לכוכבים ומזלות בדרך זו ה"ה בזה מגלה דעתו שה"ה מאמין בכל זה.

היוצא מהאמור שבאמת עיקר ושורש עבודת ע"ז היא בלבו ואמונתו של האדם והמעשה היא רק מעידה על מחשבתו, ועפ"ז מובן ההלכה שבע"ז נידונים על המחשבה כמעשה, ולכן יתכן שהאדם אינו עובד לע"ז בפועל אבל בלבו ה"ה כעובד ע"ז, ועפ"ז נוכל להבין פרשה שלימה בתוה"ק והוא מה שכתוב (דברים ל"א י"ז) ואמר על כי אין אלקי בקרבי מצאונו הרעות האלה ואנכי הסתיר אסתיר פני וגו' כי פנה אל אלקים אחרים, והקושיא ידוע (עי' רמב"ן) שהלא זה לכאורה תשובה וודוי על עוונותינו וא"כ למה יוסיף ד' ית' להסתיר פניו, ועוד יש לדייק בהמשך הפסוק שאמר כי פנה שמשמע שזה סיבה חדשה שלכן עדיין ד'

צרה ח"ו הרי הם גם אז רק מתאוננים ומודים שבודאי עוונותיהם הביאו עליהם הצרות הללו, בכ"ז יש להבין שכל זמן שאינו על מנת לתקן עצמו** אין זה נקרא תשובה אלא ייאוש (שהיא גרוע יותר מהחטא עצמו) כמבואר בספרי מוסר, ומכש"כ אם האדם במצב זה מבקש לעזור לעצמו בכל מיני דרכי הטבע וכמש"כ (איכה ה' ו') מצרים נתנו יד אשור לשבוע לחם הרי זה מעורר עוד יותר קטרוג מכיון שאחרי שד' ית' מייסרו ומעוררו כדי שיפנה לד' ויבקש ממנו סליחה בפרט מאחר שמכיר שזה מפני עזבו את ד', ובכ"ז עדיין אינו פונה אליו ית' אלא חוזר לסורו ושב אל קיאו כבתחילה.

וזה ענין כוונת הפסוק כאן שמאחר שפקדם צרות רבות ורעות והם מבינים שזה מפני עוונותם כמ"ש במפורש בעצמו על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות וגו' ובכ"ז עדיין פונה עורף לד' ואינו מנסה לחזור ולהתקרב לד' אלא במקום זה ה"ה פונה לעזרה ממקורות אחרים וזה מה שאומר הפסוק בהמשך כי פנה אל אלקים אחרים הרי זה שוב מרידה גדולה במלכות שמים והרי זה שמץ של כפירה ועבודה זרה שמאמין שמי שהוא או מה שהוא בלעדי ד' ית' יכול לעזור לו בלי שיתרצה אל ד', כלומר שיעזור לו הכח האחר נגד המכה שד' ית' מכהו והרי זה כמרידה כפולה ומכופלת.

וזה מ"ש הפסוק שאפילו אם ימנעו מכאן והלאה להמשיך לעבוד לע"ז בפועל כמו שעשו עד עתה בכ"ז עדיין לא התרחקו משורש מהחטא ולא קיימו משאחז"ל שהעוקר ע"ז צריכים לשרש אחריה והם לא עקרו השורש ונשארו דבוקים בלבם בשורש הע"ז כנזכר ומכיון שזה הדרך שבחרו להם (ומטעים א"ע לחשוב שבוה כבר יצאו יד"ה התשובה) והרי הכלל היא שבדרך שאדם רוצה (ובוחר) לילך בה מוליכין אותו על כן כבר לא מעוררים אותם יותר מן השמים אלא משאירים אותם בטעותם ואפילו כשקורה עוד מקרים וצרות בכדי לעורר את הכלל לתשובה הם לא

מסתיר פניו, והלא זהו סיבה הראשונה שכבר נזכר לפני זה שעבור זה מצאם כל הרעה ועל זה כבר התוודו ושבו והלא אין מזכירים לבעל תשובה מעשיו הראשונים.

אך הענין הוא ע"פ מה שיש לדעת שענין התשובה איננו די כמה שיתאונן האדם על חטאו (כי זה עושים גם הרשעים בנהינות שכבר לא שייך שם ענין התשובה וגם בעוה"ז כמאמר הידוע רשעים מלאים חרמות) וזה לבד אינו נחשב תשובה כלל (ואע"פ שהתאוננות והתמרמרות על החטא הרי זה מעיקרי התשובה כמבואר בשערי תשובה לרבינו יונה בארוכה, אבל הרי זה) רק אם זה למטרה על מנת לתקן ולשפר דרכיו אבל אם אינו על מנת לתקן ולשנות דרכיו מכאן ולהבא, אלא כדרך הרשעים שהם מאמינים בשכר ועונש אלא שקשה להם להתגבר נגד יצרם ומבעם ועל כן הם בוכים ומתאוננים על דרכם המקולקל אבל לא מקבלים ע"ע לשנות דרכם מכאן ולהבא כי אינם מאמינים בעצמם שיוכלו לתקן דרכם*.

ועל כן לא עולה בדעתם כלל שצריכים וחייבים לקבל ע"ע לשנות דרכם אלא מסתפקים בזה שמתמרמים ומתאוננים על מצבם וחושבים שזה מספיק ונחשב תשובה ואפילו כשפוקד אותם איזה

* וגם אין להם האמונה והבטחון בד' שהוא עוזר בלמעלה מדרך הטבע וכחו של האדם למי שרוצה לשוב אליו כמבואר בשערי תשובה וכתב שעל דבר זה הבטיחנו ד' ית' בתורה ובנביאים כמה פעמים שיעזור בכך להרוצה לשוב בתשובה ע"ש.
**אע"פ שהרי זה יותר טוב ממי שלא אכפת ליה כלל או שכבר התרגל כ"כ לדרכו המקולקל עד שאינו שם לב שהוא נמצא בדרך הלא טוב וכמו"כ כשפוקדו איזה צרה ח"ו אינו שם לב ואינו חושב שזה מכח חטאו ולעוררו לשוב, ולכן זה שכן מתעורר לחשוב שזה מכח חטאיו ה"ה עכ"פ קצת יותר משובח.

ועל כן נדמה להם לפי טפשותם שאביהם עדיין נמצא אתם ולא שמים ללבם להרגיש ולהבין שאין בזה נשמת רוח חיים ואין זה האבא כלל, וע"י שאינם תופסים ומבינים את זה על כן לא יחפשו אותו כלל וישארו מרוחקים ומנותקים ממנו לעולם ועד.

וכמו"כ הוא לעניינינו שאלה האנשים שנדמה [להם] שהטבע מנהיג א"ע ויש בו כח חיוני שמנענע את עצמו בזמן שהרי זה באמת עץ יבש ואין בהם ממש והרי זה דומה כמו הע"ז אשר לא יאכלון ולא יריחון ועברו אותם והאמינו בהם, ונמצא אע"פ שנדמה להם שכבר התרחקו מהע"ז הרי זה טעות ודמיון וסמיית עיניים אבל באמת עדיין נשארו בדרכם הקודם ד"י.

ועל כן על כאו"א להתבונן היטב ולברוק את השקפת לבו והנהגתו האם אינו נתפס בזה הע"ז ד"י, ומכיון שאנו עומדים סמוך ונראה להגאוו"ש בעגלא ובז"ק הרי זה עתה חלק גדול מהבירור לקבוע מי ראוי להשאר קיים בזמן הגאוו"ש וע"כ יש לכאו"א להזדרז ולברוק את עצמו בעוד מועד (טרם יהיה מאוחר) כדי שלא ישאר ח"ו מקופח מישועתן של ישראל והגאוו"ש, אלא יתקן מעשיו חיש מהר לפני בא היום הגדול והנורא בעגלא ובזמ"ק אמן.

* * *

יבינו ולא יעלה בדעתם שהכונה לעוררם לתשובה (מכיון שלפי דעתם המה כבר מתוקנים) אלא יתלו הכל במקרה העולם והטבע או ברשעת הגוים והרשעים כאלו שהם ברשעותם מביאים עלינו את הגזירות והצרות ואינם מבינים שאין שום דבר יכול לקרה בעולם אלא אם כן נגזר כך מן השמים עבור חטאינו ואפילו כשהצרה בא ע"י בן בחירה וכמבואר ענין זה בראשונים (עי' בחינוך מצוה .. לא תקום ומצוה ... לא תמור) ונמצא הם חוזרים על עוונותם (שהוא האמונה בע"ז כנ"ל) מכיון שהם שוב פונים לעזרה רק ע"פ דרכי השתדלות הטבע (ולא פונים לד' כלל) ואינם מרגישים שיש כאן ענין הסתר פנים מד' ית'.

וזה עונש כפול ומכופל כי מי שעכ"פ מכיר שזה גזירה מן השמים יש עכ"פ תקוה שלבסוף יחזור בתשובה שלימה לחזור אל ד' ולדרכיו ית' משא"כ מי שנתפס בהנוכח אין תקוה שיתעורר פעם לתשובה, וזה ביאור ענין "הסתיר אסתיר" פני כי כשהאבא או המלך מסתיר את עצמו מילדיו ה"ה יודעים לפחות שצריכים הם לחפש אותו איפה הוא נמצא ולחזור ולהתקרב אליו משא"כ כשהאבא מסתיר עצמו באופן שלא ירגישו הילדים כלל שהסתיר פניו מהם אלא נדמה להם שהוא עדיין נמצא עמהם כמאז ומקדם כי השאיר להם אנדרטא שצורתו חקוק שם

דברי מרן ראב"ד בד"ץ העדה החרדית ירושלים עיה"ק

הגאון האדיר רבי משה שמרנבוך שליט"א

בעצרת מחאה סיון תשס"ח ירושלים

מצווה לא יצא מזה תקלה רק טוב, סמר מפחדך
בשרי ממשפטך יראתי. והאמת היא שאין גבול
לפירצות בעיר הקודש, הביאו לארה"ק כמליון
רובם גויים העושים עצמם יהודים ומתחתנים עם
יהודים עוברים טכס גירות שזה ממש צחוק, השבת
מחללים ר"ל, אבל לעינינו ! בעיה"ק ! ברחובה של
עיר ! הם באו להכעיס נגד אבינו שבשמים, נכנסו
לתוכנו ממש לבזות ולחלל שם ד'.

ארץ ישראל, כולל עיר הקודש בעוונותינו
הרבים, מנוהל ע"י בג"ץ עפ"י שיטתם זה
דמוקרטי, להכניס תוך עיה"ק פרוצים ולחלל
קדושתה, או לנו חטאנו מכל עם ובושנו מכל דור,
צריך לקנא קנאת ד'.

כתוב בגמ' אם קנאי שואל אם יעשה או
לא הוא מגונה, אף כאן כל מי שלבו כואב על
חילול הקדושה ומפחד לעתידינו - ראוי להיות
כאן, קל להעלים עין ולומר את נפשי הצלתי, אבל
ידע כי בנפשו הוא, מי שאינו מוחה שתיקה
כהודאה ! כאילו הוא בעצמו עושה תועבות האלה
ח"ו !! (יש אצלינו בריונים כשנהנים שורפים אשפה
דבר שלא מביא שום תועלת אין זה ענין שלנו כאן ואין
לנו עסק בזה ענינינו כאן היא רק מפני שכך). חובתנו
היא כלפי שמיא, נאספנו יחד בפה שלנו יחד, נגד
חילול ד' בפרהסי' נגד חילול תורתנו ויראתנו. אנחנו
מחויבים כך מדין תורתנו הק', מעיקרי התורה
ומיסודי הדת כי בשעה שמחללים שם שמים
ברבים אנחנו מחויבים למחות. וכמו שאמרנו,
(הקב"ה) בשמים שואל מה עמי בארץ עושים
בשעה שמחללים שמי, וקדושת ארצי, וקדושת

באנו הלילה לאסיפה למחות על כך
שבעיר הקודש מתכוננים (אלפים) למצעד
ברחובות ירושלים להכריז שאין תורה ואין
אלוקים וזה מביא ח"ו חרון אף ד' על עמו
ונחלתו וכמפורש בפסוק "ובתועבות יכעיסוהו"
ואם א"א לנו למנוע אותם מכל מקום אנחנו
חייבים למחות, שאם לא נמחה אז אנחנו
נתפסים בעבירות שלהם זו היא גמ' מפורשת
(שבת דף ג"ה) ששמרו כל התורה כולה מא' עד
ת', ומכל מקום הקב"ה סיבב להרוג אותם
באכזריות בכל מיני כעס ולמה? (מכיון) שהיו
צריכים למחות, ואם לא מוחים אז הם נתפסים
בעוון אחרים.

עוד מהדהד באוזני דברי מורי ורבי הגאון
הצדיק רב משה שניידר זצ"ל תלמיד חביב
להחפץ חיים בשעה שבאמצע השואה רבבות
צדיקים קדושי עליון נשים וטף הומתו בכבשני גז
ואש והוא אמר: הצדיקים נענשו כמו שהגמ'
אומרת, כאילו הם עברו עבירות שאחרים
עוברים היות שלא מיחו לכן הוא אמר אנחנו
חייבים למחות בשמים ישאלו איך אנחנו עשינו,
באסיפה הערב נוכל לומר - להשיב אפו וחמתו -
התאספנו יחד, לכבוד ד' ותורתו.

עכשיו אנחנו בארץ ישראל בסכנה אז
אם הקב"ה בחרון אף מסלק השגחתו מאתנו אנו
ח"ו מופקדים כאילות השדה ר"ל, אנו חייבים
למחות. שמענו טוענים לא לדבר מדברים כאלו,
יוצא מזה מכשול, ומי שחושב בצדק יודע שזה
הבל. אבל לבד זה, יש לנו קבלה שכשמקיימים

עירי הקודש רש"י מביא בחומש שהקב"ה ציווה למנות שבט לוי במיוחד למה? שהיה לו חרון אף על שאר השבטים שלא מחו על כבודו בשעה שחטאו הערב רב בעגל, ולכן שבט לוי שכן הצטרפו למ"ר למחות על כבודו ית' הפריד אותם ומנה אותם במיוחד. אף אנו היום מכריזים אין לנו חלק עם אלו הרשעים עם תומכיהם ומנהיגיהם אנו לכד מאמינים רק בד' אלוקי ישראל ותורתו. מוחים אנו בכל תוקף בכל אלה שיש להם איזה קשר עם עם ישראל.

אני בטוח שהאסיפה שלהם מדי שנה היא מהקב"ה, לנסות אותנו מה נעשה לכבוד שמו. אם אנחנו מוחים וצריכים למחות בכל העולם כולו ולא מספיק שאנו מוחים כאן, אלא גם בחו"ל חייבים למחות ובוה נחסום קטרוג שיש לנו מלמעלה, אנו עכשיו בסכנה בלאו הכי, ואי אפשר לתאר גודל הסכנה שעם ישראל בארץ ישראל עומדים אף שהם משתיקים את זה, עכ"פ עלינו להכריז שאין לנו שום קשר עם אלו הפושעים שותפיהם ומנהיגיהם. ד' הוא האלוקים ואין עוד מלבדו ואנחנו צריכים ביחד עכשיו לקיים עלינו מלכות שמים שרק ד' הוא אחד ושמו אחד אין לנו שום קשר עם אלו

הרשעים עם מכניסיהם ושותפיהם ובוה נסיר בעזה"ת חרון אף מעלינו, כמו שבט לוי בזמנו שהקב"ה אמר "לקחתי אותם לי" וכמו"כ אע"פ שמעטים אנחנו עם ישראל הם בעצמם אנחנו לכד - ואין לנו הרבה שמצטרפין אתנו ואע"פ שאנו מעט בכמות אבל אנחנו הרבה באיכות זהו העיקר, כמו שבט לוי כידוע בפסוק שהם היו הכי קטן מכל השבטים. הקב"ה רצה להראות לא הכמות קובע, רק האיכות.

ובקבלת עול מלכות שמים עכשיו נכריז שאנחנו מאמינים רק באלוקים, ואלו הפושעים הרשעים אין להם שום חלק באלוקי ישראל ובעמ"י ובוה בעז"ה ית' נצפה שיסיר הקב"ה חרון אף מעלינו. מתוך שיש כ"כ קטרוג גדול, יש קטרוג על הצדיקים שאנחנו לא מוחים, אנו נבוא למחות ונגיד עכשיו שמע ישראל, וכן נכריז ד' הוא האלוקים (קבלת עול מלכות שמים).

הבה נקווה שבאסיפה שלנו הערב זכינו להסיר הקטרוג בשמים שאיננו מוחים, והקב"ה ירחם עלינו ונוכה קודם כל לביאת משיח צדקנו.

* * *

דברי מרן ראב"ד בד"צ העדה החרדית ירושלים עיה"ק

הגאון האדיר רבי משה שמרנבוך שליט"א

בעצרת המחאה בכ"ר השבת, ה"י מנחם אב תש"ע

והתוית תו על כל היהודים שנאנחים ונאנקים על התועבות, לעשות תו על המצח שלהם, לא להשמיד אותם עם שאר האנשים. ומה יהיה עם אנשי העיר - "ולאלה אמר כאזני עברו בעיר אחריו והכו אל תחום עיניכם ואל תחמלו זקן בחור ובתולה וטף ונשים תהרגו למשחית". הם הרגו את כולם חוץ מאלו שהתוו עליהם תו. חז"ל אמרו מעולם לא חזר הקב"ה כשהבטיח לטוב, וכאן הקב"ה חזר בו והעניש גם את אלה שהיה עליהם תו, בגלל שהם לא מיהו מספיק. הם וטענו שהם לא יצליחו במחאתם, והקב"ה אמר מי אמר להם שהם לא יצליחו.

בזמנינו שאנחנו בגלות המרה מספיק כשמשמיעים קול אנחה ומשתתפים בצער השכינה. אבל בעוה"ר גם זה לא מקיימים! הרבה שותקים ונמנעים מלהרים אפי' קול מחאה, הם אומרים: זה לא נוגע לנו, אנחנו ובנינו נעבוד את ה'. אבל זה טעות! טעות מרה! צריך לדעת שההפגנות של הטמאים זה פוגע בכל בית בישראל! ובמיוחד בעיר הקודש, באופן בלתי טבעי. כוחות הטומאה מקבלים פה אחיזה והם יכולים לפעול יותר: הרהורים, דיבורים, ומעשים. כשבדור המבול היה הפקר בעניין של עריות זה השפיע אפי' על הבהמות, עד כ"כ גבר כח הטומאה. ירושלים היום של תשע בבוקר זה כבר לא ירושלים של ארבע אחה"צ. כוחות הטומאה התחזקו. ואנחנו מקווים שבמחאתנו נמנע מהם מלקבל את הכוחות הגדולים האלו. כשנהרג בוילנא עקה"ש הגר צדק (בנו של הגרף פוטוצקי) אמר הגאון מוילנא זי"ע שמרגישים שזה עשה עשה רישם בכל העולם שכוחות הטומאה כבר אין להם

אנחנו הגענו פה לקדש שם שמים. אלפי בעלי תועבה הגיעו ביחד להרגיז בתוך פלטרין של מלך אבינו שבשמים שכתב בתורתו הק' "ובתועבות יכעיסוהו" לגרום ח"ו חרון אף ה'. אנחנו בסכנה, ויש לנו נסיון מה אנחנו עושים כשמחללים שם ה' ועיר קודשו. ידענו מהפסוקים שלפני ביאת המשיח יעברו כלל ישראל נסיונות קשים וצרות אבל מעולם לא חשבנו שבתוך ירושלים עיר הקודש יבואו כאלה מכוערים מתועבים שהולכים לטייל ברחובות העיר לצחוק מאבינו שבשמים. והם אומרים שזהו כבודם שהם מורדים באבינו שבשמים והם מתגאים בכך.

ירושלים של מטה מכוונת כנגד ירושלים של מעלה, בי"ד של מעלה הוא מכוון לביהמ"ק ושמה רואים ופוסקים מה יהיה הדין של בית ישראל בשעה זו. כשהקב"ה נתן לנו את התורה טענו מלאכי מעלה: אל תתן, כי בני" לא ישמרו את התורה וזה יהיה לך ח"ו לבזיון. אבל בני" ענו: אנחנו ובנינו ערכים, אם יהיו כאלה שלא ישמרו את התורה אתה תעניש אותנו כאילו אנחנו עברנו על רצונך, ואנחנו נקבל את העונש בשבילם.

ועכשיו נבוא לפסוקים שבספר יחזקאל (ט', ד') שזה מבהיל ממש. יחזקאל הנביא מדבר על התועבות הנעשות בירושלים, ועונש נורא מאד מהקב"ה למי שלא ימחה ע"כ.

וזה הלשון של הפסוק הקב"ה אומר: "עבור בתוך העיר בתוך ירושלים והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה". הקב"ה ציוה

השלטון יהיה בידיהם של פושעים, אנחנו תמיד חשבנו שנבוא ברינה לארצנו, אבל הקב"ה לא רצה כך. צריכים עדיין לעבור נסיונות בפלטין קדשו. רואים בתנ"ך בדניאל, ביחזקאל, בתרי עשר כל מה שיהיה לפני ביאת המשיח - מלחמת גוג ומגוג. הזוהר הקדוש בפרשת שמות, האריז"ל בפירושו על התהילים, ורבינו סעדיה גאון, מאריכים בכל פרט ופרט מה יהיה עד מלחמת גוג ומגוג וביאת המשיח. אבל זה הכוונה שהקב"ה לא נתן לגלות את הקץ, כי אם בני ידעו שאחרי כל הצרות שהם עברו, אחרי כל השפיכות דמים, תבוא להם צרה חדשה, שנקראת חבלי משיח הרוחניים, הם היו מתייאשים לגמרי. אין לנו שום מקור מה עושים בדור כזה. אנחנו עוד יכולים להתחזק ולקוות בתורה הק' ובאבותינו הקדושים שמעשיהם סימן לבנים. רח"ל שאלפים מסתובבים ברחובות וצועקים שזה כבוד להם שהם מורדים באלוקינו. הם בהמות, בהמות ממש. אף פעם לא חשבנו, אף פעם לא חלמנו שלפני ביאת המשיח יבואו ביאת מחרפי א-ל בתוך ירושלים עיר הקודש, במקום ירושלים דמלמעלה. למעשה אנחנו רואים כל הזמן צרה אחרי צרה, גזירה אחרי גזירה. הממשלה פה מביאה בכל יום יהודים נוצרים רח"ל! זה הרי סתירה, יהודים לא יכולים להיות נוצרים, אבל רק אצלם זה יכול להיות, זה התגשמות החלום שלהם שארץ ישראל זה לא שייך לדת אפשר לחלל שבת, אפשר לאכול בשר דבר-אחר, אפשר להתחתן עם נכרית. אם רק תומכים במדינה זה יהודי טוב. הם זרקו את הרבש"ע ולקחו להם אליל - את "מדינת ישראל". זה לא מפריע להם יהודי או גוי. כשאנחנו שותקים - לצערנו אנו מחזקים אותם. אנחנו יודעים שכעת אחרי ההפגנה שלהם הם מכינים את עצמם בשנה הבאה להביא לכאן מטונפים מכל העולם, שירושלים תהיה הכשר שהרי פה שתקו ואנחנו שותקים, לא עושים בשביל כבוד הקב"ה, וכשכבר עושים לא עושים מספיק. ועבירה - טומאה מביאה עוד טומאה, וכבר הגענו לכזה דרגה, רח"ל, שמכל

את אותו הכח שהיה להם לפני-כן. כי כשמוסרים נפש - שוברים אותם, וכשלא מוסרים נפש - מחזקים אותם. יש כאלה שחושבים שזה קדושה לא למחות! כאילו שזה מזיק. ח"ו מלהגיד ככה, כשאנחנו מוחים על כבודו של הקב"ה לא יכול לצאת מזה מכשול להיפך! זה שמירה! המצוה של המחאה שומר! הם טוענים שזה קהל קטן אבל זה לא מעניין אותי כלל. מוצאים בתורה הק' בפרשתנו פרשת פנחס "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי", הקב"ה רצה לכלות את כל כלל ישראל אבל בזכות יהודי אחד, קנאי, פנחס, בזכות המס"נ שלו הוא ביטל את הגזירה. רואים שאפי' אחד שמוסר נפש עוזר לו הקב"ה והוא לא מכלה, הוא מבטל את הגזירה, החשבונות של הקב"ה אי אפשר להשיג בשכלינו.

הקהל שהגיעו פה יכול להיות שזה קהל קטן, אבל זה קידוש השם. זה חרפה וקלון לתושבי ירושלים שיש כאלה תועבות בתוכה, ואנחנו מוחים על זה שכבוד השם מתחלל לעיני כל. ירושלים של מטה מכוון כנגד ירושלים של מעלה, כעיר שחבורה לה יחדיו. מקום המקדש יש גם למעלה. מקום הסנהדרין למעלה שדנים את כלל ישראל הוא במקום הסנהדרין של מטה - בביהמ"ק. הם רואים את המושחתים הם רואים איך שהם צוחקים מהקב"ה ומתורתו הק' ומטמאים את עיר הקודש ואת עם ישראל. אבל הם רואים ג"כ נקודת אור, את אותם יהודים שמוחים. ואנחנו מתפללים שהמעט אור ידחה הרב מן החושך. אנחנו בתקופה זו בחושך ואפילה שלא היה דוגמתו מעולם. שמעתי פעם מהגה"צ ר' מרדכי פוגרמנסקי זצוק"ל: חז"ל אומרים ביקש יעקב לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה. בפשטות הכוונה היא שהוא רצה לגלות את הזמן שמושיח יבוא, והקב"ה לא נתן לו. אבל זה לא כך. 'קץ' - הכוונה שהוא רצה לגלות את הקץ של הגלות - שבסוף הגלות

מה אנחנו נעשה עם זה שאנו מוחים פה עושים את רצון הקב"ה - עכ"פ - לא לשתוק, בשעה שעמלק משתולל. נאספנו פה לקיים המצוה של מחיית עמלק. גם פה כשאנחנו משתתפים בצער השכינה וכל מלאכי מרום צועקים: מה? הקב"ה מוותר בהיכל קדשו, והם מסתכלים מה עושים כעת כלל-ישראל. מדורי דורות הקב"ה עזר לנו, והם באמת רואים שמוסרים נפש בשביל הקב"ה. אנחנו מקווים שבאסיפתנו שנאספנו כאן הערב אנו משתתפים בצער השכינה ואנו מכריזים שאלו המורדים במלכותו אין להם שום שייכות איתנו. האר"י הק' אומר כתוב בפסוק: "יגער ה' כח השמן ויגער ה' כח הבוחר בירושלים". לשמן יש אינטרס וענין מיוחד בירושלים - אומר האר"י הק' - שמה הוא מניח את כל כוחותיו, והוא משתוקק שכוח הטומאה יכנס שמה ממש ליד בורא עולם - זהו מעשה שמן. ובעוה"ר הוא מצליח - שותקים! לא מדברים! הרי כל ארץ ישראל היתה צריכה לרעוש! בהיכל ה' - בביהמ"ק דלמטה מבזים את הקב"ה לצערנו, לצערנו.

הם התחילו בפינה קטנה, שנה אחת, הם התחילו בסמטה קטנה, והיום הם ממשיכים הלאה. הם נכנסים לבתי כנסיות, לישיבות, לבתי מדרשות, ועכשיו הם רוצים לעשות "עולמי", מכל העולם הם רוצים להביא את כל הטמאים, הבהמות, שיבואו לפה לקבל הכשר בגלל זה שבירושלים עיר הקודש לא מוחים, הם באמת חושבים שזה הכשר. וזה החילול ה' הכי גדול שהיה בירושלים. ואנחנו יודעים שאם הקב"ה יתן להם, אנחנו בסכנה גדולה. חוץ מזה אנחנו צריכים לעשות מה שיכולים "מאויבי תחכמי מצוותיך", רואים שהם הולכים בחכמה בערמה, לרמות את בני" שהם לא יוכלו להתנגד להם. אנחנו גם צריכים לעשות בחכמה כנגדם. אנחנו צריכים לזכור מה שכתוב "לא תשכח" - אסור לשכוח מה זה עמלק. אז מה העצה? חז"ל אומרים שעמלק זה עמלק. אז מה העצה? חז"ל אומרים שעמלק מלכתחילה קיבל את הכוח "וילחם עם ישראל

פינות העולם, הטמאים, הבהמות, יבואו לירושלים עיר הקודש - כשאנחנו שותקים ולא צועקים על חילול השם, הטומאה שלהם גוברת. הביאו מרוסיה קרוב למליון גויים, שהם קוראים להם יהודים. הם גיירו אותם בגירות שלא שווה כלום בלי קבלת עול מצוות והם מתחתנים איתם - נישואי נכרית, וכששותקים הם ממשיכים בדרכם. התוס' במס' שבועות מביא שאם אחד עושה איסור על ידו זה כאילו בקום ועשה, זה נחשב כאילו הוא עשה זאת בעצמו. גם פה זה כך, אם אנחנו נשתוק והם עושים את האיסור זה נחשב כאילו אנחנו עשינו זאת ח"ו.

למעשה מה שהם עושים זה מעשה עמלק ממש! התורה הק' מעידה "מלחמה לה' בעמלק מדר דר". מה היה עם עמלק? רש"י מביא בחומש "ויזנב בכך" - הם לקחו את המילות של בני" זרקו אותם וצחקו מהם: מה זה מילה? שטותים, טפשות. ככה גם הם במצעד כבוד שלהם, לא די להם שהם מכעיסים את הקב"ה הם עוד מכריזים שזה כבוד להם. אבל הקב"ה מעיד: "מלחמה לה' בעמלק מדר דר" - דהיינו עד ביאת המשיח, כמו שאומר שם התרגום יונתן, הם לוחמים בקב"ה וצוחקים ממצותיו. ר' חיים בריסקער זצ"ל הביא לזה ראיה מהרמב"ם. הרמב"ם אומר שמצוות מחיית עמלק היא למחות את זכר עמלק. אומר ר' חיים לא כתוב זרע עמלק אלא זכר עמלק. עמלק זה אלו שאומרים שאין הקב"ה, אין רבש"ע. ביציאת מצרים הם הרי ראו כאלו ניסים ונפלאות, ורש"י אומר שזה כמו אמבטי חמה שאף אחד לא יכול להיכנס - והם קפצו לאמבטי, זה מעשה עמלקי ממש! הרמב"ם מביא בספר המצוות שמצות זכירת מחית עמלק היא לשנוא אותם בתכלית השנאה... הרמ"ק מביא בפרשת נח, שרשעי ישראל, פריצי ישראל בדור האחרון הם עמלק, והקב"ה שונא אותם בתכלית השנאה. אין שמו שלם עד שימחה זרעו של עמלק, והוא מחכה לנו

נותנים שיעשו נישואי נכרית, אנחנו נותנים שיעברו על העניין של עריות ח"ו, וכשהקב"ה בכעס, כמו שכתוב בפסוק: "ובתועבות יכעיסוהו"- זה סכנה לכלל ישראל.

אנחנו מבקשים מהקב"ה שיקבל את האסיפה שלנו פה, אולי זו אסיפה קטנה, אבל עצם הדבר הוא חשוב, כמו שרש"י מביא בכתובות ח. שכשיהודי בא לכבודו ית' זה ברכה, כשיהודים נאספים ביחד לדבר מצוה, לכבוד ה', זה קידוש השם. עצם הדבר שיהודים הגיעו ממרחק לפה לכבוד ה' צריכים לעשות על כך ברכה: "שהכל ברא לכבודו". כולנו מתכוונים לדבר אחד: לכבודו של בורא עולם.

אנחנו צריכים באמת לבקש מהקב"ה שהוא יעזור בתקופה קשה כשלנו, תקופה קשה מאד. שמעתי פעם מהגה"צ ר' אליהו לאפיאן זצוק"ל בשם ר' שמחה זיסל (הסבא מקלם), הגמ' מביאה שר' יוחנן הכריז אני לא רוצה לחיות בזמן ה"חבלי משיח", אני רוצה לקבל פני משיח אבל לא לעבור את הנסיונות של "חבלי משיח". הגמ' מביאה בכתובות שר' יוחנן קבר עשרה בנים רח"ל. הוא עבר בחייו צרות ויסורים בלי שיעור ובלי סוף, אבל זה הוא לא יכול - חבלי משיח. כזה חילול השם שיהיה, חילול השם שיצחקו מהקב"ה וילכו ברחובות ירושלים עם כל התועבות שלהם והם לא מפחדים מאף אחד. והם צועקים: אין אלוקים, איה אלוקיך. זה לא יכל ר' יוחנן לסבול. הכוח שלנו הוא בפה, הכוח בפה - של תפילה לקב"ה, של מחאה. תפילתנו היא רק שהקב"ה יקבל את קול המחאה שלנו, של גדולי צדיקי הדור, שבאו לפה עם כל בית ישראל להתאונן ולמחות. אנו כולנו שלוחים של כלל-ישראל והקב"ה ירחם עלינו ולא יחייב אותנו בחטאים שלהם, ונזכה מתוך נחת ונחמה לקבל פני משיח צדקינו בקרוב במהרה בימינו אמן.

* * *

ברפידים" - הוא קיבל את הכוח מזה שרפו ידיהם מן התורה - הם נחלשו, הלימוד לא היה חזק. התרגום יונתן מביא: עשיו אמר - "יקרבו ימי אבל אבל אבי ואהרנה את יעקב" יקרבו ימי אבל - בימי השבעה, כשאחי לא ילמד חזק כשיהיה רפוי מן התורה - אז אני אוכל להרוג אותו, אז לס"מ יש כח. לא כשלא לומדים, אלא שלומדים אבל ברפיון! זה נותן כח לס"מ. אנחנו צריכים לנצל את הכלי-זיין הגדולים ביותר שיש לנו - את התורה הק', אין לנו יותר מזה, אין לנו כח אלא את התורה הק' שנתן לנו הקב"ה. אין לנו ביהמ"ק, ולא קרבנות, יש לנו רק את קודש הקדשים, את התורה הק' שהיא מעשה ידיו של הקב"ה. מה אנו יכולים לומר פה, אותו עניין של תועבה זה גם אצלנו - היפך הצניעות שהתורה הק' אומרת אם אין צניעות אז "ושב מאחרך". הנשים היום הולכות בפאות נכריות ארוכות ומיפות עצמן ומטמאות את ירושלים עיה"ק ואת כל ארץ ישראל ומכניסות אותנו לסכנה. מה נעשה, אנחנו מבקשים מהקב"ה אנחנו פה השלוחים של עמך בית ישראל, שכולם ערבים זה בזה. הקב"ה תובע ח"ו מכל כלל ישראל כאילו הם שותפים עם הבעלי-עבירה. קיבלנו על עצמנו ערבות. בשעת מתן תורה טענו המלאכים לקב"ה: אל תתן להם! והבטחנו לקב"ה שאנחנו ערבים, כשתובעים מהם תובעים גם מאיתנו. זה פחד, פחד ממש. הם מפחדים מאיראן שיזרקו פה פצצה אטומית. אני לא מפחד יש להם מספיק פצצות אטומי. אנחנו מפחדים שהקב"ה יהיה בכעס ויסיר ממנו את השכינה הק'. "ורם לבבך ושכחת את ה' אלוקיך", אנחנו מפחדים מ"רם לבבך".

אנחנו מפחדים מבורא עולם, כשלא מוחים על כאלה תועבות נמצאים בסכנה הכי גדולה. אנחנו כעת בסכנה נוראית. לא הסכנה שהם חושבים, אלא סכנה אחרת לגמרי. אנחנו

דרשת הגה"צ דתהלות ישראל שליט"א

בית שמש, תמוז תשס"ז

הצדיקים מדוע לא מיחו בעוברי עבירה עד שנתהפך עליהם הדיבור מטובה לרעה.

ובדבור הראשון שיצא מד' לטובה כתוב בפסוק "והתוית תו על מצחות האנשים הנאנקים והנאנחים על התועבות הנעשות בתוכה", שהקב"ה ציוה לעשות עליהם תו וסימן חיים, להצילם ולא לפגוע בהם, משום שהם נאנחים ונאנקים על התועבות, והגמ' אומרת שהם היו צדיקים גמורים ובכ"ז היה עליהם קטרוג נורא על זה שהיה להם למחות ולא מחו, והקב"ה ענה למקטרגים שגלוי וידוע לפני שלא היה מועיל המחאה, וטענו המקטרגים אם לפניך גלוי וידוע לפניהם מי גלוי, והנה לכאורה צ"ב אם הם היו צדיקים גמורים שקיימו כל התורה כולה מאלף עד תיו כלשון הגמ' שם מדוע באמת לא מיחו, ונראה שמסתמא גם להם היה חשבון שלא יועיל המחאה שידעו גם הם שמדובר ברשעים גמורים, ובכ"ז טענה מידת הדין ע"ז שלא היה גלוי וידוע להם בכירור שלא תועיל המחאה, (ובסמוך נוסף לזה ביאור) ועכ"פ רואים מזה שצריך לקיים מצות מחאה ללא חשבונות אף כשלא יועיל המחאה, ואף שהתניא מביא שמצות תוכחה אינה למי שאינו שומר תומ"צ וכדכתיב "הוכח תוכיח את עמיתך" – עם שאיתך בתורה ובמצוות משא"כ כמי שפרק ממנו עול תומ"צ אין לגביו מצות תוכחה ואין לנו עליו הערכות, בכ"ז נראה מהפסוקים הנ"ל שתלוי באיזה ענין מדובר שאם הנידון הוא בחילול שם שמים להכעיס שרוצים להראות איך שמורדים בהש"י ללא שום פחד, הרי בזה מחויבים למחות אפי' כשיודעים שלא יתקבל

בענין חיוב המחאה והתועלת שבה אפילו שלפי ההגיון לעיני בשר לא נראה שום תועלת, וחומר הענין (והסכנה הנגרמת ח"ו) אם לא משמיעים מחאה והתשובה לסברת הטוענים שאין לעשות מחאה בענ"ז.

לפני שנדבר על עצם המחאה מה היא ומה זה צריך לבטא נקדים קודם כל לבאר הטעם לחובת המחאה, והנה יש ג' סיבות לזה.

א. לקיים מצות מחאה, וכמובא בגמ' מסכת שבת (דף נ"ה ע"א) על הפסוקים בנביא יחזקאל (פרק ט') שהיה בזמן החורבן קטרוג גדול שהרבש"ע נתן רשות למלאכי הבלה לרדת לעוה"ז ולהזיק, ובתחילה אמר ד' למלאך לתת סימן על מצחות הצדיקים שלא יזיקום המשחיתים, ואח"כ נתעורר קטרוג בשמים מה נשתנו אלו מאלו, עד שהקב"ה חזר בו כביכול מדיבורו הראשון ואמר "וממקדשי תחלו" וצוה להתחיל הפורענות מהצדיקים שקיימו כל התורה, שנתקבל הקטרוג עליהם, בגלל שלא מיחו ברשעים. ונאמר בפסוקים שהחטאים שהיו שם זה שבנ"י יושבים על אדמתם ויטמאו אותה כטומאת הנידה היתה דרכם לפני, והמפרשים מסבירים שהיה שם עוון שהכניסו ע"ז במקדש וזה נקרא כטומאת הנידה, אך הנה אנחנו יודעים שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, ובפרט שכידוע הנבואות שנכתבו בנ"ך הם אלו שנצרכו לרמוז לדורות שאח"כ, שעפ"י פשוטו של מקרא מובן שמדובר בעניני התועבות הנעשות בתוכה כלשון הפסוקים, וזה עורר קטרוג כ"כ גדול על

ולא יועיל המחאה, שמחויבים לקנאות על החילול ד' הנורא.

ויש בזה תועלת נסתרת שפועלים במחאה זו, שהנה ידוע שכל יצה"ר ועבירה היא כח רוחני של קליפה וס"א, וכמו שנאמר בפסוקים לגבי ד' מיתות בי"ד "ובערת הרע מקרבך" - ממך בעצמך, דהיינו לבער כח הקליפה הנסתרת שבך ע"י הריגת המחויב מיתה, וכשבנ"י יצאו במלחמה נגד הז' אומות לקיים הציווי של לא תחיה כל נשמה, היה זאת במס"נ שכל מלחמה היא במס"נ וכמו שהיו מכריזים לפני המלחמה שיש חשש של פן ימות במלחמה, ובנ"י הכניסו עצמם לסכנה למחות על כבוד שמים ולבער העוברי עבירה, וזאת המס"נ מחלישה את כח הקליפה ועי"ז יתכן שגם הרשעים לבסוף יחזרו בתשובה אף שאינם שומעים כלל מה שמדברים אליהם, בכ"ז אנו מחלישים במחאה במס"נ את כח הקליפה והסמ"א עד שיתכן שיתפכו אף המה עי"ז לתשובה, וזה הטעם הא' הפשוט לחיוב המחאה.

וטעם הב' למחאה, שיתכן עוד הסבר מדוע בדבר שבפרהסיא זה שונה, שכשהסמ"א מתגברת כ"כ שמקבלת כזה כח לחלל שם שמים להכעים בפרהסיא הרי זה מראה שיש לזה שייכות לכל הכלל, שזה רמז משמים לעורר אותנו, שהרי מאיפה מקבלת הסמ"א כזה כח להכעים שזה אינו מובן כלל, וכדברי חז"ל לגבי נחש הקדמוני מה הנאה יש לך וה"נ מה הנאה יש לך לכוון כ"כ להכעים, והתגברות כח הקליפה כזאת יכול להיות רק כשיש אצלנו חולשה בעניני קדושה אצל כל יחיד בפרטות ובפרט כשיש חולשה בציבור וזה נותן כח לסמ"א וממילא הם מקבלים כח כ"כ להשתולל ולהתפרק, ואנו צריכים להתעורר לתקן אצלינו.

ומאד נחוץ להתבונן שמעוררים אותנו משמים שאנו צריכים לתקן עצמינו, שכמבואר בספה"ק (עיין בעש"ט עה"ת פר' תשא) שכל דבר עבירה שיורד בעולם משפיע על כל העולם ועל כל יחיד ואפילו הצדיקים יורדים עי"ז מעט ממדרגתם ואינם יכולים להתעלות כראוי ברוחניות. והיינו שכ"א לפי מדרגתו, שאדם פשוט הקרוב ליצה"ר ולגשמיות וכש"כ מי שהוא כבר בעל עבירה ה"י נופל ע"י הרשעים לעבירות יותר חמורות רח"ל, וכ"א לפום דרגה דיליה נגרם לו השפעה ממעשי הרשעים, כי כל קליפה שישנה בעולם משפיעה על כ"א, ולכן אפילו מי שסובר שאצלו אין שום חסרון שצריך לתקן הרי כששומע שיש התגברות כח הקליפה כזאת בעולם צריך לחשוש ע"ע, כענין מ"ש חז"ל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין (סוטה ב.) שכיון שרואה שיש כזה כח הקליפה בעולם שהסוטה יודעת מה עלול לבוא עליה ובכ"ז היא חטאה אז אף אם אין רואה בעצמו שום חסרון בכ"ז מה שהראוהו משמים ענין זה הוא סימן שצריך הוא להתחזק ולתקן משהו אצלו, ובפרט שיש חשש שלא ישפיע זאת עליו, ולהוציא ידי החשש צריך לעשות ולתקן משהו.

וכדאי לעורר עוד נקודה אחת, שהנה אלו שהגיעו לפה אינם צריכים למוסר הרגיל בעניני לבוש וכו' אך בכ"ז תובעים גם מאתנו משהו כנאמר, אמנם ישנם הרבה פרטים בעניני הצניעות והקדושה שצריך תיקון גם אצלנו, וחוי' ממה שכל א' יודע שהוא צריך לתקן אצלו, ואתפוס דוגמא בדבר שצריך תיקון אצל כל הכלל, הנה הייתי בעצרת מחאה בירושלים ודברו שם על חיזוק ענין הפרדה בין האנשים לנשים שנשכח היום לצערינו חומר הענין, ואחרי שנשמעו שם הדיבורים רציני לגשת לשם והייתי צריך להמתין כמה דקות משום שאף שהיתה שם הפרדה בין אנשים לנשים בכ"ז

לירושלים עיה"ק, שעולה להם זאת הון תועפות וצריכים להביא כח היותר גדול מהצבא לשמור וכן נעשים להם היוזקות לרכושם וכו' ולא חסים על זה אלא בדווקא באים להלחם נגד ד', אלא שהקליפה והסט"א רוצה דוקא להכניס התועבה בירושלים עיה"ק, במקום היותר מקודש בעולם ששם יש את השראת השכינה היותר גדולה, ודוקא שם להכעיס ולגרש את השכינה הק' ממקומה, [וכמש"נ יגער ה' בך השמן כו' הבוחר בירושלים], וזה בדיוק כמו שהזכרנו מקודם מהפסוקים בנביא יחזקאל שהיו הרשעים מכניסים את התועבות והע"ז דוקא בביהמ"ק. וכך הדבר היום שהרשעים והשונאים ומשנאי הדת שבממשלת הכופרים לא רק שאין מונעים כ"ז אלא שתומכים בזה בכל הכוחות שלהם, ואפילו שזה כל המהות של הקמת המדינה, אך עכשיו זה מתגלה ויוצא באופן יותר חזק וברור כדי להכעיס ולבייש כל כלל ישראל חלילה שיהיה להם פנים גרוע יותר מכל הגוים ח"ו, וזה ממש בבחינת מלחמה לד' בעמלק, שלא רק שלא חסים על הממון אלא מעודדים ומחזיקים את הרשעים בדוקא, וכמו שהזכיר אתמול הראב"ד שליט"א בעצרת ששאלו את א' מהמפקדים שלהם מדוע אתם צריכים בכזה שעת סכנה שאנו עומדים בה שבכל יום עלולה ח"ו לפרוץ חלילה מלחמה גדולה לעשות כאלו מעשים והתשובה שרוצה בדוקא להכעיס בכזה זמן, והיו צריכים לעשות קריעה על כאלו דיבורים, שאף שאמרם כופר ורשע גמור בכ"ז היה צריך להיות לו בושה מכאלו דיבורים, שבכל מדינות העולם אף שיש בהם כופרים בכ"ז ראשי המדינה מדברים בדרך אמונה ולא מדברים ברכים בדרך כפירה, וכאן לא מתביישים לדבר כן, זה המציאות של דברי הכתוב (ירמיה ב' ז) "ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה".

היו נשים שעברו בין האנשים באמצע הדרך וכמעט לא זזו האנשים שעמדו מהצדדים, ואף אחד לא אמר מילה. ואיני רוצה לעורר קמרוג ח"ו, אך מוכרחים לעורר שזה חרפה ובושה, שהרי הגמ' אומרת שבשעה שעוסקים בבדיקת חמץ לשרפו אין חשש שימשכו אחריה, וכאן אנו עומדים באמצע עצרת ההתעוררות והדיבור על ענין זה ובכ"ז בשעת מעשה עדיין יכולים להכשל בזה, ואי"ז חלילה במזיד, אלא מכיון שחיים ללא מחשבה ונגררים אחרי הנהגת ההמון ללא חשבון. וענין זה דההפרדה תלוי באמת הרבה באנשים, כי אם האנשים היו עושים עסק מזה היו הנשים קולטות ומבינות חומר הענין, משא"כ כשנראה להן שאין זה מפריע לאנשים, הרי זה גורם זלזול בעיניהן. ואם היינו מתנהגים ברחוב יותר בצניעות היינו מכניסים רוח של קדושה והשראת השכינה ברחוב, וזה היה מונע הקליפה מלהתגבר כ"כ עלינו, והיינו יכולים בקלות להשמר בעניני קדושה, ואז היינו גם יותר שמורים מכל הצרות והאסונות שבאים וקורים לנו ובפרט ברחובות ל"ע.

וענין שלישי במחאה שזה עיקר הכוונה כאן, שכמו שהזכרנו כבר שאין נעשה פה סתם עבירה, וכמו ששאל אותי מישהו מדוע בדיוק עכשיו נזכרו למחות והלא בכל יום נעשים רח"ל בכל מיני מקומות בארה"ק עבירות חמורות שכתורה ומדוע דווקא עכשיו צריך למחות, והתשובה על זה פשוטה שאין כאן קושיא כלל שהרי כאן נעשה העבירה לשם מרידה להכעיס, וכדכתיב בשירת האזינו "ובתועבות יכעיסוהו", שהרי יש כ"כ הרבה מקומות באר"י שלצערנו אין שם שום זכר ליהדות בכלל ויכולים הרשעים לעשות מעשיהם במקומות אלו ללא שום מפריע ומדוע הם מחפשים לעצמם צרות לבוא דווקא

כאמת לנו אין נוגע מה שהם עושים, שלהם אין כבר תיקון שהם עמלקים, אך איך לא יכאב החילול ד' שנהיה בין הגוים שהם סבורים שהרשעים ההם מבנ"י מעם ד' והרי זה בזיון נורא לאבינו שבשמים, וזה כואב לנו שאנו בנים לד' אלוקינו וכשרואה הבן הנאמן איך שמבזים ומשפילים ונותנים מכות לאביו היקר והאהוב האם שייד שלא יכאב זאת לבן בעמקי נפשו, ואם אמנם כן שאין מפריע זאת לבן, הרי הוא ח"ו אכזר ושפל שאין כמוהו!

ונחזור לפסוק שהזכרנו שהשי"ת אומר שלמעני למעני אעשה, שהרבש"ע יביא את הגאולה השלימה מפני החילול ד', וכשמגיע כזה מצב שהחילול ד' הוא באופן היותר גדול שא"א כבר לסובלה, אז כביכול ד' אינו יכול להתאפק ומוכרח כבר כביכול להביא את הגאולה השלימה.

ונוסיף בזה משל למלך שבנו לא היה נאמן אליו ומרד בו וגירשו אביו מעם פניו למדינה רחוקה, ועבר זמן רב והתעוררו הרחמים והגעגועים בלב האב על בנו, ורוצה להחזיר אליו את בנו ושלח שלוחים לשם לבדוק האם גם בלב הבן התעוררו כבר געגועים לחזור לבית אביו, והאם יש בלב הבן קירבה לאביו, ודרך הבדיקה ע"ז היתה ע"י שציוה לשליחים לבנות ולחרף בפני הבן את אביו המלך, ושיסתכלו השליחים האם זה כואב לבן בכלל ונוגע לו זאת ומתעורר למחות לכבוד אביו, ואם חוזרים השליחים ואומרים שלא הפריע לו בכלל הדיבורים אז אין האב יכול להחזיר את בנו אליו, שאם הוא כ"כ רחוק מאביו אז מה יש לו מהחזרתו, הרי בוודאי שיהזור הבן וימרוד בו, וע"כ אף שהאב רוצה מצידו להחזיר את בנו אין הוא יכול לעשות זאת. אך אם חוזרים השלוחים ומבשרים את המלך שמתו שהם ביזו את המלך

וכשיש כזאת קליפה בעולם הרי זה מחליש מכולם את עול מלכות שמים, שנחלש הרבה העומ"ש בימינו שלא חיים בקבלת עומ"ש כמו שצריך, וכשמוחים נגד זה הרי בזה מחזקים אנו את עצמנו ומחלישים את כח הקליפה. וביותר שעיקר המחאה היא על החילול ד' הנורא, שעבירות יש כל הזמן ל"ע והיו צריכים תמיד למחות, אך החילול ד' עכשיו הוא באופן היותר גדול שאפשר לתאר, שוודאי אמנם ללא שום ספק שכל המדינה פה היא חתיכה אחת של חילול ד' מתחילתה ועד סופה, בכ"ז כזאת דרגה של חילול ד' עדיין לא היתה מעולם.

והנה הפסוק אומר (ישעי' מ"ח י"א) על הגאולה השלימה "למעני למעני" אעשה וכן ישנם כמה פסוקים שאומר השי"ת שיביא את הגאולה השלימה אפי' אם לא יהיו חלילה זכויות כראוי יעשה ד' למען שמו המחולל בגויים, וכלשון הפסוק "באמרם עם ד' אלה ומארצו יצאו", שהפסוק מסביר שהחילול ד' הוא שהגוים יאמרו שעם ד' אלה ומארצו יצאו, ובפשטות מסבירים המפרשים שהחילול ד' הוא שכאילו אינו יכול לגאול את עמו וכאילו אין לו כח חלילה לגאלם, אך בימינו אפשר שצריך לומר שהפשט יותר בפשטות, שעדיין לא היה כזה חילול ד' בעולם שנשחתו יותר מגרועים שבאומות, שבשאר הדברים של החילול ד' הרי יש זאת גם אצל הגוים שיש אצלם כפירה והפקרות, אך דבר שמופרך אפילו אצל הגוים ונחשב אצלם לבזוי ומבזה הרי זה חילול ד' היותר גדול באמרם עם ד' אלה ומארצו יצאו, שאומרים הגוים שח"ו בני יותר גרועים ונמוכים מהגוים חלילה וחם, וזהו חילול ד' שאין כמותו, ויש ששואלים עדיין על זה מדוע צריך למחות על זה ומה נוגע לנו מה שהם עושים לעצמם, אך

הפסוק בתשובה לשבטים שהיה להם טענות על פנחס שהתערב כנגד כולם, אך התשובה שהוא קינא "לאלוקיו" שהוא הרגיש שמבזים את אבא שלו, וזה השתיק את כולם שמי שמרגיש באמת איך שהשי"ת הוא אבא שלו מותר לו לעשות הכל לכבוד אביו באמת, שאין טענות אליו אף כשיוצא מהכלים והגדרים ולא זלזלו בפנחס יותר, אלא אדרבה כולם התביישו בעצמם מה אתנו ואיפה היינו, ומדוע אנו לא הרגשנו שפגעו בכבוד אבא שלנו, מדוע אנו לא הרגשנו ש'בנים אתם לד' אלוקיכם', שאבינו אתה ופגעו באבא שלנו, גיוואלד! וזה הניסיון ששלח לנו הרבש"ע, שנשלח אלינו כזה חילול ד' עצום, ואיך יכול יהודי לשתוק, ומה מקום יש לחשבונות האם צריך לצאת למחאה או לא והאם יכול להזיק שכל זה הם חשבונות יפים, וודאי שיש בחשבונות אלה גם צדק אך כשרואה יהודי איך שמכים ומכאיבים לאביו איך הוא יכול לשתוק, וצריך הוא לצאת מכל הכלים וע"ז מחכים עלינו בשמים, ואותו הניסיון של פרשת פנחס חוזר עכשיו לפני הגאולה שלימה, ששולחים לנו נסיונות לבדוק האם יש לנו הרגשה וקירבה לרבש"ע, והאם אנו מרגישים שאבינו אתה, ואם אנו נעמוד בנסיון הרי זה יביא את הגאול"ש ברחמים, ואנו צריכים היום להמשיך אלינו את הנשמה של פנחס שהוא אליהו הנביא מלאך הברית שזכה לזה בזכות הניסיון שעמד בו.

והסיבה שאין לנו הרגשת וחמימות הלב בתומ"צ היא משום שהחמימות של הלב פנה והתבלבל למקום שאינו נכון, ונכנס לדברי גשמיות ולתאוות ממון וכבוד, וכמו שכשהאש בוער ונושבת בו רוח חזקה ומזיזה את האש למקום שאינו ראוי הרי נהיה מזה חלילה שריפה המכלה ומאבדת כל חלקה טובה ח"ו, כך בהאש הרוחני שמשפיע השי"ת בלב יהודי שצריך הוא להשתמש בה לעניני קדושה, ואם ח"ו נושבת עליה רוח זרה

הפריע זאת לבן ונחליץ למחות על כבוד אביו, ה"ז נחמה שיש לו קירבה לאביו ויכול להחזירו אליו.

וזה ממש המצב היום שד' יתברך כבר רוצה להביא את הגאולה השלימה שלמעני למעני אעשה, זה מכריח כבר כביכול להביא את הגאולה, אבל צריך בכ"ז לבדוק האם יש למי להביא את הגאולה, ויש לבדוק האם יש לבנ"י את ההרגשה והקירבה של בנים אתם לד' אלוקיכם.

ופעם אמרתי ווארט על המעשה של פנחס שביזו אותו השבטים ראיתם בן פוטיאל זה שפיטם אביו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט מישראל, וביזו אותו שטענו שיש כאן גדולי ישראל משה רבינו וכל נשיאי ישראל ומה לך להתערב פה, ואמר ד' יתברך לזכותו שפנחס השיב את חמתי מעל בני ע"י אשר קינא "לאלוקיו", ולכאורה מהו הלשון וההרגשה ל"אלוקיו" שהלא ד' יתברך הוא אלוקי כל ישראל והיה צריך לכתוב אשר קינא לד' וכדו', והסברתי במשל וציור פשוט מביהמ"ד ששני זקנים שיושבים במזרח ביהמ"ד התקוטטו ביניהם וביזה זקן אחד את הזקן השני בצורה חזקה, ופתאום ניגש אברך צעיר מביהמ"ד וניגש לזקן המבוזה וזרק אותו מביהמ"ד וכדו' אז כמובן כל האנשים שבביהמ"ד צועקים על האברך מה אתה מתערב ומתחצף במריבה זו שבין הזקנים, ואתה מחליט לעשות מעשה כנגד כל האנשים בביהמ"ד שיותר מבוגרים ממך ששתקו ולא התערבו, ורצו להענישו לאברך הזה, ואז ניגש אחד ואמר שהאברך הזה שהתערב הוא הבן של הזקן שהתבוזה ולכן לא היה יכול הבן להתאפק ועשה מה שעשה מאהבת אביו, וכששמעו זאת כולם נשתתקו שא"כ א"א לבוא אליו בטענות. וזה מה שאומר

וכ"ק האדמו"ר מסאטמר זי"ע אמר פעם
 בדרשתו בהושע"ר שלכן אמר רבי יוחנן בסנהדרין
 (צ"ח) "ייתי ולא אחמיניה" כי הוא לא היה מסוגל
 לסבול לראות את החילול ד' ואת המצב השפל של
 הדור לפני הגאולה, ובכה הסאטמר רב בכיות
 עצומות והתאונן על עצמו איזה שפל אנוכי שאני
 כן יכול לסבול זאת. אמנם במצב של היום צריך
 כבר כל אחד להרגיש כך ומי שלא מרגיש כן צריך
 הוא לקבל בושה וחרפה בנפשו על שהוא כ"כ קר!
 ועוד יש להוסיף על המשל הנ"ל של המלך
 שגירש את בנו בבחינה אחרת, שלפעמים אם
 רואה האב שלכן אין עדיין שום רגש אליו, אז
 מחפש האב דרך שיקבל הבן רגש וקשר לאביו,
 ושולח שלוחים שיבזו את המלך בצורה חמורה
 בכדי לעורר עי"ז הרגש לאביו, שדבר כזה צריך
 לעורר בעומק הלב את הרגשת הקשר של הבן
 לאביו ואם זה לא מעורר את הבן הרי זה מאד מר,
 והיינו שלפעמים הבזיון הוא הזדמנות לבן שיוכל
 עי"ז להתעורר. וכך הוא באמת המצב של היום,
 שהרבש"ע שלח לנו כזה נסיון, עד שאפילו שיש
 כזה חושך בעולם שחשוכים וסתומים כל הלכבות,
 שהלב כ"כ נתאבן עד שלא יכולים להתעורר משום
 דבר, בכ"ז שולח ד' יתברך הזדמנות ועצה שיהיו
 יכולים להתעורר על ידה, שאם ירצו לשים לב
 למציאות של עכשיו שהרשעים כביכול מכים
 מכות קשות לאבינו שבשמים בוודאי יתעוררו מזה,
 שאף הלב אבן היותר חזק מתעורר כשרואה איך
 שמכים לאביו, וזה הזדמנות שהשי"ת רוצה לקרב
 אותנו, שעכשיו אנו נמצאים בשעת סכנה, וד'
 יתברך אינו רוצה שוב להכות לכנ"י שכבר היה
 מספיק ההכאות שבכל הדורות ובפרט המכות
 הנוראות בשואה שלפני שבעים שנה, והשי"ת
 רוצה להביא כבר את הגאולה השלימה מתוך
 רחמים, אך ד' ית' רוצה שנעשה משהו להראות
 את אהבתנו אליו.

ומטה את האש למקום שאינו טוב ונכנס האש
 אל הקליפה הר"ז ח"ו שורפת את כל הקדושה
 של האדם חלילה.
 והמדה הזאת של הקנאה והמחאה
 בפירצה בעניני הקדושה היא המדה שממשיכה
 את נשמת אליהו הנביא זכור לטוב שהוא מבשר
 את הגאולה ועי"ז גם יהא הבירור הגדול שכתוב
 בסוף דניאל שיהא לפני הגאוש, יתבררו וגו',
 שצריך להיות בירור של "מי לד' אלי", מי מרגיש
 שד' ית' הוא האבא שלו, ומי נפגע ומודעזע
 בנפשו כשפוגעים ומבזים את כבוד אבי, ועל זמן
 זה כתוב שם בסוף דניאל ש"והרשיעו רשעים"
 ורק "המשכילים יבינו", שהרשעים יפלו לגמרי
 ויצאו בחוצפה ובעזות היותר גדולה כנגד ד' ית'
 והתוה"ק, ואלו שיתבוננו וישימו לבם ומוחם
 להבין רצון ד' המה הנקראים "המשכילים יבינו"
 והם ינצלו את ההזדמנות להבעיר בלבם את
 האש קדש לד' ית' ולבער מלבם עי"ז את האש
 זרה של האל זר אשר בקרבינו שזה היצה"ר
 כדברי הגמ' עה"פ "לא יהיה בכך אל זר".

היום אנו במצב שהיצה"ר שוכן בנו
 ומקרר את לבנו כמו עמלק ומשכח ממנו למי
 אנו משתייכים, ולכן צריכים אנו שלא להפסיד
 את ההזדמנות ולהתעורר שנוכל להרגיש את
 ה"כי אתה אבינו", שכשיהיה הגאולה השלימה
 נצעק כולנו כמו שכתוב "אתה אבינו גואלינו
 מעולם שמך", וח"ו שלא נצטרך להתבייש שלא
 הכרנו את אבא שלנו בגלות שהוא תמיד הציל
 אותנו מכל הצרות ועמד תמיד לעזרינו, ושלא
 נצטרך לחפש מקום להטמין עצמנו מרוב חרפה
 מדוע לא זכינו לראות ולהכיר את אבינו בגלות,
 אך מי שיכיר וירגיש עכשיו קירבה לרבש"ע לא
 יצטרך להתבייש כשיבוא משיח ויוכל לקבל פני
 משיח צדקנו בשמחה ויהיה לו זכות הקיום
 להשאר קיים בהגאוש"ש.

הכל הוא הרגשת הלב שמכניסים בהם, וכדברי הגמ' (סנהדרין קו:) קוב"ה ליבא בעי. וכשרואים כזה חילול ד' נורא ה"ז ברור שאנו קרובים מאד לגאולה השלימה, ועומד להתקיים כבר הנבואה של "למעני למעני אעשה ולמען שמי המחולל בגויים" בצורה היותר ברורה ופשוטה, שלפי השגתנו לא שייך יותר מדרגה גרועה מזה, ומזה אנו יודעים שאנו קרובים לגאולה שעומד ד' לגאלינו, וא"כ אנו עומדים בנסיון האחרון לפני ביאת המשיח, ואנו צריכים לעמוד בנסיון זה שאנו נמצאים בזמן שרואים בעין את גודל הסכנה, והש"י בוודאי יעזור לבנ"י היראים והכשרים, אך צריך לזה זכות, וזו הזכות שתציל אותנו מחבלי משיח.

ואני רוצה לסיים בנקודה קטנה שיש כאלו ששואלים איך אנחנו מדברים מעניני חבלי משיח והלא הרה"ק הר"ר אלימלך זי"ע הבטיח שביטל חבלי משיח, אך הלא כבר הזכרנו לעיל את דברי הגמ' שהקב"ה בעצמו אמר נבואה לטובה וחזר בו אח"כ מזה בגלל שהיתה חסרה מחאה, שהקטרוג על זה שהיתה חסרה מחאה היה כ"כ חזק עד שביטל ד' דברו ונבואתו לטובה שזה דבר שלא היה מעולם וכדברי הגמ' שם. וא"כ אף שהר"ר אלימלך זי"ע היה בכוחו הגדול לבטל חבלי משיח אך אם חלילה יבוא קטרוג של חסרון המחאה הרי אם אפילו דבר ד' היה יכול להתבטל והרי כש"כ שעלול ח"ו להתבטל פעולת הצדיק, וא"כ כל ההצלה שלנו תלויה דווקא בזה שנעשה מחאות ונגלה לחוץ את הכאב שלנו על חילול ד'.

ואמנם צריך להתפלל שלא תזיק לנו המחאה שצריכים אנו לשמירה מעולה מהשמים ע"כ שהרי טומאה זו היא כ"כ נוראה שעלול להזיק למח המחשבות וכש"כ הדבור בענין זה אפילו לצורך המחאה, שללא ספק זה סכנה גדולה לממא

ועוד יש להמשיל בזה, שבזמן שיש אב ובן שיש איזה מריבה ביניהם, הרי לפעמים אם מזדמן שנכנסים ביחד לאיזו צרה משותפת הרי זה גורם שנהיה קרבה ביניהם. וזה המצב של היום שאנו נמצאים בצרות מכל הצדדים כמו שכולם יודעים, וכביכול השכינה גם בצרה גדולה עכשיו שיש כאלו שנחשבים כאילו הם מזרע ישראל, ואפילו שהאמת שהם מזרע עמלק בנפשותם, בכ"ז סו"ס להגוים נראים המה כאילו הם מזרע ישראל ויוצאים בריש גלי להכאיב ולצער לשכינה ה"ז צריך להביא ולעורר איחוד בין הבנים לאב.

וצריך לדעת שכשיהודי זוכה שיהא בקרבו אש קודש וחמימות למצוה ה"ז מגרש את היצה"ר ושורף את כל התאוות רעות ומחשבות רעות, וכמש"כ בפסוק "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה" שישורף את הרע של עשיו, וכמו שהגמ' מספרת שכשהיצה"ר עשה נסיון קשה לרב עמרם חסידא ורצה להכניס בו אש זרה צעק רב עמרם "נורא בי עמרם", ואפשר לפרש בזה בדרך רמז שחיפש רב עמרם איך לעורר בעצמו אש קודש של מצוה ובוה לגרש ולשורף את היצה"ר, וכדברי הגמ' (שבת מא.) הבלא מפיק הבלא, ובשמים יש נהר דינור שהיא מקוה של אש שטובלים בה נשמות ומלאכים לטהרם מטומאת העולם, וכך האש קודש מתקנת ומטהרת את האדם מהפגמים שפגם בעניני קדושה כמו נהר דינור.

ואנו צריכים לעשות חשבון הנפש כמה חסר לנו האש קודש וחמימות של המצוות וכמה בוער הלב שלנו בשעת עשיית מצוה בשעת תורה ותפלה. איפה הלב שלנו ולאיפה הוא פנה והתבלבל, והרי העיקר מה ששואל מאתנו הרבש"ע זה הלב, ומה אנו מכניסים בלב? והלא העיקר של כל התורה והמצוות והשורש של

יראה עליהם ויאמר שבזכותם אנו חיים ואז כולם יקנאו בהם.

ונסיים בפיוט של: "אזכרה אלוקים ואהמיה בראותי כל עיר על תילה בנויה ועיר האלוקים מושפלת עד שאול תחיתה", ולכאורה מהו ההקדמה של 'אזכרה אלוקים' דווקא, ואולי התשובה היא עפ"י מה שדברנו מקודם שכשרואים שפלות כזאת צריך כ"א לצאת מהכלים מרוב כאב, שצריכים כולם להיות נאנחים ונאנקים על בזיון וצער השכינה וזה מרים אותנו בעניני קדושה, וזה התחלת התיקון שנוכל לקיים בנפשינו "ובערת הרע מקרבך", וזה מביא אותנו שנוכל לקיים "אזכרה אלוקים" ששכחנו מהקב"ה ומקבלת עומ"ש כראוי כמו שדברו הרבה על הפירצות בחומת הצניעות וכו' וע"י שנמחה על כבוד שמים הרי זוהי דרך לעורר אותנו להיות קרוב לד' יתברך, שהעיקר מה שהשי"ת רוצה הוא שנהיה קרובים בלבינו אליו "רחמנא ליבא בעי" וזה הזדמנות בשבילנו לעורר את הקירבה לד' יתברך, ויתקיים כבר הפסוק "השיבנו ד' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם", וניצל מהנבואות של "ביד חזקה ובחימה שפוכה אמלוך עליכם" ח"ו, כי אם הגאולה תבוא רק בבחינה של "למעני למעני אעשה" ללא שום פעולה מצידנו תבוא הגאולה ח"ו בקושי גדול ויעלה מאד ביוקר ח"ו, אך כשיהיה התעוררות של תשובה נצל מחבלי משיח, וד' יתברך יעזור שיהיה הגאולה שלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים בב"א.

* * *

המח והלב ח"ו שזאת הטומאה היותר גדולה בעולם כטומאת הנידה, ומאד מר לנו שהגענו לכזה מצב ואוי לנו שאנו חיים בכזה דור שהיו צריכים מהשמים לעורר אותנו עם מצב שפל שכזה, וצריך סייעתא דשמיא ושמירה עליונה לינצל. אבל אמנם שכשנעשה חובתינו המוטל עלינו כדבעי הרי "שומר מצוה לא ידע דבר רע". וכדברי רבינו האוה"ח הק' זי"ע שאחרי קיום מצות הריגת עיר הנדחת מבטיח ד' יתברך "ונתן לך רחמים ורחמך", ומסביר האוה"ח הק' שצריך השפעת רחמים כדי שלא תתעורר בנו הקליפה של הרציחה, שמדרך הטבע הוא שמתעורר בלב הרוצח תאוה נוראה לרציחה נוספת רח"ל, ויש סכנה שתתאחז קליפה זו אף כשיקיימו המצוה של הריגת עיר הנדחת, ולכן מבטיח ד' יתברך "ונתן לך רחמים" ולא אכזריות.

וכן בענינינו שיש סכנה נוראה שצריך להשתכח מהלב כל הענין לגמרי, ולא ישאר ממנו שום רושם, וכש"כ מילדינו, וצריך לזה סייעתא דשמיא גדולה ואת הזכות והשמירה של המצוה. ומשום זה צריך לעשות מצות המחאה לשם שמים לכבוד ד' ואז יהא "שומר מצוה לא ידע דבר רע", וצריך מאד לזוהר לעורר באמת את הלב להתכוון אל האמת בהרגשה הנכונה, וזה יביא את הנחמה ואת הגאולה השלימה.

ויש לדעת שיש יהודים שסבלו הרבה יסורים קשים ממחאות שעשו על כבוד שמים והיום אף אחד לא מקנא בהם, אך כשמשיח צדקנו יבוא יהודים אלו יעמדו בראש ומשיח

דרשת הגה"צ דתהילות ישראל שליט"א ביום הפשע הנורא שישפרו אויבי התוה"ק לשלוט בעצרת מחאה ביום ה' תמוז תשס"ז ירושלים

והנה הרי מצינו ענין זה במדה טובה מרובה במתן תורה, שאיתא בגמ' שבכל דיבור מעשרת הדברות נדף מהדיבור ריח טוב של בושם שמילא את כל העולם כולו והיינו שזה ריח טוב של קדושה שהכניס באויר העולם קדושה כזאת עד שגרם לבחינת ביטול הבחירה וכאילו הכריח הרוח טוב הזה לקיים את התורה, ולכן אומרת הגמ' שאח"כ העביר ד' רוח להעביר ריח הבושם הזה, כדי להחזיר את מצב הבחירה כרצון ד', וכעין זה היא גם בענין המדובר בזה לעומת זה שהסמ"א רוצה להכניס ע"י שלוחיהם הרשעים הבהמות השפלים הללו, בכל הלכות טומאה ח"ו (להבדיל בין קודש לחול) וכח הריח רע של הטומאה הזאת היא כמו מכטלת בחירת האדם ומכניס בו בע"כ יצה"ר ח"ו והיא בחינת זה לעומת זה והרי זה להבדיל דומה לענין הטוב שהיה במ"ת שהזכרנו, והקנאה הזאת שבלבנו נגד הרע הזה היא מה שמבעיר ומלהיב אותנו לצאת למחות כנגדם והקנאה הזאת שבלבנו גורם לנו אש בוערת והתלהבות, והאש הזה מלבן את הלב שלנו ומוציאה את הטומאה הזאת שהם מכניסים, אך אדם ששומע מהענין ולא איכפת לו ועובר הלאה בקרירות שאומר שלא נוגע אליו, אז הוא ח"ו בסכנה שעלול לפגע מהטומאה הזאת שתיכנס ח"ו בלבו כמו בעל כרחו ואין לו הגנה כנגדה, אך אלו שבוערים ומוציאים האש והתלהבות שלהם לחוץ ומטהרים ומלכנים בזה את לבם ועי"ז לא ניזקים מהריח הרע והטומאה הזאת, ולכן חבל על כל אלו שלא באים למחות והמה מסכנים, ואלו

הנה הרבה אנשים שואלים מה המטרה שלנו פה ומה שייך לנו כל הענין ומדוע עלינו להתערב ולצאת במחאות, הלא האנשים האלו מנותקים מכלל ישראל שהם רשעים ופושעים גמורים ולא קשורים אלינו, וזה אמנם האמת שהם אינם שייכים לנו בכלל וכלל, ואנו לא רוצים שיהיו שייכים אלינו.

אך התשובה היא שהם כמו גרף של רעי שנודף ממנו ריח רע למרחקים וכמו שהיה מעשה אצל הגאון הק' בעל הנודע ביהודא זי"ע שפתאום נהיה ריח רע בחצר ביהכנ"ס שבעירו ולא מצאו מקור הריח ולא יכלו לבטל ולנקות הריח, עד שגזר הנוב"י תענית ציבור (צום) על זה עד שגילו לו מן השמים שנעשה במקום זה עבירה חמורה של גילוי עריות ד"י וזה גרם לריח הרע, ויש לעשות תשובה ולתקן הענין, ואמנם לקח הנוב"י הענין לידיו ועשה חקירות ודרישות עד שביערו וסילקו את עושי העבירה מהעיר ואז פסק הריח הרע.

ואנו אין לנו הזכות הזה כמו שהיה להם, והריח הרע הזה לא מורגש לנו כגשמיות, אבל מי ששם לב מרגיש את הריח הזה, שהוא מונע אותנו לומר מילים קדושים להתפלל וללמוד ולעשות כל דבר שבקדושה במקום שיש ריח רע, כך אותו הדבר אך שאנו לא מרגישים הריח הרע כגשמיות אך יש פה ריח רוחני רע שנודף שמפריע לנו, וזה מה ששייך ומפריע ונוגע לנו שמעשי הרשעים מגרש את השראת השכינה ומביא רוח הטומאה תמורת ד"י.

אלא הענין הוא כך, שבענין כזה של עריות צריך לעשות עם כל ההתלהבות של האש קודש שמתפרץ מתוך הלב ואז יכול לגשת, ואם יגידו לו שזה הלכה שצריך כך לעשות אז אין יכול לעשות זאת, שצריך זאת לנבוע מהתורה שחקוקה בתוך לבנו ומי שהתורה חקוקה בתוך לבו, שלומד התורה"ק ומכניסה בתוך עומק הלב, אז הלב שלו מודיע לו מה צריך לעשות ומי שלא נמצא בדרגה זו אז הוא שוכח את ההלכה בשעת מעשה.

פנחס בן אלעזר שנהיה אח"כ מלאך הברית שהיה קדוש וטהור ולכן הלכה הזאת היתה כתובה על לוח לבו ולא שכח אותה בשעת מעשה וכיפר על בני ישראל.

ומה שגם משה רבינו וכל הזקנים והנשיאים שכולם שכחו ההלכה אף שבודאי שגם אצלם היתה התורה חקוקה בלוח לבם ואיך שכחו? אלא התשובה שהמנהיגים וגדולי ישראל הם כשלוחי ציבור, ולכן הם מושפעים בעל כרחם מהציבור וכמו שכתוב במשנה שליח צבור שמטעה סימן רע הוא לשולחיו ח"ו, שהציבור משפיע עליהם שהם מוכרחים להשתתף בכשלון הציבור וזה משפיע עליהם, שאם הציבור לא ראוי ואין לציבור הזכות הרי זה גורם שגם המנהיגים ישכחו כדי שלא יוכלו לעורר את הציבור לענין שאין להציבור זכות אליה ולכן רק פנחס שלא נתכהן אז והיה עדיין הדיוט, היה יכול לעשות דבר לפי דרגתו שלא לפי דרגת הציבור אך אלו המנהיגים ששייכים לציבור לא יכולים לעשות דבר שאינו לפי דרגת שולחיהם, ולכן נשאר פנחס הדיוט ולא נתכהן מתחילה שכל כהן הוא

שבאו למחאה יש להם זכות עצום שיש להם הגנה וגם תיקון עצום על העבר שלהם אם יש להם ח"ו איזה פגם בקדושה, שהאש הזאת מלכנת אותם מהעבר, וההגנה היא גם מהיצה"ר וגם מהסכנות העלולות לבא ח"ו, וזה המסכה המגינה נגד הפצצות והמילים שהמסכה הגשמית שהם מחלקים זה איננו שום דבר ולא יכול להגן ולהציל כלל אם ח"ו יהא משהו ואין מגין כלל, ורק המסכה הרוחנית היא המגינה, ובמה שאנו עושים עכשיו אנו יוצרים מסכה רוחנית שכל אחד מקבל עכשיו מסכה רוחנית, ואנו עוזרים בזה גם לכל העולם, שאנו מחלישים את כח הטומאה, וזה טובה לכל הכלל, והיינו לכל מי שרוצה לקבל הגנה וזכות זו אבל מי שלא מעוניין בה ולא איכפ"ל כלל הענין ומכש"כ אם הוא מתלוצץ מאלו שיוצאים וכואב להם הענין והחילול הד' בודאי אינו יכול לקבל מזה זכות כי אין זכין לאדם בעל כרחו וחבל על מי שמזלזל במחאות אלו שעלול ח"ו להפסיד הגנה הזאת ח"ו.

וכל אלו שהתאספו כאן באו בכונה לקדש שם שמים ובאו בלב שלם באש קודש ובהתלהבות שמתוך עומק הלב שלהם, שלא היה פה שום קריאה של רבנים לבא, ובכ"ז התקבצו אלפי אנשים, ומה דחף אותם לבא? אלא שהלב שלהם קרא אותם, שהשי"ת בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו ועי"ז וחיי עולם נטע בתוכינו, שנטע השי"ת התורה בתוך לבנו, וכמו במעשה דפנחס בן אלעזר בפרשה הבאה, שקפץ לתוך העוברי עבירה ועשה מחאה נגד הגילוי העריות, וזה הלכה ואין מורין כן, ולכאורה צריך להבין מה המשמעות של הלכה כזו, שאם זה הלכה למה אין מורין כן ואיזה סוג הלכה היא זו?

שאמנם זה הלכה ואין מורין כן וזאת אומרת שמי שהלב שלו בווער ובא באש קודש למחות לשם שמים אז האש קודש הזאת שומרת עליו, וכדכתיב שומר מצוה לא ידע דבר רע, שלכאוף מה הלשון שומר מצוה ולא כתיב עושה מצוה, אלא שהוא שומר את המצוה שלא יתערב בה שום מחשבה פסולה ועושה המצוה כולה לשם שמים ואז האש קודש הזאת שורפת את את כל המחשבות זרות ושומרת אותו מהיצר הרע שלא יוכל לגשת אליו, ומהו ההתלהבות שלנו? שפגעו פה בכבוד ד' ית' ועשו פה חילול ד' נורא, וכמו שאמרתי אתמול בלילה בעצרת, שהנה כל השכמים ביזו את פנחס שמענו עליו מדוע העיז פנחס והתערב בענין זמרי בנוכחותם של משה רבינו ואהרן הכהן וכל הזקנים ושאר נשיאי ישראל שכולם שתקו ומה לו להיות הדיוט קופץ בראש והשי"ת בא להחזיק בעד כבוד פנחס והעיד עליו שטוב עשה שקנא את קנאת ד' ובלשון הזה אמר ד' אשר קנא לאלקיו, ולכאורה קשה למה הזכיר לשון "אלוקיו" הלא ד' אינו רק אלקיו של פנחס אלא אלקה של כלל ישראל והיל"ל לאלקים וכדו', אלא הסברנו במשל בשני זקנים שהתקומטו ופגע זקן אחד בהשני, ויצא צעיר אחד מהקהל וקנא לכבוד הזקן הנפגע וזרק את הזקן הפוגע מהביהמ"ד, וכל הקהל התנפלו על הצעיר הזה על חוצפתו להתערב במחלוקת שבין הזקנים ולעשות מעשה כנגד כל הקהל שמבוגרים ממנו שלא התערבו, עד שבא אחד ואמר שהצעיר הזה הוא הבן של הזקן הנפגע ועשה מעשיו מתוך הכאה של הפגיעה בכבוד אביו ואז נשתקו כולם והודו שהיה לו הזכות לזה ואין עליו שום תלונה, וכך העיד השי"ת על פנחס שקנא "לאלקיו" דהיינו לומר שלכן התפרץ בקנאתו מפני שהרגיש איך שהשי"ת הוא אלקיו, שד' הוא אבא שלו ושפגע זמרי באבא שלו

שליה דידן, ורק ע"י שנשאר הדיוט היה יכול לבצע פעולתו*.

פנחס בן אלעזר קבל שכר שנהיה אליהו הנביא זכור לטוב והוא יהיה מלאך שיבשר את הגאולה, כי ענין זה שייך להגאולה השלימה, שענינים שהם היפוך הקדושה הם המעכבים את הגאולה, וד' רוצה מאתנו שנעשה גם אנו מעשה לקנאות ולמחות עבור כבודו ית' מתוך התלהבות הלב, שזה מאוד ממתיק למעלה את מדת הדין (וכמו שמצינו בגמ' (שבת נה:)) שמפרש בפסוקי יחזקאל פ"ט שנענשו הצדיקים הגמורים על שלא מחו נגד העוברי עבירה ע"ש) וענ"ז שאנו עם בני קדושים עושים מעשים לכבוד הקדושה ללא הלכה המחוייבת אלא מתוך ההתלהבות קודש בזה דוקא אנו ממתיקים ביותר את מדת הדין ואנו גם מתקנים בזה את החסרון שחסר לנו היום מאוד ההתלהבות אש קודש בתורתנו שאנו לומדים ובתפלותינו ועבודת ד' שלנו שהיא העיקר מה שד' ית' רוצה מאתנו כמאחז"ל הקב"ה לבא בעי זה מעכב את הגאולה ח"ו.

ויש כאלו שישואלים ומסתפקים האם לצאת למחאות שאולי עלול להפריע ולבלבל את המחשבות להכנים בלב הרהורים רעים חלילה וע"כ לא כדאי למחות, אך התשובה על זה

* ועוד סיבה יש בזה שאם משה רבינו ושאר הזקנים היו זוכרים ואומרים ועושים ההלכה של פוגעין בו היה זה קביעת הלכה כאילו מורין כן שמעשי גדולי ישראל היא כחוראה לכל הציבור ולכן היה צריך להתעלם ההלכה מהם, ורק אדם פרטי יעשה כן ואז נשאר ההלכה שאין מורין כן לציבור, וכמו שהזכרנו שענין זה שייך לציבור שהרי אסור לגשת למקום כזה של פריצות בג"ע שזה מסוכן מאוד לאדם ורק מי שכולו אש קדש כמו פנחס אז האש קודש של המצוה תשמור אותו וכמו שהזכרנו לעיל.

ואנחנו פה השומרים על כל ארה"ק, שיש עכשיו סכנה גדולה לכל העם היושב בארה"ק ולכל כלל ישראל, שאנו לפני סכנה גדולה שמחכה לנו ח"ו כמו שמדברים עכשיו על מלחמה ענקית שלא היתה כמוהו שעלולה להתפרץ כל יום ח"ו, ובמה שאנו עושים כאן אנו ממתיקים את הדינים ומחלישים את מדת הדין, ואנו מצילים לא רק את עצמנו אלא גורמים הצלה לכל הכלל, וכשיש לכל הפחות ציבור אחד שאיכפת להם על כבודו של השי"ת ואיכפת להם על החילול ד' זה ממתיק בשמים את מדת הדין ומשתיק את המקטרג, ואף שאנו לא יכולים לפעול אצל הרשעים שום דבר, שהם בבחינת "לפני שבר גאון" שזה הזדמנות האחרונה של הסט"א שמשתוללת כ"כ, אבל כח הסט"א היא תקבל את המפלה שלה מן השמים ממעל, והנה אע"פ שהרשעים כאן בארצינו הקודש לא מפרסמים כלל בתקשורת שלהם ולא הזכירו כלל את המחאות שנעשו בארה"ק אף שהזכירו זה בכל התקשורת ובעיתונים בכל העולם, וכאן הסט"א לא מתביישת כלל ובכח אדיר מעלימים המפורסם לכל, בכל זאת אין אנו מתפעלים מזה ואין זה מבטל ומוריד כחה ומטרתה של מחאתינו כי בזאת המחאה וקנאת ד' שאנו מקנאים למען כבודו ית' בזה אנו מכריזים ושולחים מסר לשמים שיקבל ד' המחאה ברצון, שאין לנו עסק עם הרשעים אלא אנו מתפללים להקב"ה שיה"ר שאשי ישראל תקבל ברצון, שאנו רוצים להוכיח להשי"ת שיש לך בנים המסורים אליך בכל לבם ואיכפת להם על כבודך המחולל, ואיכפת להם שירושלים עיה"ק ועמך ישראל היתה לחרפה, ואנו רוצים לחיות בקדושה, ואנו רוצים להרגיש איך שאתה שהשי"ת אבינו אתה, ואנו מתפללים הושיענו למען שמך המחולל בגוים.

וממילא יצא מהכלים מכל הגבולות ועשה מה שעשה, ואז כל השבטים התביישו מדוע הם לא זכו להרגיש בהרגשה הזאת כמו פנחס שד' הוא אבא שלנו, שבנים אתם לד' אלקיכם, וכן גם עכשיו שכל אלו שבאו לכאן יש להם זכות מיוחדת שהם מרגישים שפגעו באבא ולא שאלו שאלות האם לבא או לא, אלא באו באש קודש לקנא קנאת ד' קנאה לכבודו של אבא שלנו שמתחללת ח"ו.

וכן יש כאלו ששואלים מה פועלים במחאה והלא בין כך לכאן לא פועלים אצלם כלום, אך התשובה שאנו לא באנו עכשיו לפעול אצלם, אלא באנו לפעול בשבילנו, וזה אנו מודיעים ומוסרים מודעה שאם ח"ו יש לנו חלק ואשמה בזה, שהרי לכאן איך התחזקה כ"כ הסט"א ומאיפה קיבלו הכח הזה שמעל הטבע לעשות כ"כ להכעיס ולא מתביישים להיות יותר גרועים מבהמות ומכל האומות העולם לצאת בחוצפה נוראה ולעשות מרד כזה, אלא שאם יש ח"ו פגם בקדושה ובצניעות אצלנו זה מה שנותן להם כח, שהשי"ת נתן בלבנו אש קדש ואם לא מנצלים אותו להשתמש בו לדברים שבקדושה אז היצה"ר גוזל אותו מאתנו, ומזה יש להם כח וכדי לתקן את זה אנו צריכים לתקן את עצמנו, (והתיקון הוא כמו שהזכרנו ליל ע"י קנאתינו בהתלהבות אש קודש ועי"ז אנו מחזירים את האש להקדושה) ובאנו פה למסור מודעה שאנו מתחרטים על כל מה שפגמנו בקדושה, ומוסרים אנו מודעה שרצוננו רק לעשות רצונך אבינו שבשמים! וכל מה שפגמנו ונכשלנו עד הנה בקדושה ובצניעות ח"ו היה הכל מהיצה"ר ואנו מבטלים עכשיו את זה, שאנו באנו עכשיו להוציא את היצה"ר מהלב שלנו!

איכפת לו על כבוד השי"ת, וכמו שאנו אומרים תיכף אחרי שמע ישראל וגו' ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שאנו רוצים שיתגלה כבוד מלכותו, וימלא כבוד ד' את כל הארץ בכל העולם כולו, הרי זה זכות גדולה המספיק עבורו להמשיך הגאוו"ש.

וזה אנו אומרים בתפלה הביטה וראה את חרפתינו, ועשה למענך ולא לנו, שהחרפה שלנו היא בשביל שמך המחולל שאנו מתביישים שמבזים אותך ח"ו כי אתה אבינו ואנו מתפללים להקב"ה דל כבודינו בגוים ושקצינו כמומאת וכו' ואנחנו עמך בני בריתך שאנו רוצים לשמור את הברית והם מפריעים, ואנו מבקשים שהשי"ת יגן עלינו ויעזור לנו את במלחמתינו והקב"ה יעזור שבאמת נזכה להמשיך את הקדושה הזאת, שהניצוץ קודש הזה שהדלקנו בתוך לבנו ישאר לנו וילווה אותנו ויוסיף עוד להאיר בתוכינו להחזירנו בתשובה שלימה ולזכות את כל העולם כולו להנצל מכל רע.

"השיבנו ד' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם!" ונזכה להתקרב לאבינו שבשמים, חדש ימינו כקדם להרגיש את האבא שבשמים כמו מקדם כמו בדורות הקודמים שלפנינו שהרגישו את האבא בעומק הלב, והקב"ה יעזור שנזכה באמת שזה יהיה הכוונה שלנו ושיתעורר לבנו בצורה כזאת ואז בודאי שזה ימשיך תיכף הגאוו"ש ברחמים, והקב"ה יחזיר אותנו להתקרב אליו ויגאל אותנו בגאווה"ש ברוב רחמים וחסדים ויבער את כל ריח ורוח הטומאה מתוך לבנו ומן הארץ והעולם כולו, ויתקיים הפסוק וימלא כבוד ד' את כל הארץ ויבושו כל עובדי פסל והשי"ת ירים קרן לעמו הנאנחים והנאנקים על כבוד שמים שנתחלל ונזכה להנצל מחבלי משיח ברוב רחמים וחסדים בעגלא ובזמן קריב בב"א.

* * *

ולסיום הענין הנני רוצה להוסיף הסבר לענין שאמרנו מקודם שענין זה להחזיק ולקנאות עבור שמו ית' המחולל ולהוכיח שאכפת לנו זאת, זה שייך להמשכת הגאוו"ש וזה היא מדתו של פנחס מלאך הברית שעשה זאת בזמנו וע"י מדה זאת דוקא נמשיך אותו גם היום שיבוא ויבשר לנו בשורת הגאוו"ש כי הנה הנביא אומר בשם ד' שיביא את הגאוו"ש למען שמי המחולל בגוים ולמעני למעני אעשה, וכך אנו מתפללים בתפלה למענך עשה ולא לנו שאם נחכה עד שיביא את הגאולה בזכותינו אז צריך לזה זכויות הרבה ומי יודע מתי יוכל לצאת זאת לפועל, אך אם אנו מבקשים את הגאולה למען שמו המחולל בעמים בזה יכולים תיכף ומיד להמשיך את הגאולה, כי אם אנו טוענים בזכותינו אז יבדקו את הזכויות שלנו איך הם נראים ויכולים לקטרג עלינו, אך אם אנו מתפללים למען שמו המחולל זה טענה צודקת שא"א לפסול טענה זו, שהמקטרגים לא יכולים לקטרג נגד זה, שיקטרג בזה נגד הקב"ה, ואם כל ישראל היה איכפת להם על שמו של הקב"ה שמחולל בעמים זה היה טענה שעולה לשמים ומכריחה תיכף להביא את הגאוו"ש שלא יכול שום מקטרג לקטרג נגדה, ואם כלל ישראל השומרי תו"מ היו מתעוררים עכשיו והיו בוערים עכשיו כולם על שם "הקב"ה המחולל בכל העולם כולו" שזה מה שאיכפת לנו בעיקר ומדליק את ההתלהבות בלבנו היינו יכולים להמשיך עכשיו בקלות את הגאולה השלימה ברחמים, וזהו מה שאומר רש"י בחומש שכדי לנצח במלחמה עם הגוים מספיקה הזכות שאומרים בני"ש שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, שאם אדם מקבל עליו עול מלכות שמים ונלחם מלחמת ד' אז מספיקה עבורו זכות זאת וכל יהודי המאמין בד' שמקבל עליו עומ"ש אף שאינו בשלימות בכל הענינים אך לכלה"פ

הוספה להנ"ל

בספורנו עה"פ תחת אשר קנא לאלוקיו וז"ל ומאחר שהוא רב את ריבי אצילהו מריב כל התנגדות ויהיה לו השלום עכ"ל, באבן עזרא אשר קנא לאלוקיו, מאהבתו את ד', ובאוהחה"ק תחת אשר קנא וגו' הוא עשה לאלוקיו וחש על כבודו גם אלוקיו ירוממהו . . . ויכפר ... פירוש (כמו) שעשה שלום בין ישראל ובין אביהם שבשמים .. (כמו"כ במדה כנגד מדה) הוא (יהיה) זה אשר יעשה ... (גם כמו"כ בגאולה העתידה כמוש"כ) והשיב לב בנים על אבות (כלו' אל אבינו שבשמים) ע"ש.

הנה י"ל שפנחס עשה כמו אבי אמו יוסף הצדיק שפטפט ביצרו והיינו שנכנס יוסף לבית לעשות צרכיו וי"ל הכונה כמו דאי' בסנהדרין (פ"ב:) על פנחס שבכדי שיתנו לו לכנס לאהל זמרי עשה עצמו כאילו רוצה לעשות כמעשיהו ח"ו, ועי"כ נתנו לו לכנס ובכך הצליח להרגם וכמו"כ י"ל הכונה במ"ד על יוסף דעשה עצמו כאילו שנכנס לעשות צרכיו ח"ו בכדי לרמות את יצרו בזה ועי"ז הוציא בלעו של הסט"א מפיו ע"י שעמד בנסיונו, ובזכות זה יצאו בני ממצרים כי עי"ז נשמרו בקדושתם כמבואר בספה"ק, וכמו"כ בזכות פנחס נתבשר בהגאו"ש שמידת קנאתו הוא שעומדת לנו שלולי זאת לא היינו יכולים להחזיק מעמד בכל דור ודור שעומדים עלינו לבלותינו.

ובזכות אלו המקנאים בכל דו"ד נגד עוברי עבירה ושומרים על כל פירצה שלא תתפשט ח"ו בזכותם אנו חיים וקיימים בגלתינו זה ובזכותם נצא מגלותינו זה והכח הזה הכין פנחס לכל הדורות במסיני"פ בקנאתו על קדושת ישראל ועל חילול שמו ית', וכמו"כ יש לנו לעבור נסיונות כאלו בדור האחרון לפני הגאו"ש אע"פ

שאין אנו בדרגה כזו שיהא לנו מותר להתקרב לעוברי עבירות כאלו כי זה סכנה עצומה כמובן ורק מי שיכול להתייחס אחרי יוסף צדיקו של עולם במדת היסוד כמוהו יכול לעשות כן וגם יוסף הצדיק הוזקק לצירוף זכותו של יעאע"ה שעמדה לו דמות דיוקנו לפניו משא"כ מי שאין דמות דיוקנו של ישראל סבא עומדת לפניו אינו מסוגל לכגון זה, בכ"ז במצב של היום הלא אין אנו מתקרבים ליצה"ר אלא הם הם התקרבו אלינו וממילא אנו נאלצים לקנא בהם שהם באים ברשעותם בתוככי ירושלים בחצרות קדשינו וזה הנסיון היותר קשה שבעולם שעלינו לעבור התיקון הזה שנמצאים תוך קבה של זונות בכלל בכל מצב הדור ועלינו להתגבר אבל הכח שלנו ג"כ היא דוקא בענין דומה דהיינו כשדמות דיוקנו של אבינו לפנינו והיא אשר דיברנו שאם אין אנו מתעוררים ומבעירים אש הקודש בקרבינו לקנאות על שמו ית' וכבודו המחולל בעמים מפני שאנו מרגישים את בזיונו של אבינו יוצרינו ואנו מרגישים שאנו בניו לד' אלקינו ונשמתינו חלק אלק' ממעל ואנו דבוקים וחבוקים בו ית' וזה מה שמוציא אותנו מהכלים ומכל הגבולות עד שא"א לשתוק זה מה שמגין עלינו נגד היצה"ר ושנוכל בס"ד לכבשו ולהממו ולאבדו כנוכר

וכמו שאנו נלחמים נגד שונאי ומשניאי ד' שנלחמים נגד הקדושה והטהרה של כלל ישראל ושל כל העולם כולו בזכות זה נזכה שכמו"כ ד' יתברך יריב ריבינו נגד שונאינו הגשמיים ונהיה מוגנים מכל סכנה ויהיה לנו ברית שלום ונזכה לבשורת הגאו"ש שאז תשרה שלום בכל העולם ככתוב "וגר זאב עם כבש יחדיו"

שפירש רש"י עשה מצוותיו מאהבה, אלא ה"ה חי במצוות אנשים מלומדה ולכן כשמגיע מצב כזה כל זמן שלא מפריע לו אישית שאינו מוריד הנחיות מחייו וכבודו אינו מחולל אזי אינו מקנא ואין לבו הומה עליו ושלום לו עם נפשו אע"פ שמזמר ואומר שאין לענין שייכות אליו ולא עוד אלא שמזלזל ומואם באחרים העושים ומבזה אותם שמקנאים קנאת ד' כמו שהשבטים ביזו את פנחס וזלזלו בו אדם כזה הרי הוא מסכן ורחמנות גדולה עליו כי אינו מבין ואין עולה על לבו שה"ה בסכנה גדולה בין במצבו הגשמי שחסר לו הגנה ח"ו כשיהיה עת מלחמה ומלחמת גוג ומגוג, וגם במצבו הרוחני וזכותו לגאוו"ש ולחיי העוה"ב.

* * *

ולכן מי שנמצא בדור הזה האחרון ובזמן כזה שהסכנה חופפת ומקיפה אותנו מכל עבר בין סכנת נסיונות היצה"ר בפרט בעניני קדושה וטהרה בין סכנה הגשמית של אכדון ח"ו ע"כ מי שאין לו צנה וסוחרה שהזכרנו דהיינו האש קודש שבוער בלבו לד' ולאהבתו ית' אע"פ שיש בידו תורה ומצוות ומקיים את התורה הקדושה מאלף עד תו בכ"ז אם חסר לו ההרגשה וההתלהבות והאש קודש הנזכר אוי ואבוי לו ויהיה בסכנה גדולה ואין לו ח"ו זכות קיום לזכות ולהתבשר בבשורת הגאוו"ש. וע"ז ידו כל הדווים, למה תירתון תרתי גהינום עובד את יצרו וכיחד את יצרו ח"ו כי לבו תפוס גם עם רדיפת ההבל והתוהו בין אם זה תאוות או כבוד או ממון וכדו' והרי זה אומר לימוד תורתו אינו מביאו לקיים מצוות ואהבת את ד' גו' וכמו

ראש ישיבת בני ציון

הרב הגאון הגדול ר' בן ציון מוצפי שליט"א

בעצרת מחאה סיון תשס"ח ירושלים

הארצות מדד את ארץ ישראל וחיפש עיר שמקודשת מכולם ולא מצא אלא את ירושלים מדד ה' את כל הרי ירושלים ולא מצא אלא את ביהמ"ק שנא' יפה נוף משוש תבל קרית מלך רב.

המשנה במס' עדיות אומרת שארץ ישראל קדושה שקדש אותה יהושע בן נון קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד עד שבאו עולי בבל בזמן עזרה הסופר וקדשו את ארץ ישראל מה שאין כן קדושת ירושלים שנתקדשה ירושלים נתקדשה לשעה ונתקדשה לדורות לעולמי עד. אומר רבינו עובדיה מברטנורה מה הסוד של הקדושה של ירושלים כתוב בפסוק: "וירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים". יעקב אבינו כשהולך לבית לבן להקים את עם ישראל

ירמיה הנביא רואה ברוח הקודש הוא ראה את ירושלים בבניינה ראה את ביהמ"ק בתפארתם ראה כהנים בעבודתם ליום בדוכנם אך רואה ברה"ק את חורבנה של- ירושלים הוא רואה את החורבן הרוחני שיש בירושלים מאידך הבת ירושלים כי גדול כים שברך כמו שבים יש בורות עמוקים ומי שלא יודע להיזהר יכול ליפול בהם כך יש בגלות הקשה והנוראה הזאת.

מורי ורבותי ירושלים עיר הק' משוש ליבו של הקב"ה משוש ליבם של עם ישראל ירושלים שעליה נא' והיו עיני וליבי שם כל הימים ירושלים שהמדרש אומר עליה שהקב"ה בא לבחור עיר לשבת שם ולשכן שמו שם, מדד הקב"ה את כל הארצות ובחר בארץ ישראל שהיא מקודשת מכל

עובר ליד מקום המקדש, הגמרא אומרת: מה זה וירא ויאמר על מה הוא פחד, יעקב אבינו עבר מבית המקדש בתחילה ולא התפלל שם אח"כ כשהוא התרחק והגיע לבית אל אמר אפשר הגעתי למקום שהתפללו אבותי ולא התפללתי שם מיד בא לחזור קפצה לא הארץ, אומר המדרש מה סבר יעקב אבינו בהתחלה ומה התגלה לו בסוף אומר המדרש יעקב אבינו חשב שבית המקדש עדיין לא קדוש כי עדיין לא נבנה אם אין בית מקדש אז אין קדושה לירושלים ואם אין כהנים בעבודתם ואין קורבנות אז עדיין ירושלים היא לא קודש אבל כשהוא עבר משם הוא ראה שהשכינה נמצאת שם אומר המדרש שהוא ראה שהשכינה היתה שם מאז שנברא העולם שכן כתוב בתהילים "ויהי בשלם סוכו ועונתו בציון אומר המדרש בתהילים מי זה שלם זה ירושלים שמה של ירושלים היה שלם כמו מלכי צדק מלך שלם "ויהי בשלם סוכו" קודם שנברא העולם היה לו להקב"ה את ירושלים היה לו סוכה בירושלים "ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון והיה מתפלל שם ומה היה מתפלל, אומר המדרש היה אומר יהי רצון מלפני שיכבשו רחמי את כעסי ויגולו רחמי על מידותי ותנהג עם בני במידת החסד ובמידת הרחמים, ולצערנו עכשיו מכעיסים את הקב"ה יום יום שעה שעה בכל מקום ועדיין לא אומרים די עד שבאים להיכל של מלך לירושלים שזה בבת עין של הקב"ה ירושלים שעדיין לא בנויה ירושלים שכל האומות רוצים להילחם עליה ואנחנו חיים בחסדי שמים והם באים ומכעיסים את הקב"ה ועוד אומרים לנו שלא למחות איפה נשמע דבר כזה וגם לצעוק אסור הרי בזמן פרעה ויאנחו בני" מהעבודה ויעקו אומר הזוהר הקדוש שרק הוציאו אנחה מהפה והקב"ה שמע לכן אנחנו כאן הערב כדי להביע את הכאב להביע את הצער להביע את הזעם של עם ישראל זה על זה שכך

מחללים את קדושת ירושלים די לנו בפריצות שיש בערים וברחובות.

הזוהר הקדוש אומר כאשר הולכת אשה לא צנועה בדרך ברחוב אלפים אלפים של מלאכי חבלה מלווים אותה ומזיקים לכל מי שנמצא שם אז על אחת כמה וכמה כשעושים דברים להכעיס כשעושים דבר שזה להילחם שעושים דבר כדי להתגרות אחרי שעוקרים את כל התורה כולה ולנו אסור אפילו להתפלל ואסור אפילו לצעוק על זה לא נשמע כדבר הזה וירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים, כתב הרמב"ם: "המשנה אומרת שאם אדם היה עומד באיזה מקום בעולם ורוצה להתפלל יכוון פניו נגד ארץ ישראל, היה עומד בארץ ישראל יכוון פניו נגד ירושלים, היה עומד בירושלים יכוון פניו נגד ביהמ"ק וכו'.

אומר שם רבינו עובדיה מברטנורא: "בא וראה מה שכתוב כאן שאם היה אדם עומד באיזה עיר מערי העולם ואפילו תהיה כל העיר כולה עיר של סופרים וחכמים וכולם יראי שמים ויכוון ליבו לאותה עיר הרי זה מין ואיפיקורס ותפילתו אינה נשמעת אבל ירושלים אפילו היא חרבה ודוויה וכאשר היא שפלה ורמוסה כמו שרומסים אותה הזדים האלה עדיין היא בקדושתה ולכן צריך לכוון פניו נגד ירושלים, אנחנו תושבי ירושלים, אנחנו בני ירושלים צריכים להתפלל ולזעוק יום ולילה על קדושתה של ירושלים שלא יחלולה יש חורבן פיזית אבל יש חורבן רוחני, מבחינה פיזית הם מתגאים כאילו הם בנו אותה איפה שהר הבית חרב והר ציון ששמש שועלים ילכו בה אבל הם מחריבים אותה מבחינה רוחנית כי היום לצערנו צדו צעדינו מלכת ברחובותינו ועוד באים ומכעיסים את הבורא יתברך שמו לכן צריך לזעוק והתפלל כי תולעת יעקב אין כוחה אלא בפה וחלילה וחם אין פנינו לאלומות אין פנינו להפגנות או חלילה וחם להרים

ועוד דבר אחד לסיום אנחנו אומרים כל יום לפחות שלוש פעמים המחזיר שכינתו לציון ושואלים המפרשים הרי ירושלים נמצאת בקדושתה הרי השכינה מעולם לא זזה מהר הבית ללא זזה מהכותל המערבי שנאמר זה עומד אחרי כותלינו ולמה אנחנו אומרים המחזיר שכינתו לציון הרב בנין ציון מתריץ שיש שני סוגים של קדושות בירושלים יש קדושה שהיא היתה מיום שנברא העולם בירושלים שהקב"ה שוכן את שכינתו בה בתוך ירושלים וזו השכינה הקבועה האור השכינה הקבועה שנמצאת כאן אבל יש עוד אור תוספת שכינה תוספת גדולה של אור בחינת כמו תוספת שבת כמו תוספת יוה"כ שזה כאשר ישראל ממלאים את ירושלים ונזהרים בקדושתה ושומרים על הצניעות והקדושה בירושלים או הקב"ה המחזיר שכינתו לציון אותה שכינה שהיתה בבית ראשון וחסרה בבית שני חמשה דברים חסרה בבית שני את זה אנחנו מתפללים רבנו של עולם ירושלים קדושה ירושלים יש בה שכינה אבל אנחנו לא מסתפקים במדרגה הזו אנחנו רוצים מדרגה יותר גבוהה את אותה קדושה חדש ימינו כקדם את המחזיר שכינתו לציון נתפלל כולנו שנוכה במהרה בימינו לראות איך שהקב"ה מבער את הרשע מהעולם ומגדע את קרני הרשעים ובונה את ירושלים וציון ויחזיר אותה למקומה במהרה בימינו אמן סלה.

* * *

יד אלא רק לזעוק לאבינו שבשמים כמו שכתוב ויענני מהר קדשו סלה אומר המדרש ויענני מהר קדשו סלה זה ירושלים כי ירושלים הרים סביב לה יש שבעה רכסים של הרים שבע שרשראות של הרים שהקיף הקב"ה את ירושלים לומר לך שאין ירושלים כדין שאר ההרים אומר הגאון החיד"א על הפסוק מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו למה ירושלים הר למה ירושלים סביבה יש הרים אומר הגאון החיד"א שכאשר אדם עולה בהר אז הוא מתעייף ומזיע ומתחיל להוריד בגדים הוא מוריד בהתחלה את הגלימה אח"כ הוא מזיע יותר הוא מוריד את המעיל העליון אח"כ הוא נשאר רק עם הכותונת כי אי אפשר לעלות הר עם כל הבגדים האלה אומר החיד"א יש כאן רמז נפלא שכדי לשבת בירושלים צריך לוותר על עינינו החומר אם אדם נמצא בחו"ל אם אדם נמצא בעיר אחרת לא בירושלים אז הוא יכול לדאוג לעצמו לכל מיני תנאים חומריים אין בזה דבר פסול אין בזה דבר קשה אבל בירושלים עיר הקודש אי אפשר לחיות ולהתקיים בה אלא אם אדם מוכן לוותר על החומריות מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו אם אנחנו נתחזק בעצמנו אנחנו שומרי התורה אנחנו לומדי התורה אנחנו נתחזק בעצמנו להקל קצת מהחומריות להתקדש יותר ברוחניות לשמור יותר על רוחניות ועל הקדושה שלנו ושל הבתים שלנו ממילא ההשפעה הזו תשפיע על הסביבה כולה ואז יהיה בבחינה ויענני מהר קדשו סלה.

רב דתהלות ישראל הגה"צ ר' אהרן צבי רומפלער שליט"א בעצרת מחאה סיון תשס"ח ירושלים

(א)

הרשעים את התוכחה בכל זאת היה קטרוג גדול מאוד על שלא מיחו*.

וכמו"כ מצינו שחז"ל עשו כמה דברים ע"מ להוציא מלבם של צדוקים כמו שמצינו בענין של קצירת העומר שהיו חוזרים על כל דבר שלש פעמים להוציא מלבם של צדוקים, וצריך להבין האם האמירה הזאת היה משפיעה על הצדוקים בודאי שהם לא היו מתפעלים מזה שאנחנו מזכירים את זה שלש פעמים אלא הענין היה בכדי לבטל את הקליפה כנוצר ועי"כ לא יוכלו להשפיע עלינו או על אחרים ח"ו את הצדוקיות שלהם ונמצא הכוונה היתה להוציא ולהחליש את הקליפה שלא תשלוט בעולם, ועי"י שאנחנו מכריזים שלש פעמים שומעים את זה בשמים וזה מחליש את כח הקליפה וזה הענין

הענין שאנחנו היום מדברים עליו דברנו כבר לפני שנה ולכן הדברים שאמרתי לפני שנה אין צורך להזכיר אותם עוד פעם רק נאמר בקיצור בראשי פרקים.

הסברנו לפני שנה את הענין של מחאה, עצם ענין המחאה ישנם שמקשים על זה ושואלים מה זה עוזר הרי החילונים הכופרים האלו לא שואלים אותנו ולא מתחשבים כלל עם מה שאנחנו מדברים וצועקים, אבל יש לדעת שכל מצוה שכתורה שאנחנו מקיימים עיקר הכוונה שלנו היא לפעול בפנימיות הדברים כל' לבטל את הקליפה שבדבר ועי"ז יחלש ויתבטל הכח של הרשעים, וזה הכח שיש במצות מחאה ואם נעשה את זה מספיק יתכן שיתבטל כל כח יצרם בזה עד שעיי"ז ממילא לא יעשו את רשעותם, ועכ"פ זה יעזור שלא יהיה להם כח להוסיף להחטיא עוד אחרים בזה, ובפרט כשהיצה"ר מנסה ח"ו להכניס הקליפה או אפי' שמץ ממנה במחנינו ד"י שזה בודאי נוכל להועיל במהאיתנו וצעקותינו.

* ואע"פ שמבואר שם טעם הקטרוג כי הם לא יכלו לדעת שלא יתקבל תוכחתם, אבל א"א לומר כפשוטו שהרי צדיקים גמורים היו שקיימו כל התורה כולה כדאי' שם וא"כ בודאי שלא היו מבטלים מצות תוכחה אלא ודאי שהכירו בהם שהיו רשעים כאלו שלא יקבלו.

אך בכ"ז טעו בזה כי אע"פ שבאמת מצד עצמם לא היו מקבלים התוכחה כלל, אבל לפי מה שהסברנו שענין המחאה הוא לא רק מה שמקבלים החוטאים אלא שזה גם מחליש ומבטל את הקליפה לכן היה להם בכ"ז למחות וענ"ז א"א לבנ"א לדעת גודל כח הקליפה ששולט והאם בכחינו לבטלו אם לא ולכן אע"פ שד' ית' ידע שאז אפי' אם היו מוחים לא היה בטל כח קליפתם כי כבר הטאו יותר מדאי בכ"ז הם לא היה להם למנוע את מחאתם כי לא יחכלו לדעת אם יועיל או לא ובוה טעו שדנו ע"פ ראות עיניהם, ובוה נתפסו, ומזה עלינו ללמוד שחייבים למחות אפי' כשלפי ראות העין לא יקבלו, מכיון שאצלינו ה"ז עדיין בגדר ספק.

וכך מבואר בנביא שעל זה היה קטרוג בזמן הבית הראשון על שלא מחו בעוברי עבירה ועי"ז היה החורבן, גם אז היו עזי פנים ולא התייחסו למחאה של צדיקים כמו שכתוב בגמ' שהגם שהיה ידוע לפני ד' ית' שלא היו מקבלים

הגאולה השלימה, וצריך להבין האם יתכן שכן הוא באמת ובודאי שלא כן הוא.

אך בכדי להבין הענין באמת נקדים לזה משל לילד שאביו הענישו וזרק אותו מהבית והילד נתפס לאנשים גנבים ושפלים אנשי בליעל, ועל אף מעשיהם המכוערים היה הילד מרוצה שם ושכח לגמרי מאביו אבל האבא כבר מרחם עליו ורוצה להחזיר אותו (ולא מוצא דרך כיצד לקרבו) אבל כאשר מגיע מצב שהחברים שלו מדברים נגד אביו ומבזים ומחרפים את אביו אז זה כבר מזעזע אותו ונרתע מזה וזה כבר איננו יכול לסבול אע"פ שאת כל הקלקול והשיקוץ שלהם הוא סובל אבל זה הוא לא יכול לסבול זה כבר יעורר לו לשוב לאביו מכיון שהוא מרגיש כבר מוכרח לברוח משם ולאן יש לו לברוח אין לו לאן לברוח אלא לאביו.

ומעתה יתבאר התשובה על קושייתנו הנ"ל שהפירוש היא לא שעצם החילול ד' ממשיך את הגאוו"ש, אלא אם זה כואב לנו ואנו מצטערים על זה ועי"ז אנחנו מתעוררים וחוזרים להקב"ה לאבינו שבשמים זה יביא את הגאולה השלימה, ז"א מכיון שאין אנחנו כולנו זכאים שנוכל להמשיך בזכותינו את הגאוו"ש כמו שאמרו חז"ל אין בן דוד בא אלא או בדור שכולו זכאי וכו' ולכן כשמגיע המצב של כולו חייב ח"ו ואין לנו שום זכות להגאל, אזי הקב"ה מגלגל המצב שמתרבה ח"ו חילול ד' בעולם עד כדי כך שזה כבר מגעיל אותנו אנחנו כבר מרגישים שא"א לסבול וזה מחזיר אותנו להקב"ה, אבל בכ"ז יש בחירה וזה התשובה המועמט שמתבקשת מאתנו לפחות שיהיה אכפת לנו על חילול ד' על זלזול בכבוד מלכות שמים ואם אנחנו נתעורר עי"ז ונעשה מהאה על כבוד מלכות שמים זה יביא את הגאולה השלימה.

של מחאה, ולפ"ז מובן משאחז"ל להוציא מלבם של צדוקים אע"פ שהם לא יתפעלו מזה בכ"ז הכונה להוציא את "כח הקליפה מלבם".

(ב)

ויש כאן עוד דבר מכיון שהחופשים האלו רוצים להכריז בפרהסיא שהם פורקים מעליהם עול מלכות שמים ומורדים במלכות שמים זה החילול ד' גדול מאוד לעיני כל אומות העולם ולכן אם לא מוחים על זה ח"ו יכול להיות קטרוג על שמוזלים בכבוד שמים וכמו שאחז"ל על כבוד בשר ודם מחיתם ועל כבודי לא מחיתם, ולכן זה מחייב אותנו לעשות מחאה ולעשות קידוש ד' ולהכריז שאנחנו לא מסכימים ושאיננו על כבוד שמו ית' שמתחלל בעמים ובכל העולם.

ויש עוד ענין להוסיף לזה שהנה כתוב בנביא שהקב"ה אומר "למעני למעני אעשה למען שמי המחולל בגוים" שהגאולה השלימה תופיע מפני גודל חילול ד' שיהיה בדור האחרון ואפי' אם לא יהיה לנו ח"ו מספיק זכיות בכ"ז הקב"ה אומר למעני למעני אעשה ולכאורה יש לזה סתירה בפסוק במקום אחר שכתוב שהגאוו"ש תופיע רק אם נבקש על זה כמוש"כ אם תבעו בעיו, וכמו"כ כתוב ובקשו את השם ואת דוד מלכם ז"א שצריך לבקש את את הגאולה ואז תופיע הגאולה השלימה וכמו"כ אמרו חז"ל בגמ' (סנהדרין ...) שאין הדבר תלוי אלא בתשובה וכן פסק הרמב"ם וזה לכאורה סתירה למה שאמר הפסוק למעני למעני אעשה למען שמי המחולל בגוים שהגאולה תבוא מפני חילול ד', ועוד יש להעיר בענין זה שלכאורה שלפי המובן הפשוט נמצא שהחילול ד' יגרום את הגאוו"ש וא"כ אין לנו להתאונן ולבכות על זה אלא אדרבה לשמוח על זה כי זה מקרב את

האלו וכש"כ המחשבה זה טמא ומטמא את המח והלב של האדם ח"ו.

וענין זה מבואר ממה שכתוב בפרשת נצבים שהקב"ה כורת עמנו ברית מפני חשש שאולי יש בלבנו שורש פורה ראש ולענה ומפני מה החשש הזה, כתוב שם כי אתם ראיתם במצרים את שקוציהם וגילוליהם של הגוים ולכן יש לחשוש פן יש למי שהוא בלבו שורש פורה ראש ולענה, וכאן נשאלת השאלה אם בני ישראל ראו שזה שקוץ וגיעול כמו שהתורה אומרת ותראו את שקוציהם ואת גלליהם וגו' וכמו שפירש"י שם שהם מאוסים כשקצים נסרחים ומאוסים כגלל, מה החשש שיהיו נמשכים אח"ז הלא בודאי שלא יהיו נמשכים אחרי זה וא"כ למה צריך ברית.

אך התשובה היא שענין הזה לבד שהאדם רואה את הקליפה אפי' שהוא סולד מזה ומבטל את זה בלבו בכ"ז עצם הידיעה שנכנסה למח שלו וכש"כ הראיה זה מטמא את האדם ח"ו ולכן הדבר הזה יכול לגרום דבר שהוא היפך ההגיון, והוא האדם חס ושלום ימשך אחרי זה מכח הטומאה והקליפה שבדבר.

ולכן ישנם כאלו היום שאומרים סברא שאולי לא כדאי לעשות אפילו מחאה כדי שלא להכניס את הדבר הזה בלבנו כלל, ולא לדבר על זה בכלל, והנה אני לא בא לפסוק ולקבוע ההלכה כיצד יש לנהוג, אבל נמצאים אתנו פה הערב מגדולי פוסקי דורינו, והם קבעו שהדעת תורה היא שכן חייבים למחות

אמנם בכדי להבין טעם של הדעת תורה הזאת שכן יש למחות אע"פ שלכאורה יש נגד זה טענה נשמעת, ומה היא באמת התשובה לזה, נקדים לזה משל, הנה ידוע ופשוט מאוד שלא מדברים על ענין של רצח ובפרט לילדים

ולפ"ז אין שום סתירה בהפסוקים שבאמת צריך את הבקשו את ד' אלוקיהם לבקש את הקב"ה ואם אנחנו לא זכאים ולא עושים כן מעצמינו אז משפיעים לנו מהשמים מצב כזה שלפחות זה יעורר אותנו, וזה האפשרות האחרונה והיחידה שנשאר לנו, וע"כ עלינו להתבונן בזה ולהתעורר מאוד שלא להפסיד ח"ו את הזדמנות הזאת האחרונה ושלא לשתוק כאילו לא אכפת לו, ויש לשים לב מאוד לזה כי בזה תלוי זכות כל א' וא' להתקיים בהנאו"ש, ואם אנחנו מתעוררים ומוחים בכל הכח נגד חילול ד' זה מה שיקרב את הגאולה השלימה ולכן חשוב מאוד מאוד הענין של המחאה וחייבים אנו לדאוג שלפחות נשמיע איזה שהוא מחאה ולהוכיח בזה שאכפ"ל וכואבים אנו על החילול ד' הגדול הזה שנעשה בעיר אלקים שמשפילים אותה עד שאול תחתיה ד"י.

(ג)

ויש עוד נקודה חשובה שצריך לדעת שמה שנותן את הכח לקליפה לשלוט ולהשתולל זה מחמת מה שנמצא בינינו ובמחנינו ג"כ קלקול השייך לאותה קליפה ולכן עי"ז הקליפה יונקת מהקדושה שלנו וזה נותן להקליפה כח קיום ואת הכח להתגבר לשלוט על העולם.

ולכן אין לנו להסתפק במה שעושים מחאה נגד הרשעים אלא אנחנו צריכים ג"כ למחות את שורש הקליפה מלבנו ובוזה נחליש ונבטל ונבער את הטומאה ואת הקליפה, לכן חשוב לנו להזכיר כמה נקודות שהם המכשולים שנמצאים אצלנו וצריכים אנחנו לנקות את זה מאתנו.

ויש כאן כמה נקודות שכדאי להזכיר, קודם כל יש לדעת שהענין הזה של פגם בקדושה זה דבר שאפי' הידיעה לבד בדברים

רצה לראות את המצב שלפני"ז וזה הפי' בדברי ר' יוחנן ייתי ולא אחמיניה, אבל אנחנו כנראה כבר חייבים תיקון מגלגול שלנו בעבר ולכן אנחנו קיבלנו עונש זה שאנחנו נמצאים פה בדור הזה.

זוה דומה לעונש של בלעם שמבואר בגמ' ששאל אונקלוס הגר את בלעם מה העונש שלו בעולם העליון ואמר לו ששורפים אותו ביורה רותחת של אותה העבירה שהוא גירר בעולם והפיץ בעולם, וע"ז כתוב תייסרך רעתך שהעונש היותר גדול ששמים את האדם בתוך העבירה עצמה שהוא עשה בעולם הזה וכאשר האדם נמצא בעוה"ז הוא לא מרגיש שזה עונש, ובפרט רשע כבלעם לא מרגיש שזה עונש ונדמה לו שהוא מעונג בזה, אבל כאשר האדם נמצא בעולם האמת הוא רואה את זה כעונש היותר גדול, זה מסריח זה מגעיל שם אין יצר הרע רואים את האמת לכן אפילו בשביל בלעם הרשע נחשב זה לעונש היותר גדול כמו ששמים אדם בתוך רפת של חזירים ושם הוא צריך להתגולל בתוך האשפה יחד עם החזירים המוסרחים ומאוסים, נוכל לתאר לעצמנו איזה עונש זה, איזה בזיון היה זה לבלעם הרשע נביא אומות העולם נמצא היכן שנמצא וכל הרשעים שבדורו רואים אותו שם, איזה עלבון ואיזה צער ואיזה זלזול זה בשבילו זה העונש של בלעם, וזה בא ללמדינו שאם אדם ח"ו נמשך אחרי יצה"ר או ח"ו יש לו רק חלק שלא מוחה בעוברי עבירה אז ח"ו עלול לבוא אליו עונש כזה.

לכן היום בזמנינו שאנחנו נמצאים בתוך הלכלוך הזה בתוך עולם שמלא לכלוך ואנחנו רואים את זה לצערינו ולדאבונינו אז לפחות עלינו עכשיו לעשות תיקון, והתיקון הזה בא לתקן אותנו מפני שלא מחינו בצורה יותר נעימה לכן ח"ו באנו לזה, אבל אין ברירה יש רוצחי

ולצעירים ואפילו למבוגרים זה מגונה מאוד לדבר על ענין של רציחה וגם זה מכנים קליפה להמח ולב כשעוסקים הרבה לדבר על זה, אבל כאשר קורה ויש מצב שמסתובב איזה רוצח במחנה האם יגידו גם אז שאין טעם לדבר על זה ושאסור לדבר על זה, בודאי שלא כי מכיון שאין ברירה מוכרחים לדבר בכדי להציל את העם שלא יהיו נרצחים ח"ו וההכרח לא יגונה.

אנחנו חייבים לדעת שהיצר הרע מתחפש היום בתחפושת של שומרי תורה ומסתובבים לצערינו הרב במחנינו אנשים שהם נראים כמו שומרי תורה והם באמת רוצחי נפשות ואנחנו לא מספיק שומרים על צאצאינו על הדור הצעיר ולכן בא עלינו הצרה הזאת כי זה מה שמחזק את הקליפה כלומר חוסר המחאה נגד הרוצחי הנפשות בעני"ז כי היינו צריכים למחות בשורש הקליפה כדי שלא יהיה אצלנו מכשולים כאלה ח"ו ובה שאנחנו לא קיימנו את המחאה בתחילת הופעת הדבר לכן בא לנו הענין הזה וזה עונש גדול עבורינו שאנחנו הגענו למצב כזה שבלית ברירה אנחנו מוכרחים למחות ולהכריז נגד ענין הזה.

ובכלל כל המצב של היום שאנחנו נמצאים בתוך מבול של מים הזידונים היום שהעולם מלא זוהמה מלא טומאה מלא יצה"ר כל ילד או מי שרק רוצה לחמוא ח"ו יש לו כבר מכשיר בתוך הכיס שלו שדרכו יכול לראות את כל הטומאות שבעולם השם ישמרנו אנחנו לא מספיק מוחים נגד כל זה ולא מספיק נשמרים מזה לכן באה אלינו הצרה הזאת וזה עונש גדול ועל זה אמרו האמוראים הקדושים על העקבתא דמשיחא על המצב שיהיה בדור האחרון ייתי ולא אחמיניה ז"א שר' יוחנן ויתר על הזכות לראות בעיניו את הגאולה השלימה מפני שלא

השכל ההגיוני שלי אני משעבד השכל שלי לתורתניו הקדושה וכך יודי חייב לחיות, וזה מה שנשכח היום אלא בכל דבר היועץ הראשון שלו הוא ההגיון שלו (או של הרחוב והגוי ח"ו) ואחרי צריך להסתדר עם התורה ולזה כבר ימצא עצה ודרך, או שיפנה לעו"ד גדול שיוכל לסדר לו היתר ע"פ התורה, זה בדיוק הצורה של דורינו היום ד"י.

אומרים שאסור לעשות לחץ אסור לאיים (ולתפחיד) אסור לדבר על גהנום כיון שזה מפחיד את הילדים, אנחנו וכל הדורות שלפנינו ממששה רבינו וממ"ת עד היום הזה למדנו והתחננו אחרת, אנחנו צריכים לקיים צאי לך בעקבי הצאן איך שהיו נוהגים בכל הדורות וכל גדולי הדורות היו מדברים בכל הדורות על גהנום ועל העונשים וכן כל המלמדים וההורים היו פעם מדברים עם הילדים הקטנים ביותר על הגהנום וכדו' והיינו מפחדים מלחטוא היו מזהירים אותנו לשמור על הקדושה והטהרה היו מושגים אחרים לגמרי ולא היה מורגש שום ולחץ אלא היה הכל מתקבל באהבה וזה ששינוי את כל זאת זה הקלקול שהביא אותנו למצב שאנחנו נמצאים בו היום.

והנה יש טוענים שאין היום ברירה כי א"א להסתדר עם הילדים והתלמידים ולכן מההכרח לשמוע ולקבל עצתם של להבדיל הגוים והבעלי מקצוע, וזה טעות נורא כי בסופו של דבר זה מביא לנפילת כל החינוך בפח ח"ו וכמו שאמחז"ל על דרכו של היצה"ר שהוא דומה להולך בדרך שנראה תחילתו כמישור אבל בסופו הוא מלא קוצים וברקנים שנוקים על ידם.

ועוד יש לנו לדעת מה להשיב למענת היצה"ר שמכנים בלבנו שנדמה לנו שכך יהיה לנו יותר נחת מהילדים, והתשובה לזה ע"פ

נפשות שמסתובבים במחנינו הילדים שלנו היום לא שומעים מאתנו מהאות היום לא מדברים עם הילדים כמו שדברו פעם לא מזהירים את הילדים כמו שכתוב בחז"ל "סחור סחור לכרמא לא תקרב" לא מבינים את זה בכלל יש היום שימות חינוך חדשות שזה נלקח מהגוים שאסור לעשות לחץ אסור לסגור את הילדים יותר מדאי ולכן לא שומרים את הילדים ע"י הסיוגים ועל הרחקות מביעור והדומה לו, כמו שהגמ' אומר (...) שהאדם צריך להתרחק מהכיעור "ומהדומה לו", וכך היו פעם מחנכים את הילדים היו סולדים מכל דבר שיוכל לקרב את האדם ליצה"ר אבל היום מזלזלים בדברים האלו ולא מחנכים כך וזה הפך מדרך התורה זה לא דעת תורה.

(ד)

ונחוץ להרחיב קצת ולהבהיר בענין החינוך של היום שיש בה קלקול גדול, הנה היום מתחכמים על המסורה הישנה על החינוך הישן ונתחדשו בעלי מקצוע בחינוך וקוראים את עצמם מומחים בחינוך והם לא מבטלים דעתם לדרך הישנה המקובלת בכל הדורות שלפנינו אלא הם כביכול מבינים יותר טוב כי הם מושכלים ולמדו אצל הגוים ל"ע (ואפילו אם לא אצל הגוים בעצמם אבל עכ"פ קבלו מאלה שלמדו מן הגוים ואין נפק"מ כי אין זה נובע מהתוה"ק אלא מבטן הקליפה ואומה"ע הפסיכולוגים ופדגוגים שלהם ד"י) ולא ידעו ולא יבינו החינוך בדרך התורה בדרך תורת השם בדרך דעת תורה והמסורה הטהורה כמו בכל הדורות שלפנינו.

החזו"א

היה אומר כל דבר שאני עושה אני חייב להתייעץ עם יועצים יש לי יועצים והיועצים שלי הם השו"ע והתוה"ק ולפיהם אני עושה לא לפי

להבין ע"פ הדעת תורה מה לעשות בכל דבר ודבר, בכל דור מופיע דברים חדשים יצה"ר חדש דברים שחכמי אוה"ע מחדשים כמו שאנו רואים היום וכדי להבין שזה נגד התורה צריך שיהיה לאדם דעת תורה ודעה טהורה.

וזה משאחז"ל עתיד שתשתכח תורה מישראל ח"ו כלומר הדעת תורה בדברים שלא כתוב מפורש בתורה זה ישתכח ח"ו מכיון שלא לומדים כראוי לא במהרה הראויה ולא בניגועה הראויה שלא ממיתים עצמם עליה ולכן אע"פ שלומדים היום את כל התורה כולה יש לנו הכל אבל חסר לנו את הדעת תורה את הדעת הטהורה וזה נובע מכח שחסר לנו היום הענין של מהרה כי הטהרה היא יסוד התורה ואת זה לא מבינים.

ובלי מהרה א"א להשיג את אמיתתה של תורה וכשאין משיג אמיתתה של תורה אז אין האדם משיג גם את הדעת תורה ולכן הנביא מתאר את זה מלת אמת וכמש"כ "האמת" תהיה נעדרת,

והנה כתוב בפסוק "זאת חקת התורה" ומקשה האוהה"ק מדוע לא כתוב זאת חקת הטהרה, אפשר לתרץ כך שהפסוק בא ללמדנו שענין הטהרה זה באמת חוקה ז"א בענין שנוגע לקדושה וטהרה אסור ללכת עם הגיון שכל אנושי אלא את זה צריך לקבל כמו חוק, אבל היסוד הזה לא נוגע לענין של מהרה לכך אלא זה יסוד כל התורה כולה וזה חוקת כל התורה כולה לכן כתוב זאת חקת התורה כיון שזה יסוד התורה,

גם כל ענין הטהרה (שהמדובר כאן בפ' זו עליה) היא יסוד כל התורה וכמו שמצינו לפני קבלת התורה שהכנה שנצטוו בני"ה היתה לפרוש מהגשמות של העוה"ז ולפרוש מהטומאה,

השקפת התורה והאמת היא שאין אנחנו מחנכים את הילדים בשביל שיהיה לנו נחת מהם אלא בגלל שזה מצות ד', ואם אנחנו מקיימים את מצות ד' אז יש לנו זכות, ובזכות המצוה הקב"ה יעזור לנו שנצליח אתמלכסוף ויהיה לנו גם נחת מהם, ואם לא עושים כפי המצוה עלינו מד' ית' אזי ח"ו אנחנו נענשים והעונש הוא שגדמה לאדם שאין לו ברירה וזה עונש גדול מאוד כנ"ל שנענש בה בלעם וכן כל מי שמרבה לחטוא בעבירה מסוימת ששמים אותו בתוך העבירה שלו והוא נמצא בתוכה עד שמרגיש כמוכרח לחיות אתה, ואכמ"ל בזה והארכנו והרחבנו הדברים בס"ד במק"א.

ועתה נבהיר ונסביר קצת יותר כל הענין בס"ד, הנה הפסוק בנביא אומר שבעקבתא דמשיחא "האמת" (כלומר התורה הקדו') תהיה נעדרת" ומפ' הגמ' (...) שעתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר ע"ז רשב"י (גמ' שם) ח"ו שתשכח תורה מישראל וכו' ומבאר שם רשב"י מה שכתוב שבעקבתא דמשיחא שהאמת תהיה נעדרת דהיינו שתהיה התורה והאמת נעשית עדרים עדרים, וצריך להבין מה הפירוש בזה וקודם כל נקדים לבאר מהשצריך להבין מה ההווה אמינא שהתורה תשתכח מישראל הרי בזמן חז"ל כבר כתבו גם את התורה שבע"פ המשניות והגמ' והכל וא"כ איך אפשר שתשתכח תורה מישראל מה שייך שתשתכח?

אלא הענין הוא שיש תורה ויש דעת תורה יש דבר שהתורה צריכה ללמד אותנו ואנחנו צריכים לקבל מהתורה"ק חוץ ממה שכתוב במפורש צריכים אנו להבין ע"י לימודינו את דעת התורה שנוכל לחיות עם הדעת תורה בכל מהלך החיים שלנו ובכל מקרה שקורה בעולם שאנחנו צריכים לדון עליה צריכים אנו

האלו אלא רק מה שמבינים בשכל שלהם זה חלק מהקלקול של הדור.

(ה)

ועתה נסביר בס"ד מה שאמר רשב"י (שם בגמ') לא תשתכח אלא "שתהיה נעשית עדרים עדרים", שתהיה התורה נעשית עדרים עדרים, שאין כונתו להוציא המקרא ממשומו ממשמעותו ע"פ הפשט שתהיה התורה נעלמת ונשכחת אלא כונתו לכאר באיזה אופן תהיה נשכחת (וע"י ידיעה זאת יוכל מי שירצה להשמר מזה ולא תהיה נשכחת אצלו אע"פ שמרוב ההמון עם תהיה נשכחת), והוא מה שאנו רואים היום במוחש שהנה כל הכלל ישראל או עכ"פ רובם נחלקה לעדות עדות נפרדות וזה נקרא עדרים עדרים עד כדי כך שסולדים א' מהשני עד שאין שום א'רוצה לשמוע מה שהשני אומר אפי' אם יאמר את האמת מכיון שאין זה עדר שלו כל אחד מתחשב רק עם הסביבה שלו וזה נקרא עדרים עדרים, כלומר מה העדר שלו אומרת ולא רוצה להיות שונה מכולם אם כולם מבינים ככה אז זה ככה לא רוצים לחשוב יותר ולחפש האמת להתבונן ולברר מה היא אמת כיצד הדעת תורה צריכה להיות אין הרגשה של דעת תורה אלא כל א' מסתכל רק מה אומרים ועושים העדר שלו.

וכמו"כ לענינינו לא מתבונים בעצם הענין אע"פ שזה מתמיה כל בר דעת איך יכולים לראות כשמבזין ומחללין כבוד אבינו שבשמים בזלזול כזה ולשתוק על זה איך לא יוצא צעקה גדולה ומרה מהלב ועל זה איך יכולים להתנהג בקרירות ואכזריות נגד בזיון כבוד אבינו ואיך יכולים להתאפק אפילו אם כל אחיו ועדרו שותקים ולא אכפת להם איך לא מתמוגג הלב מזה, ולפחות אם היה ניכר עליהם צער בכי

הטהרה היתה הכנה לתורה ובלי זה אין קבלת התורה, לא יוכלו לקבל את התורה של הקב"ה תורת השם בלי זה, וזה מה שנשתכח היום נשתכח הטהרה והשמירה על הטהרה, ולכן נשתכח ג"כ התורה הקדושה, נשכח המושג שהתורה היא תורת השם ולא שכל והגיון אנושי כלל וכלל (וכ"כ המהר"ל שהתורה היא שכל נבדל לא אנושי כלל) ונשכח שהתורה היא חוקה חושבים ומבינים שהתורה היא דבר הגיוני כמו שכל האנושי ח"ו וזה מה שחסר לנו לצערינו.

אין לנו את גדולי הדור כמו שהיו קודם אין לנו מי שיצחק על זה אין לנו את החזו"א אין לנו את כל הגדולים האלה שצעקו ושכתבו מפורש נגד כל זה, מעיזים היום לדבר נגד כל המסורה מעיזים לזלזל ולדבר נגד מה שכתבו במפורש גדולי וצדיקי הדורות כמו החזו"א וכדו' וזה ממש דרך של המשכילים שר"י שקלקלו בעבר את הצבור ואת בני הישיבות ברוסיה שהכניסו בלבם את הסם המות הזה שהתורה"ק ה"ה ח"ו דבר הגיוני ולכן זלזלו בכל המסורה ומנהגי ישראל שלא מצא לפי דעתם המסולפת חן בעיניהם כי לא נראה להם עד שע"ז התדרדרו לגמרי ולבסוף נעשו כופרים גמורים, ואלו היו ראשי הציונים וראשי הממשלה שיצאו מאלה כידוע, (ומפני זה אמרו אז גדולי הדור שהיה טובה מה שלבסוף נסגר את הישיבה בגרמת גזירת המלכות כידוע) ועדיין נשאר שמץ מדיעה זו ד"י אצל הרבה מבני הישיבות (אשר על זה נלחם מאוד החזו"א והגרי"ז ועוד גדולי תורה לבטל את הפירות הנושרים אבל בכ"ז לא נמחה עדיין לגמרי קליפת עמלק זו ומזה עדיין אנו סובלים עד היום), אין המקום להאריך כאן בזה אבל מה שאני בעצמי שמעתי ד' ישמור איך מדברים היום אנשים שומרי תורה זה חילול השם נורא לא מתייחסים למה שכותב החזו"א וכל הגדולים

ישראל וזה התחיל עם דעה כזאת שכל אחד יכול לעשות מה שהוא רוצה.

נביא לזה משל אדם נכנס למסעדה שם נותנים אוכל לכל אחד שמזמין רק צריך לשלם, והנה נכנס אדם אחד שרוצה לאכול מבלי לשלם, אומרים לו אם אתה רוצה לאכול צריך לשלם אמר להם מה זה הרי זה מדינה דמוקרטית אתם חייבים לתת לי אומרים לו שזה רק בתנאי שתשלם את המחיר, עונה להם שזה נגד הדמוקרטיה אתם עושים הברדלים כאן אם זה מקום שנותנים לאכול צריך לתת לכל אחד מבלי להברדל, ומה התשובה לאדם כזה התשובה שזה לא ענין של דמוקרטיה אלא זה גניבה יש כאן בעה"ב לכן בלי לשלם הרי זה גניבה, אם תשלם ובכ"ז לא ירצו לתת לך זה נגד הדמוקרטיה זה נגד שוויון זכויות.

כמו"כ העולם שלנו יש לו בעלים אדון העולם הגמ' אומר שיש סתירה בפסוקים כתוב אחד אומר לד' הארץ ומלוואה וכתוב אחר אומר והארץ נתן לבני אדם ומתרתת הגמ' כאן לפני ברכה וכאן אחרי ברכה אם האדם לא מברך אז אין לו רשות להנות מהעולם הזה ואם הוא מברך יש לו רשות הברכה זה התשלום, זה המחיר שחייבים לשלם אחרי התשלום זה דמוקרטיה אתה יכול להנות מזה לפני"ז זה גניבה זה מעילה בנכסי שמים.

היום לא מבינים את זה שחייבים לקבל עומ"ש לא מבינים שאין העולם הפקר, וזה הקליפה נמצא גם אצלנו ולכן אומרים שא"א להכביד יותר מדאי על הילדים א"א לחנך אותם בצורה שחייבים לעשות כי דבר זה (גורם להם) לחץ, הדעת הזאת היא מריפה זו דעה מסולפת זו הדעה של הגוים החסרון שלנו היא שנתפסים

ואבילות על החילול השם הגדול איפה הלכות איפה הרגשת היהודי איפה הרגשת בן כלפי אביו וזה שכחת התורה באמת.

וכשאנו רואים שנמצאים עכ"פ יחידים שלא נשפעים מהעדרים ולא מתייחסים למה שאומרים מסביב זה עכ"פ קצת נחמה וזה נחמת רשב"י שרק מהעדרים ישתכח התוה"ק אבל אלו שלא יתייחסו רק להסביבה שלו לבד אלא ישוטטו גם בחוץ לבקש האמת ואפילו אם חבריהם יתלוצצו מהם ויקיימו הפסוק וסר מרע משתולל, אלו כן ישיגו את האמת ולא תשכח מהם התוה"ק, וזה מה שיבטל עכ"פ במקצת את הקמרוג והחרון אף ח"ו שבשמים.

(1)

יש עוד נקודה חשובה להוסיף שמעתי שכאשר התווכחו עם השליטים וניסו להשפיע עליהם אז הם טענו שזו מדינה דמוקרטית ולכן אין הם יכולים לאסור דבר כזה אם החופשים הכופרים האלה פורקי עול מלכות שמים רוצים להכריז ברבים בפרהסיא שהם פורקי עול מלכות שמים ועול התורה ואפי' את הז' מצות בני נח אינם רוצים לשמור את זה א"א למנוע מהם זה הטענה של היצה"ר וזה החילול ד' היותר גדול.

וגם בענין הזה יש לעורר שגם כזה אנחנו נתפסים ד"י שיישגם גם בינינו כאלה שמבינים כך, הקליפה הזאת נתפסנו בעוה"ר מהשפעת הרחוב ישגם הרבה אנשים שחושבים מה אכפת לנו מה שהם עושים העיקר שהם לא מפריעים לנו וא"א למנוע את זה כי בעולם דמוקרטיה, לצערינו הרב הרבה מבינים כך זה השכל המקולקל והשורש של זה נובע מההשכלה שהתחילה לפני מאתיים שנה וזה גרם את כל ההתבוללות וההשתמדות של רוב רובם של כלל

עוד דבר חשוב שא"א לדלג על זה חייבים להזכיר את זה שזה שייך לענינינו היום ההדרכות שמדריכים איך להעמיד בית ע"פ התורה זה מאוד מקולקל ד"י יש היום הדרכה חדשה הם לקחו את ההדרכה וההשקפה מהגוים ומהפסיכולוגיה זה ברור מאוד, וזה נפוץ מאוד מאוד וזה נכנס ל"ע כמעט לכל עדר ועדר היום, נשאר רק יחידים יחידים ממש שסולדים מזה ומתנהגים אחרת, ענין זה חייבים לדעת שכל היהדות והתורה הקדושה תלוי בזה כי המהרה והקדושה שבכל הדורות שנהגו וחיו כך וכך הדריכו והעמידו יסודות הבית היהודי זה נשכח היום לדאבונינו אנחנו צריכים לדעת שאסור לנו שיהיו אויבינו פלילים, התורה צריכה להדריך אותנו כמו שאמר החזו"א שאין לנו שום הדרכה (אחרת) רק מהתורה ולא מהגוים אסור לנו לקחת מהגוים שום דבר לא עצות ולא הדרכות בשום ענין ובמכש"כ במה שנוגע להנהגת הבית ואיך להתנהג במצוות שבתורה הק', רק לחז"ל ניתן הרשות לפרש המצוות שבתורה וכשלוקחים הדרכה ממקור אחר אפי' רק מערכים בה מקצת דמקצת מהם הרי זה מטריף את הכל כי שדא תיכלא בכלא ובר"ז טומאה שמטמא כל הנוגע בה בכל שהוא ואפילו למלא כור, ולא שערום אבותינו שבכל הדורות ולא היה הוה אמינא כזה (אפילו אם לא יכלו לשות עצות בנפשם בקשו רק מד' בדרך תפילה או חפשו עצה מהתה"ק, וכ"ז ברור כשמש).

ועתה לסיכום נחזור לבאר קצת יותר מה שכבר הזכרנו בענין מה שאומרים היום לא לעשות לחץ יותר מדאי על הילדים לא לסגור אותם יותר מדאי שיהיו פתוחים קצת שלא ירגישו מתח, וזה מעות גמורה אם הילד היה רואה איך שהאבא נרתע מכל דבר שזה נגד התורה זה היה משפיע גם על הילד להיות סולד

לרחוב ומקבלים את הדעה של הרחוב זו אותה הקליפה.

היום יש מצב כזה ד"י לכן אנחנו צריכים להתעורר ולברוק את עצמינו האם אין לנו חלק בזה, ומאחר שאנו רואים מה שיש בעולם כהיום דבר כזה שאנו מוחים עתה על זה אז הרי זה סימן שיש יניקה מאתנו ח"ו, וצריכים אנחנו לשפר את הבתים שלנו*.

ועוד יש לנו לדעת שאם יש לנו אפי' שמץ מכל זה יש לנו להבין שזה יכול להיות נחשב ח"ו כאלו גם אנו חוטאים בחטאי הדור הנזכרים, והמקור לזה היא שהגמ' אומרת כל הכועס כאילו עובד ע"ז, וישנם עוד הרבה מאמרים בסגנון זה לגבי דברים אחרים, והבאר מים חיים מסביר למה זה נחשב לעובד ע"ז ואומר שמי שכועס הוא מכניס בעולם קליפה והקליפה הזאת היא אותה הקליפה שמפתה אנשים לעבוד ע"ז ולכן הגמ' מודיעה לנו שמי שכועס מגדיל את הקליפה הזאת ומחזק אותה ולכן אם יש איזה יהודי שעומד בגבול של נסיון להשתמד ולעבוד ע"ז מתגבר עליו ע"ז היצה"ר והוא עובד ע"ז נמצא שאותו אדם שכועס כאילו יש לו חלק בע"ז של זה.

(1)

* ומתאמרא בשם הגרי"ז מברסק זצ"ל שאמר שמה שכל החופשיים שומרים יוה"כ יותר מהכל אין זה מפני שזה יותר חמור אצלם אלא הטעם הוא מכיון שזה יותר שמור אצלנו זה מה שמשפיע ממילא גם עליהם, ואם היה אצלנו מספיק חמור שמירת שאר כל התורה כולה כראוי להיות היה זה גם משפיע עליהם ולא היו מתדרדרים כלל, וזה מחייב אותנו מאוד להתבונן בדרכינו ולשפר אותנו כראוי.

ונרתע מכל דבר שיכול לקרב אותו ח"ו להיצה"ר ולא היה מרגיש בזה לחץ כי מה שרואה גם אצל המבוגרים הוא גם רוצה להיות כך, ולכל דבר שישנו רצון חזק בלב לזה אין מרגישים בזה לחץ, לחץ מורגש רק בדבר שזה אצל האדם בכפיה ואינו מובן אצלו ואינו רוצה בכך.

מה שאין בן כאשר הילד רואה שלאבא לא אכפת יש לו דמוקרטיה זה החורבן זה מה שמחריב ח"ו הבתים שלנו, הדמוקרטיה נכנסה לבתים שלנו העמידו היום את הבתים ואת חינוך הילדים גם כן בצורה של דמוקרטיה ולכן לא מחמירים עליהם ולא מקפידים עליהם אלא מגסים להקל עליהם בכל דבר וזה מה שגורם את הקלקול.

אין הכוונה שלי שיעשו להם לחץ ומתח לא זו היתה השיטה הישנה וזו לא היתה הדרך של הדורות שלפנינו. (אדרכא בזמנם) הכל היה בחמימות ובאהבה הרבה יותר מהיום רק (מה שחסר לנו היום הוא) להבהיר את האמת בצורה ברורה (באופן) שהילדים ירגישו מה שצריך להרגיש שיראו וירגישו שזה נוגע ללבבות של ההורים שיראו אצל האבא איך כל דבר של תורה ומצוות וכל דבר של עול מלכות שמים נוגע אל לבבו וזה החיים שלו ואז היה הילד מקבל את הצורה הנכונה ואת התמונה האמיתית של עול מלכות שמים אבל כאשר הילד רואה שאצל האבא לא אכפת לו והכל עם קרירות. אז זה לא נכנס בכלל ללב של הילד כי רק דברים היוצאים מהלב נכנסים אל הלב כידוע ואם הדברים אינם נוגעים ללב של האומנם והוא רק מדבר מהשפה ולחוץ זה לא נכנס ללב ולכן החינוך שהוא היום כולו מהשפה ולחוץ מפני שמושפעים מהשיטה של הרחוב, לא נכנס כלל ללב המהור של הילדים

הגענו היום למצב שבאמת לא אכפת לנו ח"ו לא אכפת לנו שהשני מחלל שבת למה זה לא אכפת הרי זה מרידה בהקב"ה זה חילול השם איך האדם לא נרתע מזה איך זה לא מזעזע את האדם ולא מרגיז אותו הנמ' אומרת רגזו ואל תחטאו האדם צריך להרגיל את היצר הטוב על היצה"ר. לא צריך לחכות עד שהיצה"ר יתקרב לאדם ויבצבץ בתוך לבו ורק אז הוא יתרגז עליו זה כבר מאוחר האדם צריך להתרגז על היצה"ר כבר כאשר הוא רואה איזה שיקוף וגיעול מסביב כאשר הוא רואה משהו נגד התורה ברחוב זה צריך כבר להרגיז אותו זה כוונת הגמרא שהאדם יתרגז נגד יצה"ר (לא כעס אלא) רוגז שיהיה אכפת לו שיהיה כואב לו ואז כאשר הילד יראה את זה ממילא זה יכנס ללב של הילד הוא יקבל את התמונה הזאת בתמימות לכן לא לפחד מללחוץ על הילד (מלהגיד לילד את האמת) אלא להגיד לו את האמת ברור ושירגיש שזה באמת יוצא מלבו של האבא להגיד לילד שיש גהינום.

לא צריך להפחיד ולא צריך ללחוץ ולעשות מתח אלא להגיד לו את האמת באופן ברור כי אם יראה הילד שגם האבא בעצמו באמת מפחד מגהינום, זה ממילא ישפיע על הילד. מאיפה ילד יודע שצריך לפחד לעבור את הכביש מפני שהוא רואה שהאבא גם מפחד לעבור וזה נוגע ללב של האבא האם הילד מקבל את זה בלחץ כאשר אומרים לו שאסור לעבור את הכביש למה כאן זה לא לחץ אולי גם כאן נקל ונאמר לילד אם תרצה תזהר שלא לעבור את הכביש כדי שלא לעשות לחץ על זה למה בזה אף אחד לא אמר שהילד מרגיש לחץ כי באמת כך הוא רואה את האבא וכך הוא מקבל את התמונה וזה לא לחץ כי גם האבא חי כך והילד מבין שכך צריך לחיות, כך באמת

צריכה להיות התמונה של הרוחניות וכך צריך להעביר את החינוך לילדים ואת העול מלכות שמים וזה מה שחסר לנו.

נמצא כך שהילד צריך לראות שהאבא נרתע אפי' מדבר שהוא רק סייג לתורה היה נרתע אם ח"ו היה נכשל במעות פרץ את הסייג זה היה מרחיק את הילד מלעבור את הסייגים ומלהתקרב להכיעור והדומה לה, וזה צריך להעביר להילד באהבה גמורה שהילד ירגיש שהאבא מכח האהבה אליו הרי הוא מזהירו בכל זה שהאבא רוצה שגם הילד יזכה לחיות חיים אמיתיים כמו שאכפת לאבא שהילד לא יסכן את החיים שלו כאשר הוא רץ לכביש שלא ח"ו יאבד את עצמו לדעת כך אכפת לו על הרוחניות אז גם הילד היה מקבל את זה בצורה כזאת והיה מבין שהם חיינו, וזה מה שחסר אצלנו היום.

רציתי להוסיף עובדא שאני זוכר לפני הרבה שנים הייתי באיזה ישיבה והיה שם איזה מגיד שיעור דוקא היה ליטאי ירושלמי שהיו מסתכלים עליו כאדם קר אבל פעם קרה מקרה שא' הבחורים סיפר לו לשה"ר על א' הבחורים שעשה מעשה השחתה ד"י אז תיכף ומיד כאשר שמע את זה והבחור המקולקל היה באותו הזמן בחדר שינה שלו וזה היה באמצע היום, מיד רץ תיכף אותו המג"ש לאותו הבחור וזה היה בקומה הרביעית או החמישית למעלה התחיל לצעוק וכל הישיבה שמעו את זה אפילו ברחוב שמעו את הקול שלו שהתחיל לצעוק באידיש "שייגן ארוים" ("שייגן" זה תואר שמתארים גוי או רשע), כלומר רשע החוצה תברח מכאן והתחיל לצעוק בצעקות כאלו הבחור הזה תפס אותו פחד וברגע א' ירד את כל המדרגות את כל הקומות והמג"ש המשיך לרוץ אחריו ולצעוק עד שהבחור ברח הרחק מהמקום ויכלו לשמוע בכל

הרחוב הקול צעקה המזועזע והבחור הזה לא העיז בכלל ולא עלה בדעתו לחזור לישיבה רק שלח אחר זמן איזה שליח לאסוף את הדברים שלו ולא העיז מלהתקרב לישיבה איזה רושם זה עשה לכל הבחורים זה נתן לבחורים תמונה לראות איך צריך לברוח מיצה"ר איך צריך להתרגו כמה זה חמור ההשחתה, היום הבחורים לא יודעים את החומרא של הדברים היותר מקולקלים חושבים שזה משחק חושבים שזה לא נורא מפני שלא מקבלים את התמונה הזאת איזה רושם זה עשה על הישיבה אני מאמין שאחרי זאת כולם היו בודאי סולדים ובורחים מהיצה"ר ומהכיעור והדומה לו ח"ו זה וזה מה שצריכים לראות.

וזה ענין המחאה שהוכרנו שחסר לנו היום בתחילת הירידה כשמזדמן ח"ו מקרה של השחתה במחנינו או איזה קלקול אצל הילדים ולכן העונש הוא שהושמנו בתוך המצב הזה ח"ו כמו שאמרנו אצל בלעם שהעונש שלו בעולם העליון בבחינת תייסרך רעתך ששמים אותו בתוך החטא והוא רואה את הגיעול והוא נגעל מזה והוא לא יכול לסבול את זה. זה עונש נורא ואיום, ומעין זה נתנו לנו למעום בעוה"ז מעין דוגמא לעורר אותנו שנדע מה שמחכה לאדם ח"ו אם הוא לא יתקן את הענין הזה.

וכמו"כ אם האדם לא אכפת לו כשהוא רואה חילול שבת ולא איכפת לו כשהוא רואה מורדים במלכות שמים מחרפים ומגדפים את שם שמים ולא אכפת לו, אז גם בעולם העליון כאשר ישימו אותו במצב כזה מה יטען שזה עונש בשבילו ונהנום א"כ למה לא נתרחקת מזה בעוה"ז ואם ישימו אותו בעולם העליון אצל מתועבים כאלו כי אם זה לא מפריע לו בעוה"ז אזי יהיה שכן שלהם בעוה"ב איך הוא ירגיש אז

היו ההורים מרחיקים אותם מכל חברה רעה מכל דבר שיש בו ריח של יצה"ר אז לא היו מגיעים לזה, ואם היו שומעים מאתנו צעקה נגד כל זה זה היה מציל אותם והיו יודעים ומבינים לברוח מהרוצחים את נפשותם.

וזה השורש פורה ראש ולענה שהאדם אומר בשרירות ליבי אלך שאומר אני אעשה מה שאני ארצה אני לא מפחד ולא אהיה נשפע מכל זה וממילא הוא גם לא מפחד על הילדים וזה השיטה של הפסיכולוגיה של היום להיות פתוח לילדים שלא ירגיש שסוגרים משהו ממנו אלא שמרצונו הטוב יבחר בדרך הנכונה, אבל זה לא כך היצה"ר יותר חזק מהאדם, וזה נגד ההשקפה של התורה ונגד המסורה שלנו הקדושה והטהורה אנחנו צריכים ללכת בחוקת התורה שאסור להכניס למוחם של הילדים את ידיעת הרע וכש"כ בענינים של השחתה שזה אפילו באחד באלף לא בטל וכאשר לא מרחיקים את הילדים מזה אזי זה ח"ו הפירות ולכן נושרים היום.

וכמו כן הענין של הדרכת העמדת בית היום זה מעורב עם ערב רב של הגויים שעושים עיקר מהגשמיות מדריכים אותם שצריך להיות חיים גשמיים בהמיים וכך צריך להעמיד את הבית, רחמנא יצילנו מהאי דעתא מושחתת.

(ח)

וזה היסוד של כלל ישראל של כל התורה כולה היסוד של כל הדורות הבאים תלוי בהתנהגות הקדושה והטהרה שיש בבית ושאצל ההורים ואם אין טהרה אין דורות ח"ו זה מה שגורם היום את ההתדרדרות היום, א"א כבר לקרוא להמצב של היום התדרדרות זה התחלקות היום הירידה היא לא בשנים או בחדשים אלא היום מתחלקים מיום ליום כמו

בעולם העליון שם הוא ירגיש את הגיעול שם הוא ירצה לקפוץ לתוך האש מאשר להיות שכן של שכנים כאלו א"כ למה בעוה"ז זה לא מפריע לו זה הענין שרצינו להבהיר.

וענין זה מבואר בספרי מוסר שהמצב שהאדם נמצא בה ומתנהג כך בעוה"ז זה המצב בדיוק שיהיה לו גם בעוה"ב, כי האדם עצמו בעוה"ז בונה ומכין את צורת העוה"ב שלו ואת מצבו שם בין לטוב ובין ח"ו להיפוך.

ומעתה מובן היטב מה שאמרנו שאחרי שאנחנו כבר נמצאים בתוך המבול הזה אז אין לנו ברירה ואנחנו חייבים לזעוק ובאמת הזעקה הזאת היא לא רק זעקה אליהם אלא אנחנו צועקים לעצמנו כדי להוציא מלבנו את הצדוקיות את החילוניות את הכפירה הזאת הזעקה הזאת באה לעורר את לבנו וזה גם דבר הגיוני שכאשר אדם צועק נגד דבר שהיצה"ר מבלבל אותו והוא צועק בקול רם כמו שהגמ' מספרת על ר' עמרם חסידא, שכאשר היצה"ר תקף אותו בנסיון אז הוא צעק בקול רם נורא בי עמרם כי זה מעורר את האדם בעצמו וזה גם פירוש של רגזו ואל תחטאו כלומר תצעק על היצה"ר של עצמך וזה יגרש אותו ממך היצה"ר יפחד ממך ויברח וזה מה שצריך לעשות.

ואי אפשר להגיד סברא שלא צריכים לדבר על זה כי מכיון שישנם גם רוצחי נפשות שמסתובבים בינינו כמו שהזכרנו לעיל שהם שלוחי היצה"ר שלוחי הם"א שמקלקלים את הילדים השם ישמור, ועי"ז הורסים להם את כל החיים, אני יודע מנסיון שבאים אלי המון אנשים ביניהם המון צעירים ואפילו אברכים שסובלים בעיות נפשיות בגלל שפעם מישהו קלקל אותם כשהיו עדיין ילדים קטנים ובלי ידיעה משום דבר והם נחרבו מזה נפשית מסכנים גדולים הם, ואם

כ"כ לקליפה ולא יהיה כה לקלקל כ"כ את כל העולם כולו.

(ט)

ועתה נחזור לענין המחאה שאחרי שאנו רואים החילול שם שמים לפחות עכשיו ששומעים שאנחנו צועקים שצועקים ממאים החוצה חוץ ממחנה ד' חוץ משלש מחנות והצעקה הזאת תשפיע גם עלינו וגם על הילדים שלנו הילדים לא צריכים לדעת אסור לדעת צריך ללמד אותם שזה סכנה לדעת, היום מפחדים מה להגיד להם מפחדים שישמעו ח"ו רע וא"כ למה לא מפחדים ממה שהם יכולים לקרוא את כל העיתונים ושישמעו את כל האשפה שישנו בעולם השם ישמור, וזה השיטה של הפדגוגיה שלא לסגור בפניהם שום דבר לא להסתיר מהם, זה נגד התורה צריך להרגיל אותם שזה סם המות אם הם ירגישו שגם האבא סולד מזה הם לא ירצו לדעת, כי אם האבא לא רוצה לדעת למה הם ירצו לדעת הם יפחדו מלדעת, יחשבו מי יודע מה זה יכול להזיק כאשר רואים שכשאבא שומע איזה דבר רע או איזה מומאה אז הוא מפחד אפי' לשמוע ובורח וסוגר את אזניו עם אצבעותיו, אם היו רואים את זה אצל האבא אז לילדים לא היו בכלל סקרנות לזה היה מפחדים מזה כמו מאש וכמו ששום ילד אין לו סקרנות לקפוץ לתוך האש כדי לדעת ולהרגיש מה זה מכיוון שרואה שאביו גם מפחד באמת להתקרב אל האש כי ישרף ח"ו, כך בדיוק צריך הילד לראות ולהרגיש על האבא והמתנד ואז אפי' שלא ידעו ממי וממה היו בורחים למרחוק.

וכך צריך להיות זה הענין של המחאה וזה הכונה למה שאמרתי שחסר לנו מחאה לפחות עתה אם אנחנו מתחילים בזה ומכוונים

שמתחלקים על השלג הקפוי בתוך רגע יורדים מדרון של הר גבוה כך היום המצב זה נורא ואיום לראות את זה וכל זה מפני שהבתים לא נתייסדו במהרה וקדושה וזה באשמת המדריכים היום, אבל ההמון עם הם מסכנים ולא יודעים וסומכים עצמם על המדריכים שמסתמא זה דעת תורה, כבר הזכרתי כבר לעיל שהחזו"א אמר שהשו"ע והגמ' הם היועצים שלו בכל דבר צריכים לעיין בשו"ע אולי כתוב שם איך צריך לנהוג שילמדו שו"ע מה כתוב בשו"ע בענין בכל דרכך דעהו בשו"ע יש שלשה סימנים שמדברים על זה שהיהודי צריך לנהוג בקדושה ובמהרה בכל עניניו הגשמיים, כל קבלת התורה היה בפרישות, היסוד של יהודי ויסוד של בית יהודי, בית יהודי צריך להיות בנוי על ההשקפה הזאת להתרחק מהגשמיים בריחוק היותר קיצוני שיכול להיות וכל מה שאדם עושה בגשמיים זה רק לשם שמים לא לשם תאוה גשמיים או הנאה גשמיים או עבור חיי נחת בעוה"ז זה צריך להיות הבנין של הבית, וההדרכה של היום היא הפוך לגמרי משו"ע מפורש ד"י, מעיזים היום להגיד שזה לא בשביל היום שמעתי שכך אומרים בשם מדריכים הם מלהזכיר, דברים הללו זה כפירה בתורה זה מגלה פנים בתורה מי שאומר כך שיש סעיף בשו"ע שאינו בשביל היום אין לו חלק בתורת ד' אין לו חלק לעוה"ב התורה הזאת לא תהא מוחלפת ולא תשתנה, התורה נשארת אותה תורה שקבלנו מסיני וכך קבלנו מסיני שהיסוד של התורה זה הטהרה והקדושה והפרישות והדביקות בהקב"ה והרוחניות, ואין חיים אחרים אין תענוגי עוה"ז כך צריך לחנך את הבתים וכך צריך להעמיד את הבתים ואז תהיה לנו הצלחה ואז השכינה תשרה בתוך בתינו אז הכל יהיה אחרת וממילא כל העולם כולו לא ירד

את זה, ובכח המצוה הזאת שאנו מוחים וצועקים באש קודש שבווער בלבנו בזה אנחנו מוציאים וזורקים את זה מתוך לבנו כמו שאמרו בגמ' להוציא מלבם של צדוקים להוציא מלבנו הצדוקיות שלנו זה הצעקה שלנו "ונצעק אל השם" לפחות שנצעק, (כמו שהזכיר הרב מוצפי שליט"א) במצרים כשהתחילו לצעוק זה היתה התחלת הגאולה ממצרים, וכמו"כ גם היום זאת תהיה התחלת הגאולה אם אנחנו נצעק בכל הלב שלנו ונרגיש שהכאב יוצא מהלב שלנו ואז הקב"ה ישמע את הקול שלנו הקול מהכאב והצער שהוא יותר מהדיבור, הקב"ה ישמע את הכאב שלנו שאנחנו מתאנחים ומצטערים על המצב ועם ההתעוררות ועם התשובה שאנחנו מרגישים שאבל אשמים אנחנו זה יעשה רושם גדול בשמים זה יעורר את הרחמי שמים עלינו ואז הקב"ה יחזיר אותנו אליו ולכן אנחנו צריכים להמשיך לצעוק ולצעוק עד שהיצה"ר יפחד מאתנו יפחד להתקרב אלינו.

(י)

הקב"ה יעזור שנזכה להתעורר באמת ונזכה ליראו עינינו וישמח לבנו בעגלא וזה יחסוך מאתנו את חבלי משיח הקשים כי כל החבלי משיח זה ע"מ לתת לנו את המסר שאנחנו רחוקים אבל בזה אנחנו נתקרב להקב"ה שלא נצטרך כבר לדברים הקשים, הקב"ה יציל אותנו מחבלי משיח הקשים וממלחמת גוי ומגוג ומכל הפורעניות שח"ו עומדים לבא שנזכה לגאו"ש ברוב רחמים וחסדים יראו עינינו וישמח לבנו בעגלא ובזמן קריב בב"א.

לתקן בזה כנ"ל אז שומר מצוה לא ידע דבר רע ושלוחי מצוה לא נוקין כמו שהזכיר הראב"ד שליט"א, ובשנה שעברה דברנו על ענין זה בהרחבה והסברנו שכשמוחין וצועקין באש קודש היוצא מלבנו שבווער בנו זה האש שורף היצה"ר ושומר עלינו שלא יזיק ח"ו הדבור בענין זה וכמו"כ מה שנוגע לגבי הילדים יש לדעת שאם מכניסים בהם אש קודש לגבי כל המצות ולגבי התורה"ק זה מה שישמור גם עליהם שלא להיות נמשכים אחרי היצה"ר ואחרי הסקרנות בדברים הלא טובים ח"ו אלא יהיו סולדים ובורחים משמיעת וידיעת דברים לא טובים, וכמו"כ כשיראו שאנו בוערים באש קודש זה מה שיכניס גם בהם האש, ועלינו להמשיך לצעוק ולצעוק על כל היצה"ר שלנו עד שנוציא את זה מכל לבנו עד שנמחר את לבנו ונמחר את כל מחנינו ואז הקב"ה יתן לנו ברכה והצלחה בחינוך הילדים ובכל, לא יהיה שום עגמ"נ לא יהיה התדרדרות והתחלפות הזאת וזה יקרב אותנו להקב"ה וזה יקרב את כל הדור להקב"ה וזה יקרב את הגאו"ש.

נמצא כך שמה שאנחנו רואים היום את המצב של המבול של המים הזידונים שכל האויר מלא זיהום מלא טומאה זה סימן שאנו אשמים כי אנו ג"כ לקויים בכעין זה וע"כ זה חמאתך וזה פריה, גם ההתדרדרות והצער מגידול הבנים שיש לנו והעגמת נפש גם זה פרי של חמאתינו ואנחנו צריכים לתקן את זה, והתיקון הראשון לפחות שכשאנחנו עכשיו רואים את הקלקול בעינים שלנו מתחילים לצעוק על עצמינו וזה מסירת מודעה וגילוי דעתינו שאנחנו לא רוצים

דרשת הגה"צ דתהלות ישראל שליט"א

משנת תשס"ח

אחרת לגמרי כי אין לנו האפשריות למנוע את החוטאים האלה מפני ב' טעמים א) שכבר עשו מה שעשו וב) כי אין תקוה שנוכל לתקן אותם כי הם כבר מופקעים ומנותקים מכלל ישראל ואין להם שום קשר אתנו ואיננם בכלל תוכיח את "עמיתך", ולכן לא בשבילם אנחנו נמצאים פה אלא עבור מטרה אחרת מאוד חשובה.

ונקדים לזה משל, הנה כאשר מבזים בן אדם ומחללים ומלכלכים שמו וכבודו ושום אחד מילדיו וקרוביו לא מחזיק בעדו אלא כולם שותקים זה בזיון כפול ומכופל וזה מראה שלא אכפת להם על כבודו וז"א שגם בעיני ילדיו הוא מזולזל ואין להם שום הרגשה אליו וזה השפלה גדולה עבור האדם, וזהו הענין שאנחנו נמצאים פה בכדי לבטל את החילול ד' שהם גורמים חילול הקודש חילול ירושלים חילול כבוד שמים וחילול של כלל ישראל, ואנחנו פה מראים ומוכיחים ומודיעים לכל העולם כולו שיש להקב"ה עדיין בנים שמסורים אליו, וחייב שתהיה צעקה כזאת כי לולא זאת החילול ד' הוא כפול ומכופל כנוצר בהמשל, ולמטרה זאת התאספנו כאן למחות ולגלות דעתנו שכואב לנו על חילול ד' שנעשה, אנחנו משמיעים קול צעקה ומכריזים גם לכל העולם כולו כנוצר וגם לשמים ואומרים להקב"ה תראה יש לך עדיין מי שמסור אליך יש מי שעדיין אכפת לו על חילול כבודך.

והנה חילול ד' יש לו שני פירושים אחד שזה חילול לעיני כל העמים שאומרים "עם ד' אלה" שהגויים אומרים וכי זה עם הנבחר שהקב"ה בחר לו הלא המה היותר גרועים מכל העמים ח"ו, וזה חילול ד' נורא ואיום, ויש עוד ענין שנחשב ג"כ חילול ד' והוא כאשר יהודי

א'

היום הזה הוא יום צרה גדולה לנו היה ראוי לקבוע תענית, אבל זה בין כך א' מהימים שמבואר בשו"ע (סימן תק"פ סעיף ב') שראוי להתענות בהם מפני תקנת הקדמונים, כי ביום זה בזמן ירבעם בן נבט בטלו את הבכורים ובוזה חטאו והחטיו את הרבים ע"ש, והנה עתה בשנה זו שנתעורר שוב באותו יום שמשותוללת קליפה שהיא ג"כ חומאת ומחטיאה את הרבים, וא"כ מאחר שאצלינו הרי זה בהווה בודאי מכש"כ שראוי להתענות בו.

ואע"פ שענין זה שהרשעים פורקי עול תורה ומצות עושים ומעשים כל מעשיהם בריש גלי הרי זה מצוי תמיד יום יום, בכ"ז ענין כזה לקבוע עצמם לעשות פרסום מזה שהם בוגדים בתורה ומצותיה דבר כזה לא נעשתה עד היום וזהו תועבה וחלה"ש המיוחד כאן, ולכן פרצה זו החדשה היא גרועה יותר משאר הפרצות שעד עתה ולכן החיוב ביותר למחות עליה.

והנה אנחנו צריכים לדעת לשם מה התאספנו כאן מה היא המטרה של המחאה והצעקה כאן, והנה יש ענין של תוכחה כמו שכ' "הוכח תוכח את עמיתך" ויש ענין של מחאה כמו שמוזכר בחז"ל.

ולכן עלינו להבין מהו ההבדל בין תוכחה למחאה, אך הנה התוכחה היא ע"מ למנוע את החוטא מלחטוא אבל במחאה ישנה ב' סוגים יש שהוא דומה לתוכחה שבא למנוע את העבירה שלא תהיה נעשית או שלא ימשיכו לעשות עוד כזה (במקרה שתוכחה לכד לא תתקבל ולא ימנעו רק ע"י מחאה), אבל מחאה של היום יש בה כונה

הקליפה והזוהמא שהם מכניסים באויר, ומכש"כ האדם עצמו שמוחה מקבל בזכות זה שמירה גדולה כנגד הקליפה והיצה"ר.

והנה רובם של כל אומות העולם מסתכלים על אנשים כאלה כבהמות רוב אוה"ע הם נגד זה וקצים בה ובהרבה מדינות בעולם לא נותנים להם לכנס, אבל שיהיה דבר כזה ע"י כאלה שקוראים עצמם בשם ישראל ושנחשבים כך בעיני אומות העולם במקום ששם נמצאים מהכלל ישראל ושותקים ולא מוחים איזה חילול נורא זה, ומכש"כ שיהיה באה"ק מקום אשר בעיני אוה"ע הרי זה נחשב שהוא המקום שממשלת כלל בני"ש שם ושם ניתן רשות כניסה להרשעים השפלים כאלה אשר גם בעיני אוה"ע נחשבים שפלים ובזויים והמעולים שבאוה"ע לא נותנים להם רשות כניסה נמצא שהרי זה כגרועים שבאומות וע"ז אומרים בגוים הנה עם ד' אלה "ומארצו יצאו" (יחזקאל ל"ז כ') והרי זה חילול ד' כפול ומכופל, ובפרט כשאין שום השמעת מחאה וצעקה נגד זה, ובפרט בפרט כשזה קורה בירושלים עיה"ק אשר היא ראש פינה לאה"ק ולכל העולם כולו אפילו אצל אוה"ע (שלכן כולם העמידו שם בית תיפלתם כידוע), ועוד שידוע לכל העולם כולו שבירושלים נמצאים מסלתה ומשמנה של השומרי תו"מ ושהם מוחים תמיד על כל פירצה בחומת הדת, לכן אם לא תהיה נשמעת שם עכ"פ צעקת מחאה הרי זה חלה"ש שאין דוגמתה.

ועל כן אנחנו מביעים את צעקתנו עבור שני המטרות האלה שהזכרנו כלומר מטרה א) למעט את החילול ד' הנגרם בעולם לעיני אומות העולם, ומטרה ב) לבטל את כח ההשפעה וכח הקליפה ממקומינו בפרט ומכל העולם בכלל

עושה עבירה בפרהסיא אין חילוק איזה עבירה שתהיה הרי זה חילול ד' (ועל זה חייבה התורה למסור נפשו שלא לעשותה ביהרג ואל יעבור) מפני שמחלל את דבר ד' (שהזהיר עליה) בעיני אחרים שרואים את זה ונהיה קל בעיניהם לעבור ג"כ אותה עבירה, כי כך הוא לפי טבע האדם שמה שרואה בעיניו אחרים עושים משפיע על לבו קרירות וזלזול ומוריד ממנו הפחד שהיה לו מדבר זה לפני זה.

וזה בין מבחינת ההגיון וטבע האדם כנזכר ובין מבחינת כח הקליפה כי עבירה שנעשית בפרהסיא (דהינו בפני עשרה מישראל שזה נקרא בפרהסיא) בריש גלי בעזות של היצה"ר יש בה קליפה גדולה ואותה קליפה יש לה כח להשפיע על הרואים את זה, ועוד יותר מזה שזו הקליפה מכניס זוהמא באויר העולם כולו אבל ביותר בכל אותו המקום שנתפרסם שם החטא וזה מה שגורם ח"ו להחטיא אנשים ולקרר בלבם הרגשת החטא וזה משפיע אפילו על אלו שלא ראו עשיית החטא ולא שמעו ממנה כלל, ומכש"כ הענין הזה שהוא קליפה וטומאה נוראה הרי זה מכניס באויר זוהמא עצומה וזה (ובכו"כ כל מי שחוטא ופוגם בעיני קדושה ח"ו) גורם נסיונות וקשיים גדולים בעולם בכל עיני קדושה ועי"ז הרבה נכשלים ונתוסף ח"ו עבירות רבות בעולם ד", וזה גם גורם הרבה מחלות וכל מיני השחתה וקלקול בטבע העולם, ד", עי' אוה"ק ריש פר' נח עה"פ כי מלאה הארץ חמס ע"ש, וזהו החילול ד' שיש כאן.

נמצא שיש כאן שני הענינים של חילול ד', ולכן כשעושים מחאה נגדם חוץ ממה שמקדשים שם שמים בעולם וממעטים את חילול ד' בעולם כנ"ל, הרי זה גם מחליש וממעט את כח השפעה שלא ישפיע עלינו ח"ו ואת כח

מתעוררים ואומרים להקב"ה רבש"ע אתה רואה שאנחנו צדקנו כמה שהזכרנו נגד בריאת האדם והחילול ד' הוזה שבשמים הוא יותר גרוע ממה שנעשה בעוה"ז כי שם זה עולם האמת.

לכן אנחנו התאספנו פה ע"מ לגלות דעתנו ולהכריז ולצעוק כלפי השמים תראה רבש"ע יש לך בנים בעוה"ז שמסורים אליך יש לך כאלה שאכפת להם על כבודך כואב להם על חילול כבודך, ואנחנו לא יכולים לסבול ולראות את זה כי כבר כשל כח הסבל על גודל ורבויו חלולי הד' שקורה היום בעולם, א"א לנו כבר לראות את כל זה.

הראב"ד שליט"א בשבוע שעבר הזכיר שכל הענין הזה זה נסיון בשבילינו מן השמים לנסות אותנו לראות הישכם אוהבים את ד' ולכן זה מה שמבוקש מאתנו עכשיו זה מה שמצפים מאתנו בשמים להוכיח שאנו אוהבים את ד' ית', ולכן אנו מכריזים עתה להקב"ה רבוש"ע יש לך עדיין כאלה שאהבת ד' תקועה בלבם ולא שכחו ממך לא שכחנו שאתה אבינו ואנו בניך, לכן אנחנו בדלות כוחינו לא ניתן לשום אדם בעולם לבזות את שמך ח"ו.

ב'

ואני רוצה להסביר עכשיו את צורת וגודל הכאב שלנו שהזכרנו שכואב לנו, דהנה ישנם שני סוגים של כאב יש כאב שאדם כואב בפנים בלבו אבל הוא שותק וכולם את זה, אבל יש סוג של כאב שאדם לא יכול לשתוק אלא הצעקה יוצא מלבו בעל כרחו הצעקה יוצאת מעצמה בלי שהאדם יוכל לעצור אותה ולהתאפק.

והנה ידוע המאמר מהרב מכריסק הגרי"ז זצ"ל על מה דאיתא בחז"ל הטעם שסבל איוב

כנזכר, ומטרה זו הב' ג"כ נקרא לבטל את חילול דבר ד', (שהיא חילול דבר ד' כנ"ל) וע"י מחאתינו אנו עושים קידוש ד' כלומר שאנחנו חוזרים ומקדשים את דבר ד' וכבוד מלכותו ית' בעולם.

עוד ענין ג) אנו פועלים ע"י שאנו מוחים בפרהסיא שע"כ אנו מבטלים חלק מהחרון אף חלק ממדת הדין הגדול ששולט היום בעולם שע"ז מתרבים הצרות ל"ע מדי יום יום, והמחאה הזאת הרי זה מוריד ומבטל חלק גדול מהצרות והרעות ממה שהיה עלול להיות עוד יותר גרוע ח"ו, וכמו שמצינו שאמר ד' ית' לגבי סדום אם אמצא בסדום חמישים צדיקים "בתוך העיר" ונשאתי לכל המקום עבורם, וכתב שם הספרנו לפרש כוונת "בתוך העיר" שנראה לכאורה מיותר שהרי כבר אמר אם אמצא "בסדום" אלא הכונה לומר אם ימצא כאלה שהם צדיקים בפרהסיא ע"ש, וכונתו היות ידוע שבסדום היו מענישים למי שעשה נגד חוק רשעתם כגון שעשה חסד לעני וכדו' ולכן אם היה כאלו שעשו צדקתם בפרהסיא הרי זה נחשב כמחאה במסירת נפשם למחות נגד חוקם בפרהסיא והתנהגותם, וזה הדבר שבכחו לבטל הדין והעונש מכל העיר.

אבל יש עוד ענין של קידוש ד' בזה, לא כאן בארץ אלא בשמים דהיינו לבטל החילול ד' שבשמים כלומר שאם קורה חילול ד' כזה בעולם ואין אחד בעוה"ז שמוחה ומביע דעתו נגד זה, אז בשמים יש ח"ו קטרוג גדול והיינו שהמלאכים צועקים לפני הקב"ה הראית איך אין לך בנים שמסורים אליך שאהבתך תקועה בלבם מה זה שלא אכפת להם על עלבונך, והרי זה מעורר שוב את הקטרוג שאמרו המלאכים בזמן בריאת האדם "מה אנוש כי תזכרנו" אלו שוב

להתאפק מלהיות מחזיק עבור כבוד אביו איך לא אכפ"ל על שמבזין את אביו אלא הרי זה סימן שאין לו שום קשר לאביו אין לו אהבה אליו אלא כמו זר נחשב לו ולכן אין לבו מתרגש כשמבזין אותו כ"כ, וזהו הענין שהזכרתי בשם הראב"ד שליט"א שמנסים אותנו לדעת הישכם אוהבים את ד'.

ובענין זה אמרנו לפני שנה לפרש מ"ש ד' ית' על פנחס תחת אשר קנא "לאלקיו" שמשמעותו כאלו ד' הוא רק אלקיו ולמה ל"א לד' או לאלקינו ועוד מה הענין של ויכפר על בני"י למה היה באמת החרון אף על כל בני"י הלא רק חלק חטאו, אך הנה השבטים היו מבזין אותו לאמר מי שמו לאיש שר ושופט הלא הוא ס"ה הדיוט ואיך העיז להרוג נשיא, ע"ז בא מאמרו ית' והעיד עליו שעשה המעשה מחאה כזו מפני שהרגיש שפגעו בכבוד "אלקיו" בכבוד אביו ולכן לא היה יכול להתאפק ולא היה שייך לעשות חשבונות ואדרבה על כולם היה חרון אף על שלא הרגישו כך ולא התרגשו ולא יצאו מהכלים ולא צעקו ולא עשו כמו שעשה פנחס וזה גרם קמרוג נורא על כל הכלל כאלו ח"ו אין להם האהבה לד' לא מרגישים לאבינו שבשמים, ומכיון שעכ"פ א' מהכלל (פנחס) עשה כך זה מה שביטל את החרון אף מישראל.

וזה הענין שהזכרנו כאן שצריכים להראות כלפי שמיא שאכפ"ל על כבוד אבינו מלכינו ואין אנו יכולים להתאפק בשום פנים, וזה מה שאנו עושים כאן היום אנו מראים שכואב לנו כ"כ על חילול שמו ית' עד שאין אנו יכולים להתאפק מלצעוק, ובוה שקטה תלונת אלה שמוענים שהלא לא חתמו כל הרבנים על קריאת מחאה זו כי אדרבה זה הטעם של הלכה ואין מורין כן שהיה גם אצל פנחס וגם כאן שגם זה

יסורים נוראים כאלה הסיבה הוא מפני שהוא היה אחד מהיועצים של פרעה שהיה לו לפרעה ג' יועצים איוב בלעם ויתרו ברח בלעם תמך בו ואיוב שתק, ושואל הגרי"ז מבריסק איך עונש זה של יסורים הוא מדה כנגד מדה עבור השתיקה, ועוד צריכים להבין למה מגיע לו בכלל עונש בעבור השתיקה הלא לכאורה י"ל שלכן לא צעק כי בין כך לא היה עוזר ולא היה פועל לבטל את מחשבתו של פרעה א"כ למה יצעק.

ומסביר הגרי"ז שזה החשבון נכון כאשר האדם יכול לשלוט על הצעקה אבל הטענה היתה שאם היה כואב לך באמת אז לא היית יכול להתאפק והיית צועק בלי חשבונות, וראיה לזה היא כאשר אדם יש לו יסורים ע"י אנשים אכזריים שמענים אותו ומייסרים אותו הרי הוא צועק ואע"פ שהוא יודע שזה לא יעזור לו כלום ואם כן מפני מה הרי הוא צועק, אלא התשובה היא מפני שהוא לא יכול להתאפק כי כאשר כואב אז צועקים וכמו"כ בענין זה שלכן נתנו לאיוב מן השמים יסורים ועכשיו התחיל איוב לצעוק כפי שכתוב בספר איוב כמה שצעק, אז הקב"ה אמר לו למה עכשיו אתה צועק מה זה יעזור לך אלא מפני שאינך יכול להתאפק מפני הכאב א"כ מדוע אז לא צעקת איך יכולת להתאפק אלא מפני שלא כאב לך כ"כ ולמה לא כאב לך כשמענים אחרים כל כך באכזריות, ולכן היה זה מדה כנגד מדה.

והנה כבר הזכרנו שהענין כאן דומה למי שרואה איך שמבזין את אביו ומלכלכים את שמו וכבודו בכל העולם, ואז כשהבן רואה את זה והוא שותק ואינו מחזיק בעבור כבוד אביו איזה רושם זה נותן מה יאמרו עליו הבריות האם יאמרו שזה בא מעדינות הנפש ולכן ה"ה מוחל על עלבוננו או שכולם יתמהו עליו איך יכול

וידוע מ"ד בחז"ל (עי' מדרש) עה"פ ד' צלך גו' שכמו שהאדם עושה גם הצל שלו עושה כך כמו"כ הקב"ה מתנהג אתנו והוא כמו הצל שלנו שמה שהאדם עושה גם ד' ית' עושה כך, ולכן אנו מתפללים ומבקשים רבש"ע תעשה גם אתה כמו שאנו עושים תודיע ותגלה לעיני כל שיש לנו פטרון בשמים יש לנו אבא בשמים תודיע כי אתה אבינו ואנו בניך אהוביך ולא שכחת ממנו, וכמו שאנחנו לא יכולים להתאפק ולמחול על עלבונך כמו"כ לא תוכל גם אתה כבר להתאפק ולמחול על עלבונך אלא תמחה על חילול כבוד שמך ויתקדש שמך בעולם למה יאמרו הגוים איה נא אלקיהם למה יאמרו מבלתי יכולת ד' ח"ו ולכן הרי הוא שותק, עד מתי תהיה ח"ו כאיש נדהם כגבור לא יוכל להושיע, עוררה את גבורתך והושיענו למען שמך לא למען זכויותינו (כי אין לנו) אלא עשה למענינו שאכפ"ל למען שמך המחולל בגוים וכמש"כ (ישעי' מ"ח י"א) למעני למעני אעשה וכן כתוב (יחזקאל ל"ז כ"ב-כ"ג) לא למענכם.. כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים, חֲשׂוּף זרוע קדשך וקרב קץ הישועה.

ג'

הנה יש כאלה שטוענים שלצעוק זה לא לפי המזג שלהם ולא לפי הטבע שלהם, אבל באמת יש דרך לבחון אמיתת הדבר וההבחנה היא שאם אדם כזה שלא צועק שום פעם על ענינים שנוגעים לנפשו כלומר על ענייניו הגשמיים גם כאשר יש לו יסורים נוראים יסורי איוב בכ"ז הוא שותק ולא צועק זה סימן שבאמת הוא לא מסוגל לצעוק, ולכן אדם שבא בטענה כזאת אזי בוחנים אותו איך הוא נוהג בדברים גשמיים שכואב לו עליהם אם גם אז הוא שותק זה סימן שהוא באמת לא מסוגל לצעוק אבל אם

אותו הענין (פגם בקדושה) כי הלכה זו צריכה להתקיים דוקא בלי השבונות ובלי שיורו כן אלא מתוך התפרצות של צעקה היוצא מהלב טבעי בלי אפשריות להתאפק וכנ"ל, ובזה אנו מראים שכן אנו אוהבים את ד"י שהוא אבינו מלכינו עד כדי כך שאע"פ שהוא כביכול מוחל ושותק אנחנו לא יכולים למחול על כבודו ועלבוננו אנו מוכרחים לצעוק וא"א לנו להתאפק ולחכות עד שיצוו לנו לעשות כך ובזה דוקא אנו מגינים על כל הכלל כולו.

יש מאמר מהרוזינער' שאמר על הנוסח שאנו אומרים בתפילה "עשה למענך אם לא למעננו עשה למענך והושיענו" ושואל מדוע אומרים בנוסח הפוך עשה למענך אם לא למעננו היה צריך לומר אם לא למעננו (ואח"כ) עשה למענך כלומר שאם אין לנו זכות שתעשה למעננו אז תעשה למענך, ותירץ הרוזינער' משל לאבא שמכזים אותו והבנים שלו רוצים למחות על כבודו נגד המכזים אותו ואומר האבא לבניו זה לא אכפת לי אני מוחל על כבודי, אומרים לו הבנים נכון אבא שאתה מוחל על כבודך ועל בזיוןך אבל אנחנו לא יכולים לעמוד ולראות איך שמכזים אותך אנחנו לא יכולים למחול ולוותר ולהתאפק מלמחות ולצעוק על כבודך ועלבונך לכן אנחנו מוכרחים לצעוק ולמחות, וזה הכוונה במה שאנחנו אומרים "עשה למענך" כלומר שאנו מבקשים מד' ית' עשה נא למען שמך המחולל בגוים, ואם תאמר שאתה מוחל וסולח על כבודך אבל אנחנו לא יכולים לסבול ולסלוח ולכן "אם לא" כלומר אם אינך מוכן לעשות למען כבודך שפגעו בך אז עשה (עכ"פ) "למעננו" מפני שאנחנו לא יכולים לסבול עלבונך, וזה מה שאנחנו מבקשים.

לעקלקלות* , הקב"ה הוא יודע והוא הקובע ודן את האדם אם תירוצו הוא אמיתי בלבו כמש"כ הד' יראה ללבב, ולכן כל התירוצים המרומים שמרמה את עצמו בהם הרי זה רק שייכים בעוה"ז הדמיוני ששם יכול האדם לדמות לעצמו דברים שהם לא נכונים באמיתת לבו אבל כבי"ד של מעלה יהיו כולם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא קיימין כי שם יודעים את האמת.

וע"פ האמור יש לפרש הכתוב בתהלים מזמור ל"ט דוד המלך אמר "אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי" הפירוש הוא שדוד המלך על אף כל היסורים שהיה לו אמר – אמרתי לעצמי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני כלומר אני לא אתלונן ולא אתרעם על דרכיו של הקב"ה אלא אשמרה לפי מחסום ולמה בעוד רשע לנגדי כלומר כל זמן שיש עדיין רשעים בעולם כי הנני חושש אולי לא יצאתי עדיין ידי חובתי למחות ולצעוק נגדם לבטל את הרשעות שלהם ולכן עדיין נמצא רשעותם בעולם ולכן אני מפחד לצעוק על הצרות שיש לי בגשמיות כדי שזה לא יעורר עלי ח"ו קטרוג למה על הצרה הרוחנית הנני צועק פחות ממה על צרותי הגשמיים זה מה שאמר דוד המלך, ואם כן אם דוד המלך היה מפחד מזה איך אנחנו לא מפחדים איך יש לנו פלפולים ותירוצים לא לצעוק איזה תירוץ יהיה לנו לפני בית דין של מעלה מי ערב לנו שיקבלו את התירוצים שלנו.

אז הוא נאנח וצועק ולא יכול לישון בלילה כאשר הוא יודע שמחר עליו לכסות חוב הבאנק ואין לו מהיכן לכסות את החוב אפי' אם ירצה לישון הוא לא יוכל, ואילו כאשר מגיע לרוחניות הוא אומר זה לא המוג שלי ובוה הוא (חושב שהוא יכול להיות) רגוע הרי זה מוכיח שהוא טועה בעצמו ושכאמת מה שאינו זועק מכאב הוא רק מפני שחסר לו באהבת ד' וחסר לו בקשר לאבינו שבשמים, ובעידן דריתחא כזה שמבוקש מאתנו לצעוק והוא אינו עושה כך מפני שחסר לו האהבה וההרגשה לד' הרי זה יכול לעורר קטרוג נגדו ולהגביר את מדת הדין והחרון אף ח"ו.

לכן כאשר זה נוגע לאיזה ענין רוחני צריך לכאוב לנו עד שלא יוכל לישון וצריך להתאנח ולצעוק אפילו יותר ממה שלגבי עניניו הגשמיים אבל עכ"פ לא פחות מזה ולא להסתמך על איזה שהוא תירוץ שממציא לו יצרו ומרגיעו בזה אלא לחשוש אולי זה הטעיית היצר שרוצה לעורר עליו קטרוג ח"ו.

והנה האדם יכול לרמות ולהטעות עצמו ולומר בלבו הרבה תירוצים למה הוא לא צועק אבל יכול להיות שהיצה"ר מסתתר בעומק לבו מתחת הכרתו ומכנים שם כל מיני חשבונות של נגיעות כגון שחושש שזה יכול לגרום לו הפסד כיון שהוא רוצה שיהיו לו קשרים טובים עם העולם והוא חושש שהוא יפסיד את הקשרים שלו שייגידו שהוא קנאי ואז לא יוכל לקבל תמיכות של כספים או שאר כל מיני חשבונות של פוליטיקה, ואפילו אם האדם לא מרגיש שהוא משוחד מכל זה אבל עומק נקודת פנימיות לב האדם (שהוא נשמתו) יודעת אם לעקל או

* הוא לשון חז"ל (סנהדרין כ"ו). ופרש"י שם לעבור על הדת וכ"פ המאירי שם שר"ל לעוות משפטי הדת ולעבור על מצותיה.

ד'

ועתה נמשיך לפרש המשך הפסוק ומה נלמד עוד יסוד חשוב, שאמר דהמע"ה (שם) "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש", ויש לפרש בדרך זה כי הנה כאשר אדם חוסם את פיו ולא מתרעם כאשר יש לו צרה גשמית אע"פ שחם לכו בקרבו, כלומר אע"פ שהלב שלו מתחמם מחמת הצרות והיסורים ייסורי הגוף והנפש כמו שהוא המצב באמת היום בכ"ז אם הוא בולם את פיו בגשמיות, אזי הוא זוכה (חוץ מהתועלת שיש לו מזה שלא יתבעו אותו למה הוא לא צעק על המצב הרוחני שלו כפי שצעק על הגשמיות ישנו עוד דבר שהוא מרוויח פה ש) כל ההתלהבות והחמימות שלכו מתחמם נשאר שמור בתוך הלב וכאשר הוא מגיע לרוחניות אז הוא יכול לצעוק עם כל החמימות ואז יהיו דבריו יוצאים מהלב כיוון ששמר על החמימות שלו, אבל אדם שמוציא את כל החמימות וההתלהבות הזאת בגשמיות אזי לא נשאר לו כח האש וההתלהבות לרוחניות לכן אומר דוד המלך נאלמתי דומיה החשיתי וגו' כי רצה לשמור את החמימות הזאת שהתעורר בלבו (לצעוק ולבכות) על יסוריו וצרותיו בכדי להשתמש בה לרוחניות לצעוק ולבכות אל ד' א) על כפרת עונותיו ועל התקרבותו לד' ב) על כבוד ד' המחולל, וענין זה כתוב בספרי מוסר שכאשר מתעורר אצל האדם התלהבות לאיזה מדה גשמית אזי הוא יכול בקל להעביר את ההתלהבות והמדה הזאת לרוחניות לדבר הנכון.

ועוד יש להוסיף כאן לענינינו מה שיש לדעת הכלל כי כאשר מתעורר באדם חמימות בלבו לדבר מסוים אז כאשר הוא מדבר (כאותו הדבר) ההתלהבות שלו עולה פי כמה וכמה וכמו

שכתוב "חם לבי בקרבי (כלו' כשאני מדבר) בהגיגי תבער אש (ולכן) דברתי בלשוני" כך זה בכל צרה גשמית ח"ו כאשר אדם נפטר לו קרוב בר מינן לפני שהוא מתחיל לדבר ולצעוק אז יש לו פחות התלהבות אבל כאשר הוא מתחיל לדבר בקול מתלהב החמימות ונהיה כפול ומכופל.

לכן בזמן כזה כאשר אנחנו שבורים ורצוצים כל אחד עם הצרות ויסורים האיטיות שלו בזמן כזה אדם יכול להשתמש בכח הזה דהיינו במה שחם לכו בקרבו להבעיר בלבו האש לענינים רוחניים ע"י שיתחיל גם לדבר על כאבו הרוחנית שבעומק לבו בין על מצבו הרוחני השפל ובין על ענין חילול שם שמים שיש כהיום, ואפילו אם יתחיל לדבר על כאבו הגשמיים ותיכף ומיד יתחיל לדבר גם על הרוחניות בהגיגי תבער אש וזה יעלה לשמים.

ה'

אמנם יש לנו עוד צרה פה והצרה הזאת כפולה ומכופלת והוא שהשונא עוצר את הכאב ולא נותן לצעוק כמו לדוגמא כאשר רוצחים רוצים לרצוח מישהו ח"ו רוב הרוצחים נותנים לאדם ברגע האחרון להוציא את המילים האחרונים שהוא רוצה להגיד ויש כאלו אכזריים שסותמים את פיו שלא יוכל לצעוק שלא יוכל להפיג את צערו וזה אכזריות כפולה ומכופלת.

כבר הסברנו לפני שנה שזה מה שקורה היום כאן ד"י כי הקליפה הזאת הוא דבר שמטמא את האויר ומפיץ זוהמה גדולה מאוד בעולם, והזוהמה הזאת היא סותמת את הלבבות סותם את הפיות שלא לצעוק זה מרדים אותנו ומשתק את הלב וסותם וסוגר את הפה שלא נוכל להתפלל כראוי ומזה גם נובע מה שהיום קשה לנו להתרכז בתפילה זה מפני שיש כ"ב

שנמצאים בערות הארץ כמו במצרים, ובין בענין הנזכר שא"א להוציא דבור לפני ד' הדבור שלנו בגלות וכמש"כ האר"י הק' שבמצרים היה הדבור בגלות לא יכלו להוציא דבור להקב"ה גם היום זה כך זה אצלינו היום ממש גלות מצרים כמו שאמרנו שמצרים הגיע לפה ואע"פ מה שנתבאר כאן הרי ב' הענינים של קליפת וגלות מצרים דהיינו ענין ערות הארץ וענין גלות הדבור הם שייכים זה לזה כי קליפת וזוהמת ערות הארץ הוא מה שגורמת סתימת הפה מלדבר ולצעוק אל ד' ולכן משם תהיה היציאה.

והנה עלינו לשים לב אליה איך התחילה הגאולה במצרים והוא כמו שאומרים בהגדה "ונצק אל ד' אלוקי אבותינו" כי דוקא ע"י הצעקה זכינו לגאולה וכך גם היום צריכה להיות התחלת הגאולה ע"י הצעקה שלנו אבל איזה צעקה מבוקשת מאתנו יש לנו אבן על הלב הלב שלנו נהיה כמו אבן הפה סתום הדבור בגלות א"כ איך מבוקש מאתנו שנצק כמו שצעקו אבותינו במצרים אבל איך נצק.

י

ובכדי להסביר ולבאר הענין נקדים כאן מה שיש להבין מה שאנו אומרים בתיקון חצות יתומים היינו ואין אב ויש להבין (א) מה זה יתומים "היינו" לשון עבר וכי כבר איננו יתומים והיה לו לומר יתומים אנחנו בהווה, ועוד יש להבין בנוסח זה שנראה כפול שהרי אם יתומים היינו זאת אומרת שאין אב מדוע צריך לומר אין אב. אבל יש לומר הוא כך דהנה ישנם שני סוגי יתומים יש יתומים שנפטר להם האבא כאשר הם היו ילדים קטנים ועדיין הם זוכרים את האבא ומתגעגעים אל האבא ומצטערים ורוצים את אבא, אבל יש יתומים כאלו שנולדו אחרי שהאב נפטר ולא הכירו את האבא ואין להם

הרבה טומאה וזוהמא באויר העולם וזה מה שסותם את ריכוז המה ומכש"כ את הרגשת הלב גם ללימוד התורה וגם לתפלה זה כמו פצצה של חומר שמרדים ולכן קשה לנו היום להתעורר באמת מתוך עומק הלב כי כמו שהריכוז פגוע ולקוי אצלינו כך גם כח הרגשת הלב פגוע ולקוי אבל כאשר קורה מצב כזה זה בעל כורחנו מעורר אותנו להתבונן קצת לאיפה הגענו איפה אנחנו נמצאים.

הענין הזה שהזכרנו שלא נותנים לנו לצעוק כמו הוא ממש כמו במשל למי שהוא מעונה ומדוכא מענים ומדכאים אותו מאוד והוא רואה את אביו מול עיניו ורוצה לגשת אליו לשפוך שיחו אליו ולהפיק צערו לפניו אבל לא נותנים לו לגשת אליו ולא אפילו לצעוק אליו מרחוק איזה צער כפול ומכופל הוא זה כמו"כ כך הוא המצב היום הקב"ה עומד לנגד עינינו אבל אנחנו לא יכולים להתקרב לא נותנים לנו להתקרב לא נותנים לנו אפילו לצעוק אליו מרחוק זה דרגא היותר גרוע שברוצחים זה אכזריות כפולה ומכופלת משאר רציחות ומשאר רוצחים.

היום אנחנו בגלות מצרים מביאים לנו לכאן את המצריים "את ערות הארץ" הפסוק בתוכחה אומר "והשיבך מצרים באניות וגו'", ויש להבין הלא כתוב (שמות י"ד י"ג) "לא תוסיפו לראותם עד עולם" אם כן מה הפירוש והשיבך מצרים, אך י"ל התשובה כך שבאמת אנחנו לא נחזור למצרים אבל העונש הזה הוא מהעונשים היותר גדולים שיש בתוכחה מפני שהוא בסוף התוכחה והוא שיביאו את מצרים אלינו ח"ו וזה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" כי היציאה תהיה ממש ממצרים כי אנו נמצאים ממש במצרים כלומר בקליפת מצרים בין מה

אל ד' אלא סתם מתוך הכאב של העבודה* והטעם שלא כיוונו אל הד' מפני שלא הרגישו קרוב להד' ית' לכן לא ידעו ושכחו שיש להם אבא בשמים כך היתה אז הגלות, וכמו"כ היום זה המצב בדיוק שלא היה להם את ההשגה והרגשה הזאת שהוא ית' אבינו רק על ים סוף הגיעו לדרגה זו ע"י שראו כולם בעיניהם את ד' ב"ה עד שהצביעו עליו ואמרו זה "קלי" ואנוהו וגו'**. .

גם היום הנה אנחנו שוב במצרים כנ"ל ועדיין לא ראינו את ישועת הגאולה את הקריעת ים סוף את התגלות והרגשת כי הוא אבינו הוא מלכינו הוא אדירינו והוא יושיענו ויגאלנו כמו שיהיה בהגאול"ש ותחיית המתים וכדאיתא שגם אז נאמר אותו השורה שאמרו אז וא"כ הרי גם נזכה לראותו מה שלא ראה יחזקאל ונצביע על ד' ית' לומר "זה" קלי וגו' וכמ"כ מפורש בפסוק (ישעיה כ"ה ט') ואמר ביום ההוא הנה אלקיניו "זה" קוינו לו ויושיענו וגו' "זה" ד' וגו'.

והנה באמת יש לדעת ולהבין שהיום שאנחנו בעומק הגלות יותר מבגלות מצרים של עירום ועריה ואע"פ שיש לנו ת"ל תורה ומצות

בכלל מושג של אבא, יתום כזה הוא יותר מסכן, מדוע כי היתום הראשון יודע שיש לו אבא בעולם העליון בגן עדן ושם הרי הוא עב"פ מתפלל עבורו וזה קצת נחמה בשביל היתום (כמו דאיתא בזוה"ק שהמתים תמיד מתפללים בעד החיים ולולי תפלתם זאת לא היינו יכולים להחזיק מעמד אפילו יום א', כך איתא בזוה"ק) אבל היתום השני הוא יותר מסכן כי אין לו מושג בכלל שיש לו ושהיה לו פעם אבא וכשיש לו צרה וכאב הוא מרגיש אבוד ומיואש כי אין לו אפילו קבר שיכול ללכת שם ולשפוך צערו ולבקש מאביו שבגן עדן שיתפלל וימליץ בעדו, וזה מה שאמר הנביא שהמצב שלנו דומה כאלו יתומים היינו מעולם, כי מכח כובד הגלות נשכח מאתנו לגמרי שיש לנו ושהיה לנו פעם אבא עד כדי כך עד שלא נשאר בלבנו אפי' רושם שאתה אבינו שיש לנו אבא בשמים זה ההתנתקות היותר גדולה שלא יכולים אפי' לצעוק, ולכן זה הגורם שהיום (כאשר יש צרה אז) פונים לכל מיני עזרות גשמיות ובוטחים בזה, שכחו את הדרך הפשוטה של הזקנים והזקנות (הסבים והסבתות) שלנו שלקחו ספר תהלים ושפכו את נפשם לד' כי אנחנו רחוקים ולא מרגישים שיש לנו אבא בשמים שיש לנו למי לצעוק זה יתמות (כפולה) נוראה וזה הצרה שלנו, על זה אנחנו באנו לפה לעורר הזכרון בלבנו שיש לנו למי לצעוק אל ד' ב"ה שיש לנו אבא בשמים.

והנה גם במצרים היה אותו מצב שהרי כשנדייק בפסוקים הנה בקריעת ים סוף כתוב "ויצעקו בני ישראל אל ד'" אבל ביציאת מצרים כתוב אחרת, שם כתוב "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שוועתם אל האלקים מן העבודה" לא כתוב שצעקו אל ד' אלא כתוב סתם ויאנחו וגו' ויזעקו כי שם האנחה לא היתה

* עיי' ספורנו (שמות ב' כ"ג) עה"פ ותעל שוועתם אל האלקים מן העבודה, וז"ל, לא בשביל תשובתם "ותפלתם" אבל בשביל צרותם (כלומר לא צעקו לשם תפלה אלא צעקו סתם מכאב צרתם) עוד כתוב (שם כ"ד) שמה שכתוב, (במדבר כ' ט"ז) ונצעק אל ד' וגו' וישמע קולי וגו' ויוציאונו ממצרים (דמשמע שכן התפללו אל ד') היינו שהתפללו אז מצדיקי הדור

** ויש לפרש בדרך רמז במה שאמרו אלקי "אבי" וגו' (שבלי הנקודות כמו שהוא בספר תורה) אפשר לקרוא יתבת אלקי בפתח אלקי (שלי) הוא גם "אבי" ולכן יש לי הרגשת האהבה הגדולה אליו לכן רצוני לרוממו ולעשות לו דירה בלבי וכמ"ש "וארוממנה" וכמו"כ "ואנווהו".

מייסר את בני "ויאמר ד' יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה" וכתב ע"ז שם בפסוק (י"ד) "לכן הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא וגו'" הרי לנו שכאשר לב האדם רחוק מד' ומקיים מצותיו רק במעשה החצוני בלי לב הרי העונש על זה הרבה יותר חמור משאר חוטאים.

וי"ל שהטעם הוא כמו שהזכרנו כי מי שאינו עושה מצות כלל הרי הוא בדרך כלל מכיר את מצבו ולא מרמה את עצמו להחזיק את עצמו לצדיק ולכן הרי יש תקוה שיתעורר ויחזור בתשובה שלימה, משא"כ מי שכן מקיים כל המצות (ומכש"כ אם הוא גם עוסק בתורה יומם ולילה) אבל לא כראוי, יותר רחוק שיתעורר לחזור בתשובה, ולכן מצד בחינה זו קשה יותר היום שיופיע הגאולה שלימה ממה שהיה

נעדרת, ומטעם הב' לבד מפני שלבנו גסה עלינו היא מספיק למנוע את אמתת התורה נעדרת מאתנו כי התורה האמיתי איננה שורה אלא בלב נשבר ונדכה ולא במי שלבו גסה עליו ומתגאה, וכמ"ש חז"ל כל המתיהר חכמתו (דהיינו אמיתת התורה) מסתלקת הימנו.

עכ"פ רואים אנו בחוש שנקודת האמת שבה ושהיו פעם קונים ע"י לימוד התורה זה נעדר מאתנו מפני הריחוק שלנו מהאמת ומהכרת מצבינו ומהענוה והשפלות המבוקש בכדי לקנות את כל זה, נמצא יש ב' סיבות שעל ידם נעדרת מאתנו אמתה של התורה"ק א' מפני שנעשית עדרים עדרים וב' מפני חוסר הכרת שפלותינו, ובעיקר מה שיש לראות ולהבחין שאין אנו מקבלים מלימודינו מה שראוי לקבל הוא שלא רואים שהתלמידים מגיעים להתעלות ביראת ד' ולהתקרב לד' ית' ע"י לימודם ואפילו ע"י ריבוי הלימוד והרי בברכת התורה שמברכים כל יום אנו מתפללים שע"י לימודה נזכה להיות מיודעי שמך והרי זה מוכיח שנעדר מאתנו אמתתה.

והכל אבל זה היום אצל רוב העולם רק בחיצוניות הלב ולא בפנימיותה ולכן אנו ג"כ בבחינת עירום ועריה ובבחינה אנו יותר גרועים ממה שהיינו במצרים כי אז היו עכ"פ יודעים ומכירים את דרגתם ומצבם שהם עירום ועריה מכיון שגם בחיצוניות היו כך ולא היה להם במה להטעות את עצמו, משא"כ כהיום שהעירום ועריה שלנו היא רק בפנימיות לבנו אבל בחיצוניותה אנו עוסקים יום ולילה בתורה ובמצות ואנו מלאים בתורה ומצות והרי זה יותר גרוע*** וכמו שמצינו שהנביא (ישעי' כ"ט י"ג)

*** ומצינו בגמ' (עירובין י"ט.) שאמרו "פושעי ישראל מליאין מצות כרמון" הרי לנו היכי תמצי שיכול האדם להיות מלא מצות ועכ"ז ה"ה נחשב מפושעי ישראל, והנה ענ"ז דרשוהו שם בגמ' מהפסוק (שה"ש ד' פסוק ג') כפלח הרמון שאפילו ריקנין שבך מליאין מצות כרמון, ומקשים ע"ז בספה"ק שאם הם מלאים מצות למה נקראים "ריקנין" ומתרצים שהמצות שלהם הם ריקניות, כלומר שנעשים בלי לב בלי פנימיות.

† ולכן היו אז גם ראוים לקבלת התורה מכיון שהיו ענווים ושפלים בעיניהם, והתורה דרכה לרדת למקום נמוך כדאיתא בחז"ל, משא"כ היום שאין אנו מכירים את מקומינו וכאו"א ה"ה גדול בעינינו ובונה במה לעצמו כאו"א לבדו מפני לבנו הגסה עלינו מרגיש כאו"א שלא חסר לו כלום מהשלמות ולכן אין רוצים לבטל את עצמו א' להשני ולהתאחד אתו ונעשה התורה עדרים עדרים ונעשה עי"ז שכחת והעדרת התורה"ק ודומה למה שאחז"ל (ברכות ס"ג: ועוד) חרב אל הבדים, ואע"פ שלכאורה יש בינינו היום הרבה תורה בכ"ז אמיתה של תורה נעדרת מאתנו לא משיגים בלימוד התורה את מה שצריכים להשיג על ידה, וכמ"ש (ישעי' נ"ט ט"ו) ותהי "האמת" נעדרת, ולא כתוב התורה אלא תיאר את התורה בלשון "אמת" לומר שאע"פ שבחצוניות יהיה נראה שיש לנו הרבה תורה ולא נעדרת מאתנו כלל וכמו שהוא המצב היום ברור לעינינו ואדרבה יש היום שפע של תורה ומתרבה מיום יום אלא בעכ"ל שהכוונה הוא ש"האמיתו" של התורה היא מה שתהיה

במצרים כי אז היו קרובים לתשובה מכיון שהיו מכירים את מצבם .

ולכן במצרים ניתן להם האפשרויות עכ"פ להתאנה ולצעוק על צערם וכאבם וזה היה עכ"פ התחלת התקרבות ופתיחת הדלת שבלב להתקרב לד' ית' ולצעוק באמת אליו והרי זה דומה ללימוד תורה שלא לשמה שמתוכה יגיע לבסוף ללשמה, וכמו שהגיעו אח"כ בים סוף מפני שסוכ"ם לא היו רחוקים מהאמת כנזכר משא"כ כהיום שאנו ח"ו רחוקים מהכרת האמת, והרי זה ריחוק יותר גדול מד' ית' (ממה שאז) כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיניו כי חותמו אמת, ולכן לא ניתן לנו מן השמים אפילו האפשרויות לצעוק ולהוציא אפילו אנהה מלבנו על כאבינו אלא הלבבות וכח ההרגשה אטומות וסגורות וכמשותק כאבן כי יודעים בשמים שזה לא יביא אותנו להמטרה כלל כנזכר.

אבל עכ"ז כמו במשל הגשמי כשאדם התרחק מבית אביו והתחבר עם אנשים שפלים עד ששכח לגמרי מאיפה הוא בא ושיש אבא ומשפחה בכ"ז בשעה שמגיע למצב שהוא נמצא בצרה גדולה ומרגיש אבוד לגמרי אז יכנע לבבו הערל אז יתעורר הזכרון בלבו ויתחיל לזכור שיש לו איזה כתובת לאן לפנות כמו"כ יש לדמות מצבינו היום שהמצב הזה מביא אותנו בעל כורחנו לזכור שיש לנו כתובת לאיפה לצעוק ולכן צריכים לתפוס הזדמנות ולצעוק, ומאחר שהיום המצב שונה ממה שהיה במצרים שעדיין לא היה להם התורה"ק ולכן לא ידעו לאיפה ולמי לכוון את לבם בשעה שנפתח להם הרגשת הלב לצעוק ולכן צעקו סתם, אבל אנחנו שיש לנו התורה"ק מבוקש מאתנו לדעת לאן לפנות צעקתינו לד' ולצעוק גם על המצב הרוחני על מה שאנו רואים בעינינו את החילול ד'.

והנה בכ"ז סוכ"ם הלב שלנו עדיין אטום ועדיין אין אנו יודעים לצעוק בצורה הנכונה ובצורה האמיתית כראוי לנו להרגיש את הכאב על חילול שמו ית' כראוי, ואע"פ שבאמת בעומק ובקרב לבנו מתחת הכרתינו נמצא הכאב הזה מצד נשמתינו שהיא חלק אלקי ממעל ומרגישה את ד' ית' יותר ממה שהילד מרגיש את אביו אבל מחמת האטימות שבלב חומרי אין בכחינו להוציא מעומק הלב למצב שנרגיש אותו כראוי ולכן אין אנו יודעים לבטא ולפרש כאבינו, אבל בכ"ז ה"ז עולה לשמים וד' הרואה ללבב לעומק הלב הוא יודע לפרש כאבינו וכונת ורצון צעקתינו וקולנו, וה"ז דומה למשל הילד שעדיין לא מבין ולא יכול לדבר אז הוא צועק ובוכה כאשר הוא צריך משהו והנה אדם זר לא מבין על מה הצעקה שלו וגם הוא בעצמו לא מבין על מה הוא צועק הוא רק מרגיש שחסר לו משהו והוא לא יודע מה אבל מי מבין על מה הצעקה שלו רק אבא שלו או אמא שלו, זה המצב שלנו אנחנו צועקים ולא יודעים על מה אנחנו צועקים אנחנו לא מרגישים שום דבר, אבל בכ"ז אתה ד' יודע על מה אנחנו צועקים, אתה יודע מה שיש בעומק הלב שלנו את הנקודה הפנימית שבלב ד' יראה ללבב.

ובאופן זה יש לפרש מה שאנחנו אומרים בתפילת שמונה עשרה שמע קולנו ד' אלוקינו אבינו אב הרחמן חום ורחם עלינו ולכאורה אינו מובן כ"כ אחרי שמנינו כבר את כל הבקשות שלנו מדוע אנחנו מוסיפים עכשיו שמע קולנו, אבל הענין הוא שאנחנו מוסיפים אחרי כל הבקשות (והצרכים שלנו) שאנחנו יודעים עליהם שאנחנו מרגישים שחסרים לנו, אבל עכשיו אנו מוסיפים שיש לנו עוד בקשה נוספת והיא שמע קולנו מה שיש לנו צעקה וכאב שאנחנו לא יודעים לפרש את זה ואיך להסביר

השיבנו אליך עד שנוכל לקיים ונשובה אליך נקיים "נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ד'" ונדע על מה אנחנו צריכים לחזור בתשובה.

אנחנו רוצים לחזור בתשובה אבל הלב שלנו סתום אין לנו דורש אין לנו מי שילמד אותנו מה לבקש ומהו רצון לבנו האמיתי אין לנו את משה רבינו אין לנו הצדיקים הקודמים שהיו מעוררים תמיד על המצב לחזור בתשובה, ולכן אין לנו (לב) מבקש אין אנו יודעים איך ועל מה לבקש.

אנחנו צריכים לצעוק מרה כמו מרדכי הצדיק ללבוש שק ואפר ולצעוק להקב"ה על שני הדברים האלה על חילול שמך ועל שלא נותנים לנו להתקרב אליך אנחנו מקיימים בנו אשמרה לפי מחסום משאר כל היסורים והצרות שאנו מוקפים בהם אנחנו מוותרים על כל הצרות שיש לנו בגשמיות ויש לנו רק בקשה אחת אנחנו רוצים להתקרב אליך, אנו מסכימים לעשות אתך עסק של חלופים אנחנו מוסרים אליך כל מה שאנו סובלים כל הצרות הגשמיות שבמקום זה (במחיר הזה שאנו משלמים) תתן לנו הקירבה אליך וכמו שאמר דוד המלך בתהלים (קי"ט) "טוב לי כי ענית למען אלמד חוקיך" כלומר כדאי לי כל העינוי אם עי"ז אתקרב לתורתך.

ז

גם י"ל באופ"א שאנחנו אומרים להקב"ה "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ" אנחנו לא מבקשים כאן שום דבר רק אותך אע"פ שאנחנו שבורים ורצוצים ויש לנו הרבה בקשות בכ"ז עתה בשעה זו שאנו מרגישים שהוא עת רצון וכמו שאמר דוד המלך ואני תפילתי לך ד' עת רצון כלומר כיון שאני מרגיש שעכשיו זה עת רצון לכן אני מקדיש דקות האלו שתפילתי תהיה רק לך (להתקרב אליך) כי זו הבקשה העיקרית

את זה בדבור, זה מה שאנחנו מבקשים אחרי כל הבקשות שאמרנו תקשיב אתה למה שבתוך לבנו כי אתה מבין את הצעקה שלנו.

היום מפחדים מהפצצות עלולים להיות פצצות מהשונאים ד' ישמרינו שיש בהם סם שמרדימים שגורמים בלבלולים בראש והיום מפחדים מאד מזה.

אבל יותר מזה יש לנו לפחד מפני הפצצה הרוחנית שסותמת את פינו ואת לבנו זה הצרה היותר שיש לנו היום זה הפצצה שכבר מפוצצים ואנחנו לא דואגים אפי' על זה, התאספנו היום להודיע שזה הצער שלנו ואנחנו צועקים על עצם זה שאנחנו לא יודעים על מה לצעוק ושאינן אנחנו יודעים שניזקנו מהפצצות האלה.

אבל אחרי שאנחנו נתחיל לצעוק כתוב בפסוק "ויזכור ד' את בריתו ותעל שוועתם אל האלקים מן העבודה" אע"פ שהצעקה היתה רק מכח השברון לב של העבודה עלתה שוועתם אל האלקים והקב"ה ידע לפרש את זה את בקשת עומק לבם ואז הקב"ה זכר את בריתו עם אברהם יצחק ויעקב הברית ז"א מה שיש בתוך לבנו כמש"כ נצר מטעי שהבנים של אברהם אבינו יש להם בעומק הלב געגועים להקב"ה אחרי שנפתח פתח קמץ כחודו של מחט ומה הוא הפתח הקמץ שמבוקש מאתנו זהו הפתח שאנחנו לפחות נשמור שלא לצעוק על הגשמיות שלא נוציא את כל החום שיש בלבנו על ההבל והתוהו הגשמי על העולם העובר שבין היום היה ובין היום יעבור אלא נצעק להקב"ה שאנחנו רוצים את הקירבה שלך, לצעוק להקב"ה למה אנחנו רחוקים ממך למה אנחנו לא מרגישים אותך זה הצרה שלנו באמת, אנחנו רוצים להיות עבדיך אנחנו רוצים להרגיש שאנו בניך ושאתה אבינו אנחנו רוצים את אבינו את קרבתך,

שאכפת לנו יותר מהכל שתפתח את עינינו שנראה אותך.

נחזור לענין של מעלה מה שאמרנו שעיקר הצרה היום הוא שלא נותנים לנו לצעוק אליך ורצוני להוסיף בזה נקודה חשובה ומרה שאפילו ביום צרתינו שע"ז נאמר ביום צרתי אקראך כי זה ניתן כדי לקרב את הלב לד' ולקרוא אליו והיום גם זאת לא נותנים אפילו בעת צרה כ"כ גדולה כמו היום לא נותנים לנו לצעוק לא נותנים לנו להתעורר אבל זה לא רק מצד הסט"א שמכח הזוהמא שבאוויר א"א לנו לצעוק כנ"ל, אלא המצב היום הוא עוד יותר גרוע הצרה היא שגם אחינו המסו את לבבנו אלו שהיו צריכים לבוא לעזרתנו לבוא ולהצטרף אלינו הם צועקים אלינו תשתקו אל תצעקו זה הצרה היותר גדולה מהכל ד' ישמרינו, אנחנו אין לנו שום חשבונות אנחנו צועקים מפני שכואב לנו ואין אנחנו יכולים להתאפק זה אכזריות מה שאומרים לנו בעת כזאת להחניק את כאבינו ולא להוציא החוצה אלא לשתוק, ה"ז דומה להמשל שהזכרנו שהרוצחים סותמים את הפה של המוכה שלא יוכל להוציא כאבו וצעקתו.

ה'

והנה כבר הזכרנו מה שעלינו לדעת שכל קליפה ששולמת בעולם צריכים אנחנו לחקור אם זה לא באשמתנו לכן הצעקה השלישית שאנו רוצים לצעוק היא על עצמנו לעורר את לבבנו לתקן את מעשינו לשנות את ההתנהגות שלנו לשוב בתשובה ולתקן את השורש (של הקליפה שזה בעצם הסיבה) שהביאה אותנו למצב הזה אני אזכיר בקיצור כמה דברים (שצריכים תיקון) יש הרבה דברים אבל נזכיר לפחות משהו א' בראש וראשון עלינו לדעת ששמירת הקדושה

שלי, וכמו"כ יש לנו לומר היום כאן שמאחר שע"י המצב התעורר בנו החמימות בלבנו והכאב על חילול שמים כנ"ל הכאב על הריחוק שלנו ממך כלומר מניעת הקירבה בלבנו שלא מרגישים אותך כראוי, נמצא ה"ז עת רצון שאנו יכולים לצעוק אליך מעומק לבנו כנ"ל ולכן בזמן כזה אנו עוזבים כל שאר צרכינו ובקשתינו הגשמיים ואנו מבקשים רק על הדברים הרוחניים האלה, אנו מבקשים רק אותך רצונינו לראות כבר מלכינו והתגלות מלכותך עלינו ועל כל העולם וימלא כבוד ד' את כל הארץ אין אנו מוותרים על עלבונך ושמך המחולל בעמים.

דוד המלך אמר "ביום צרתי אקראך" ולכאורה היה לו לומר אקרא אליך אלא כוונת דוד המלך לומר שאני קורא אותך לא שאני קורא אליך אלא אני קורא אותך אני רוצה אותך ולכן אמר ביום צרתי ולא בעת צרתי כי בו ביום שיש צרה אני יודע שזה יום של עת רצון כי מחכים בשמים לתפילה שלי וזה כל המטרה של הצרה ביום שאני רואה שבאה צרה אני יודע שזה הזדמנות לקרוא אליך כי בלבי אני מרגיש שבור וזה עת חימום לבי לכן אז אני יכול להתקרב אליך לכן אקראך אני קורא רק אותך וקרבתך.

אנחנו גם מתפללים להקב"ה ראה נא בענייני וריבה ריבה אנחנו לא יכולים להלחם נגד הקליפות הגדולות של היום נגד כל הטומאה והזוהמה הגדולה שנהיה היום בעולם לכן אנחנו מבקשים ראה נא בענייני וריבה ריבנו שתראה את ענויינו שאנחנו נאנחים ונאנקים ואנו מבקשים וגאלינו גאולה שלימה למען שמך למען גילוי כבוד מלכותך שתגלה כבוד מלכותך עלינו מהרה והופע והנשא לעיני כל חי זה מה

הצעקה אלא יהיה נמס ונתמוגג מגודל הפחד מהצעקה, כך בצורה כזאת צריכים לצעוק שהפחד יזעזע את כולם.

כמו"כ הוא הדבר אם היו צועקים בבתי כנסיות על מי שמדבר באמצע קדיש ח"ו וכדו' וכן על מי שמדבר בטעלפאן באמצע הבית כנסת באמצע התפלה היה זה מבטל את כל זה ואז לא היה הרבנים אובדי עצות כמו שהוא המצב שאע"פ שדורשים ועושים כל מיני תקנות לתקן המצב בכ"ו אין דבריהם פועלים ועי"כ כולם אומרים אין מה לעשות ולכן גם הם מרפים ידיהם ומתייאשים ופוסקים אפילו מלדרוש ולהתריע נגד כל הפירצות ונעשה עי"ז יותר הפקירות והשתוללות ואיש כל הישר בעיניו ושאינו ישר עושה ואין דורש ואין מבקש.

ואע"פ שחז"ל כבר העידו לנו שכך יהיה המצב בעקבתא דמשיחא אבל כתב על זה הבעל התניא (...) שאין הכוונה שככה נכון הדבר ועלינו להשאירו כך אלא כוונת חז"ל הוא רק לומר שכך זה יהיה המצב מצד הטבע אבל אין זה מוכרח כלל שישאר כך אלא עלינו ללחום נגדה ולבטלה ועל כן אסור לנו לשבת בחיבוק ידים אלא אדרבה מבוקש מאתנו להתריע ולמחות בקול גדול נגד כל פירצה ועול שנעשה ח"ו וכנ"ל שיהיה באופן שיבושו כל פועלי עון ובזכות זה נצליח לבטל בס"ד את כל הקליפה של כל דבר ודבר כנוצר ודוקא זה יקרב את הגאולה שלימה, אבל אם נישב ח"ו בחבוק ורפיון ידים ולהשאיר המצב כמו שהוא יכול ח"ו להמשך המצב הזה ולרדת עוד יותר ומי יודע עד מתי, ד"י שלא יגיע העולם למצב שכולו חייב ואז ח"ו יקיים ד' ית' מה שכתוב אם לא ביד חזקה אמלוך עליכם ופרשו חז"ל דהיינו לומר שיעמיד עליהם מלך כהמן ח"ו ועי"כ יהיו

אצלנו חלש מאד מאד יש לנו בזה אשמה רבה ח"ו.

והנה יש כאלה שאומרים אל תפתח פה לשמן לא לקטרג וכו' אלא להגיד שהכל טוב וללמד זכות, זה נכון וגם אנחנו התחנכנו כך לא להוציא דבר רע מהפה לא לפתוח פה לשמן כך לימדו אותנו אבל יש לדעת ב' כללים בזה (א) כאשר מזכירים דבר בכדי לתקן את הענין אין זה מעורר קטרוג אלא אדרבה על זה נאמר אם יש דין למטה אין דין למעלה כלומר כשעושים דין לחשבון למטה ע"מ לתקן בזה מבטלים את הקטרוג והדין מלמעלה.

ועוד כלל ב) שכאשר יש שריפה או כאשר יש רוצח שעומד עם החרב אחורי איזה אדם האם גם אז לא נצעק לא נגיד לו יש רוצח עם חרב תזוהר, או כאשר יש שריפה האם גם אז לא צריך לצעוק תברחו יש שריפה איזה שטות זה לא לצעוק בזמן כזה, היום המצב הוא שיש שריפה ויש מגיפה שנושרים מכל הצדדים ויש חרב שמונחת על צווארינו בענין הקדושה ישנם ל"ע כל מיני השחתות וגם משחיתים ד"י שמסתובבים תוך המחנה ויש לנו לצעוק ולהתריע בקול גדול נגדם ובוה יפחדו הקליפות וחיל ורעדה יאחזום ויברחו, אבל אם משתקים הכל ואומרים שאסור לדבר ח"ו גורם פתיחת הדלת עבורם ח"ו כי יודעים הם שלא יקבלו בזיונות לא יתגלה קלונם ברכים ולכן אין שום כח המונע אותם אבל אם היו נוהגים לצעוק בישיבות על תלמיד שנתפס שעשה מעשה אשר לא יעשו היה זה מעורר פחד לכולם והיה מגרש את יצרם מתוך הישיבה ומתוכם של התלמידים, אבל צריך מאוד לזוהר בזה שהצעקה לא יהיה בינונית אלא בצורה מפחיד כ"כ עד שלא ישאר מקום להיצה"ר ליכנס בלבו ובראשו של השומע

ומעתה הנמשל במה שנוגע לנו מובן מאוד כי באמת ישנו סכנה גדולה להכניס במח האדם ובלבו את הרע ולחשוב עליה ואפילו בצורה שלילית כלומר שיחשוב נגד זה ויכעוס בלבו על הרע הזה בכ"ז עצם הענין שמחשבת הרע נמצא עתה בלבו ה"ז טומאה המטמא ח"ו כל מקום שנוגע בו, וכמו שרץ שנוגעת באדם בע"כ לאונסו נגד רצונו והאדם כועס וצועק נגד זה עכ"ז ה"ז מטמא, וכמו"כ הוא הדבר הזה ובפרט בפרט בעניני קדושה כידוע ומבואר הענין בספרי מוסר ועל כן היו בכל הדורות נמנעים מלדבר על הרע כדי שלא לגרום נזק להשומע ולקלקל ח"ו יותר ממה שיתקן.

אבל עכ"ז בשעה שבוטר שריפה ויש פחד שלא יהיו נשרפים ח"ו כולם אין ספק שאין ברירה שחייבים ומוכרחים לצעוק ולהתריע בלית ברירה וכשכולם ישנים עתה או נרדמים אזי ההכרח לזעוק ולהזעיק את כל הנמצאים ערים

שיכעוס עליהם על כן מספק הם מפחדים קצת מלהרגיזו, משא"כ אחרי שגליא לדרעיה וניסה להפחידם ואז ראו את חולשתו ונודע להם שאין לו מספיק כח נגדם הרי יורד מהם כל הפחד ממנו ועי"כ ה"ה כאבוד בידם, וכמו"כ אסור להראות להיצה"ר חולשתו וגם אסור לגרות אותו אם לא יעשה המלחמה והזעקה נגדו עד הסוף עד רדתו לגמרי ולגרשו למרחוק.

ועוד יש להמשיל הענין לתרופה שהאדם לוקח נגד חולי שידוע בענ"ז שאם מתחילים לקחת תרופה ומפסיקים באמצע הזמן ה"ז יכול לגרום את המחלה ביותר מבקודם במקום לרפאותו, כי ענין התרופה היא שנלחם עם (החיידיקים) הבקצילין הרעים של המחלה ומכיון שמתחילים ללחום נגדם ה"ה מתעוררים להתגבר יותר אבל החדקים של התרופה היא יותר חזק מהם ולכן לבסוף הם מתבטלים, ולכן אם לא גומרים ומפסיקים באמצע נמצא שגירה אותם ולא נלחם אח"כ נגדם מספיק בכדי להרוס אותם ולבטלם.

מוכרחים לחזור בתשובה שלימה בכדי שיוכל להופיע הגאון"ש.

ויש להבין שאם לא יהיה בחווק היותר גדול ושיצא מכל לבו של הצועק אלא יהיה כחצי שיעור אזי יכול להיות יותר גרוע משאם לא היה צועק כלל כי ה"ז כמו מי שמזעיק מלחמה נגד השונא ויוצא לקראתו בקול רעש גדול עד שמגודל הפחד מהצעקה מזדעזע השונא ועי"ז מאבד עשתונותו ולא קמה בו רוח להתקומם בעוז ואומץ כראוי למלחמה ועי"כ כבר ידו על העליונה נגד שונאו ויש לו תקוה גדולה שינצח את המלחמה ויכבוש שונאו ויהרס אותו עד תומה ויגרשנו מעליו לעולם כי יברח לו ממנו עד למרחוק שלא יוסף עוד לראותו ע"ע.

והנה אם היוצא למלחמה מתחיל לצעוק בקול אבל באמצע נעשה כמשתתק ולא ממשיך עד הסוף כלומר שלא ממשיך להרים קול כזה המרעיש את הארץ אזי כמובן עי"ז השונא אע"פ שהתחיל לפחד ממנו בראותו את חולשתו של היוצא לקראתו ה"ה מרים שוב ראשו ומתחזק כנגדו בכל עוז מכיון שנתעורר בלבו הכעס נגד אויבו כי מאחר שיצא לקראתו ה"ז כמובן גירה את לבו ועתה ינקום בו בחימה וקצף גדול יותר מבאם לא היה מתחיל ולא היה יוצא לקראתו ונמצא כי גרם לעצמו סכנה ונזק גדול במה שעשה חצי דבר ולא גמרו עד הסוף וה"ז הרבה יותר גרוע משאם לא היה מתחיל אתו כלל*.

* ועוד יש להמשיל הענין למלמד שרוצה להכניע ולכבוש את התלמידים תחת שליטתו ואימתו והרי הוא צועק בכדי שיכנס בהם פחד ממנו אזי אם לא יעשה את זה בכל העוז והכח עד הסוף אלא יעצור באמצע הרי הילדים ירגישו חולשתו ועי"כ לא יפחדו כלל ממנו ויקפצו על ראשו תמיד והרי זה יותר גרוע מבאם לא היה מתחיל לצעוק עליהם להפחידם, כי אז לא ראו ולא ידעו את כחו כמה הוא חזק בשעה

כמשאחז"ל ירגיז אדם יצ"ט על היצה"ר יחד עם פחד שלא יטמא מחו וע"י שהצעקה והפחד יחד יגרשנה ויוציאנה מלבו, וכמו שמצינו בגמ' (קידושין פ"א.) המעשה מר' עמרם שברח החוצה מהיצה"ר שביחד עם בריחתו צעק והזעיק נורא בי עמרם ע"ש וכך הוא לגבי כל עניני קדושה שחייבים לברוח למרחוק ביחד עם צעקה נגר יצרו (וכ"מ ביוסף הצדיק שברח מיצה"ר כמוש"כ וינס ויצא החוצה), וזה הוא העצה היחידה והוא דרך תורתנו הק' ולא כמו שמבינים הפרדגונים והמחנכים שקוראים עצמם מומחים היום שאוסרים לעורר פחד או לחץ אלא לדבר אל לבו ואל הילדים בשפה רכה ועדינה וכו' (ודרכם הוא סילוף התורה"ק בודאי), אלא צריכים לחנך גם אותם בדרך התורה"ק להכניס בהם פחד מהעונש והנוק שיגרום לעצמו בין על המעשה ח"ו ובין על הדבור ובין על המחשבה, וללמדם לברוח מכל הג' בחינות יותר ממה שבורחים מאש גשמי וכמו"כ אם ישמעו מחבר רע דבור רע ח"ו מהר יברחו ממנו ויתרגזו עליו ויגרשנו מעל פניו בניזיפה ובחרפה וכוז כמו מרוצח ממש**.

** ואל יחוסו עליו אפילו אם יהיה חברו ואהוב נפשו או אח וכדו' כי דינו כמסית שאסור בלאו מן התורה לרחם עליו וכשיחנכו אותם כך, יהיה עליהם שמירה מאת ד' בזכות ובכח התורה"ק שהולכים בדרכה, ויש מלמדים שטועים מאוד בענין זה שכאשר רואים ילד שיש לו סקרנות על דברים שמדלגים בשעת הלימוד או ששואל על ענינים כאלה דוחים אותם בקש ואומר שזה לא עבור ילדים או באיזה התחמקות דומה לזה והרי זה הדרך טעות גדולה כי ע"כ מתעורר אצלו יותר סקרנות אלא יש לו לומר שזה דבר חמור ע"פ התורה ומי שלומדו לפני שהוא בן כ' ענשו חמור מאוד וינזק ע"ז בנזק גדול מאוד ויתחרט עליה כל ימיו ויוכל להפסיד גם עוה"ב שלו עבור זה, אבל צריך לומר כל זה עם בְּעֵינָה גדולה כאש שיראה הילד שגם מלמדו מפחד מזה, [הוספת המעתיק, ושמעתי מא' שכשהיה ילד קרה לו כזה ששאל

עד שמקול ההמון ברעש גדול יתעוררו כולם מתרדימתם וינצלו מן השריפה, אבל אם לא יצעקו וירעשו כך אלא יכריזו ויודיעו בקול רגיל שידעו כולם שיש שריפה יהיה מוכן להשומעים שיש איזה שריפה קטנה בתוך א' מהבתים כמו שקורה לפעמים שהתנור או מה התחמם יותר מדאי ובווער קצת החוצה וצריכים לכבותו תיכף ומיד כמובן בכדי שלא יתפשט הלאה ויהיה סכנת שריפה לכל הבית אבל במקרה כזה אין צריך לברוח למרחוק אלא יכולים לגשת קרוב להתנור הבוער באש ולנסות במתינות לכבותו וכו' ובמקרה כזה נכנסים בדרך כלל כל אלו שעומדים מסביב להבית ושמעו שיש שריפה כי אוהבים לראות בדיוק את הסיפור מה היה כאן וכך הוא טבע האדם.

וכמו"כ הוא במה שלפנינו שאם אפילו נצעק אבל לא בכל הלב וברעש גדול ה"ז ח"ו יכול להיות יותר גרוע משאם לא התחילו לצעוק ועל כן יש לזוהר לעשותו כראוי, אבל א"א לפטור א"ע מלצעוק מטעם שאינו רוצה לסכן שאולי לא יעשנו כראוי ואז יגרום קלקול במקום תועלת כי מכיוון שיש סכנת שריפה א"א שלא להציל והנמנע מלהזעיק נחשב כרוצח ח"ו אלא ההכרח לאזור חלציו ולהשתדל בכל כחו לעשותו כראוי ויתפלל לד' שיצליח דרכו וישמרנו ואת כל השומעים קולו מכל רעה ומכשול ח"ו.

וענין הסכנה הזו שהזכרנו שאם יעשה רק חצי דבר יוכל לגרום ח"ו קלקול במקום תועלת ה"ז נוגע לא רק להשומע אלא גם להמשמיע עצמו כי גם הוא צריך שמירה שלא ליכנס בלבו ומוחו ענין הרע כלל וכלל ועל כן העצה עבורו ג"כ הוא בדרך הנזכר שיצעק בכל לבו ובכל התרגזותו והתלהבותו נגדה

ועתה נחזור לעניינינו הקודם שמאחר שיש חרב מונחת על צווארינו ויש שריפה ומגיפה מסביב וחומר שריפה נפוץ על כולנה א"כ איך לא נצחק, איזה שטות זה להגיד אז אל תפתח פה לשטן ואלו שטוענים כך יש לחשוש שהיא מפני שלא אכפת ולא כואב להם כ"כ העול שנעשה שעברו פי ד' ולכן הם יכולים להתאפק או שהם בכלל לא צריכים להתאפק ויכולים לשתוק מלצעוק בהרגעה מליאה, ולכן הם נעשים צדיקים ועדינים ועל זה נאמר אל תצדק הרבה (כדי) ואל תרשע שלא יתרכה הַרְשַׁע על ידי צדקתך הַרְבֵּה, אבל נחזי אנן אם היה ח"ו הענין נוגע לגשמיותם לגופם או לממונם שמי שהוא היה פוגע בזה ורוצה לגרום להם נזק כבר היו צורחים ככרוכיא והיו עוזבים חסידותם ועדינותם והיו מהפכים כל העולם.

ועלינו לדעת מה שאחז"ל כנ"ל כאשר יש דין למטה אין דין למעלה, ולכן הרי זה מצוה גדולה לצעוק כמה שיותר ולעורר על כל מה שצריך בלי לפחד לא לעשות חשבונות, עכשיו אין שום חשבונות עכשיו צריך להוציא את הצעקה טבעי מעומק הלב כמו ילד קטן עם לב נקי בלי שום חשבונות ואז ה"ז כמו הבל פיהם של תינוקות שאין להם שום חשבונות ולכן הרי זה בוקע את הרקיע זה שובר את כל הגדרים והמסכים המפסיקים בינינו לאבינו שבשמים.

והנני רוצה לסכם הענין היוצא מכל הנאמר ע"ע, שהענין הוא כך שבודאי יש לחשוש מאוד מאוד שלא להכניס ענין רע במוחו** ומכש"כ שלא להיות שוהה במוחו וביותר יש לזהר שלא להיות נושא ונותן בה, ובפרט לצעירים וילדים סכנה זו של הכניסה למח דבר רע הוא הרבה יותר ולכן אע"פ שזוכר שצריכים לכאוב ולמחות נגד החלה"ש זה נאמר למי שכבר שמע או ראה אבל אשרי מי שלא ראה ולא שמע קול האלה הזאת (ולכן אין לערב

*** ואפילו אם אינו מעורר אצלו ענין יצה"ר ומשיכה להרע ח"ו בכ"ז עצם המחשבה בענין הרע היא מכניסה הקליפה תוך האדם ומדבקה לנפשו ח"ו וזה יכול להזיק להאדם ולהפילו מדרגתו בלי שירגיש האדם כלל כי הירידה תהיה לאט לאט וכשיתפוס את עצמו ומצבו שירד מדרגתו לא ידע הסיבה במה לתלות הירידה, וע"כ החכם עיניו בראשו וישמור את עצמו ודרכיו בתמימות בלי שום התחכמות מפני שנראה לו לפי שכלו ההגיוני האנושי שדבר זה איננו בעבורו ואין הוא צריך לזהר ולהחמיר בכך כי לא יזיקנו.

וי"ל שזה מרומז בפסוק (דברים כ"ג י') כי תצא מחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע ודרשו חז"ל (ע"ז כ:): מכאן אזהרה למחשבה רע, ולמה אמרו שם בזה"ל שלא ירהר אדם "ביום" ויבא לידי וכו' בלילה, ולכאורה אינו מובן כונת תיבת ביום שהרי איסור זה נוהג ביום ובלילה, וגם ה"ז נראה מיותר כי לא היה חסר כלום בלי תיבה זו, ולפי האמור י"ל כך דהנה ידוע שיום רמז על מצב מרומם (ובמוחין דגדלות) ובא הכתוב לרמז שאפילו בשעה שהאדם במצב מרומם והוא עתה במצב שאצלו הרי זה בחינת יום והוא עתה מופשט מגשמיות ושפלות ואז אין חשש שיתעורר בו יצה"ר עכ"ז אסרה תורה כי מאחר שהקליפה נכנסת במחו ה"ז יביאנו ח"ו להיות נמשך אחרי היצה"ר בזמן הקטנות שנקרא לילה ולזה כווננו במ"ש ויבא וכו' בלילה, ואפילו אם לא ירהר אז שום מחשבה רעה כי הקליפה שבמחו תעורר אותו מעצמה ותמישכנו ליצה"ר ח"ו,

למלמדו ע"ד כזה וענה לו כך שזה לא בשבילך וזה עורר בלב סקרנות עוד יותר גדולה עד שנגש אליו א' מהילדים ואמר לו שהוא עבר על אזהרת מלמדו בזה והוא סובל מזה נורא ומתחרט על זה בלי גבול לכן ידידי תשמור על נפשך ויהיה טוב לך בזה ובבא, וזה הילד הצילו מהמות הזה, כי עי"ז נכנס בלב סלידה ופחד גדול לכל הימים.

שאינו מרגיש הכאב והצער בלבו עליו ליישר עצמו ולהצטער ולצעוק מרה על זה על ריחוקו זה מד' שאינו מרגיש אליו לפחות לאביו הגשמי ואינו מרגיש כלל שהוא באמת אבינו שבשמים, ע"כ הסיכום מהנאמר ע"ע.

ט'

ובהודמנות זו יש לעורר על עוד דבר שמוכיח (וגם הגורם) על ריחוקינו מד' וצריך להתריע נגדה ולהרחיקה ממחנינו, והוא ענין החינוך שלנו היום שהוא מאד מאד מקולקל שהולכים היום ללמוד את דרכי החינוך אצל הגוים מהפסיכולוגיה והפרגוניה שלהם, שוכחים שכל הצרות של צער גידול בנים זה תוצאה של החטאים שלנו שלא הבאנו אותם לעולם בקדושה ובטהרה ולא מגדלים אותם בחינוך הראוי לא מקפידים עליהם כ"כ ולא מזהירים

ממנה כנזכר (ולא נאמר בזה סברת ר' יודא בפסחים ...) שבשעה שהאדם עוסק בדבר לבערו אין חשש שימשך אחריה, כי י"ל שאפילו ר' יודא כאן בדברים כאלו שעליה אחז"ל נפשו של אדם חומדתן), ואע"פ שה"ה עוסק עתה במצוה והרי שומר מצוה לא ידע דבר רע בכ"ז ה"ז דוקא אם כל לבו תהיה עוסקת בה אבל אותו החלק שאין עוסקת בהמצוה איננה שמורה מיצה"ר.

ובענ"ז יש לעורר להמחנכים ומלמדים שכשרואים ח"ו פעם שילדים מדברים ע"ד של היצה"ר ח"ו אשר לא כדת ובפרט בתקופה זו שעוסקים במחאה והם מתעניינים על הענין יש לגעור בהם בצורה של פחד ולהכניס בלבם אימת מות בהתלהבות אש קודש ולהזהירם שאם רק ידברו או יחשבו או יתעניינו בזה יתחרטו כל ימיהם על זה וכדו', וגם יבערו ח"ו באש הגהנום על זה ולא שימנעם מזה בעדינות ובכפזות בלי כל הבערה הזאת, ויכול להוסיף כפי ענינו כגון שזוכר מנעוריו שאלו שעברו על אזהרת מורם בזה כולם ירדו מהדת וכדו', (וע"ע בערה שגיאה! הסימניה אינה מוגדרת. שבעמוד שגיאה! הסימניה אינה מוגדרת.)

בענ"ז תלמידים וצעירים כדי שלא יצא שכרם (בהפסדם). אמנם אחרי ששמע האדם צריך לכאוב לו ולהצטער על חילול ד' ועל צער השכינה שנגרם ע"י העבירה ולמחות ולצעוק מרה נגדה לבטל ולמעט החילול ד' ולהרגיז יצ"ט על יצה"ר וכשא"א למחות מאיזה מעם אז עכ"פ במסותרים תבכה נפשו ובוזה הצער והרוגז הרי הוא מבטל ומגרש כח הרע והקליפה ובתנאי שימלא כל לבו בהתרגשות ולא ישאר מקום פנוי בלבו עבור הרע **** לא תסתור שם, ומי

**** וצריך שלא יחשוב אפילו על הענין שמתרגז עליה בפרטיות אלא ירכז כל מחשבתו על מצות ביעור היצה"ר ועל ענין שמחזיק עבור כבוד ד' ית' המתחלל וכדו', וכן ענין זה נוגע לגבי מי שעוסק לתקן אחרים והם מפרטים לפניו חטאים ג"כ צריך ליזהר מאוד שלא לדבר על פרטיות החטא וגם הם לא יספרו לפניו פרטים אלא לדבר רק על התיקון לבד, כי אם לא הרי זה סכנה גם להמשפיע, וכמובא בספר תוי"י (...) מעשה על א' שהיה צדיק והיה מחזיר חוטאים בתשובה והיו מתודים ומפרטים מעשיהם לפניו בפרטיות ולבסוף עשה בעצמו כמעשיהם ד"י על כן החכם עיניו בראשו בכל זה (ועמש"כ בדברי חיים עה"ת ריש פ' נח).

יש להעיר עוד שאפילו החוטא עצמו כשעוסק בתשובתו לא יכניס ללבו ומחשבתו פרטי וצורת חטאו אלא יתמרמר על שפלותו וריחוקו מד' ללכת אחרי יצרו ואע"פ שצריך להתוודות ולדעת על איזה חטא ה"ה מתמרמר ומתחרט אבל רק בכלליות שעל חטא זה וזה שהוא כ"כ חמור (כמש"כ בשע"ת שצריך לידע חומרת החטא ושעל זה) ה"ה מתחרט ובוכה ומבקש סליחה, אבל לא לחשוב על פרטי וצורת האופן שחטא ונכשל בה וכנזכר.

וי"ל שענ"ז שאפילו בשעה שעוסק במלחמת מצוה נגד הרע בכ"ז צריך לשמור על כל פינה שבלבו שלא תשאר פנוי כנזכר (ענין זה) מרומז בפסוק הנ"ל שילה"ק למה כתבה תורה אזהרת הרהור רע דוקא בפרשת מלחמה הלא היא נוהגת תמיד אך י"ל שבא הכתוב לרמז שאפילו בשעה שאתה עוסק במלחמה נגד אויביך הרוחני שהוא היצה"ר גם אז צריך שמירה

לא ידעוני" ולא הזכירם הפסוק בלשון לומדי תורה אלא בשם חדש יקבנו "תופשי התורה" להורות שאינם נחשבים בכלל לומדי תורה מכיון שאמיתה של תורה לא מתגלית להם והיא מתרחקת ובורחת מהם ולכן אינם נקראים אלא בשם תופשי התורה כלומר כי רק את התיבות והאותיות הם משיגים אבל לא את המכון האמיתי והרי זה דומה למי שתופס רק את הקלף ואת ידות הספר כמו מי שמכבדים אותו לתפוס את הס"ת ויוליכנו לבימה כשמוציאים אותו לקריאת התורה, ועוד יותר יש לפרש הרמז בלשון "תופשי" שהתורה אצלם תפוס בשבויה ובגלות שסוגרים אותה בבית סוהר כי לא נותנים לה לה לגלות את עצמו והיא מוכרחת להסתתר ולעצור בחדרי חדרים הפנימיים בכדי שלא יגעו אליה בידים טמאות ח"ו בלב גם שזה נחשב להתוה"ק כטומאה ונגע כדאיתא בחז"ל עה"פ שקורא את הנגע בשם שְׁאֵת ואחז"ל שמי שמתנשא ומתגאה הרי זה הנגע היותר גדול שבנגעים וא"כ ה"ה מטמא כלפי התורה כמו מצורע שהיא הטומאה היותר חמורה ועל כן היא בורחת ממנו.

איפה האמונה והבטחון שהכניסו בנו האמהות והסבתות שלנו הגדולי תורה שלנו שבכל הדורות ואפילו בדור האחרון שלנו היו ג"כ גדולי תורה שהקרינו לבני תורה אמונה ובטחון ויראת ד' מהורה כמו הגרי"ז והחזו"א וכדו', מדוע נשכח כל זה מאתנו ומהישיבות שלנו היום מי אשם בכל זה, ובגלל זה אין להם שום טעם בעבודת ד' ברוחניות ובתורה ולכן רואים את הפירות כמה נושרים היום זה חטאתך וזה פריה.

היום אנחנו לא שומרים את הילדים מהרבה דברים שהיינו צריכים לשמור ולמנוע

אותם מספיק לא מדברים אתם על הקב"ה, היום המצב נהיה כ"כ גורא שמעתי מהרבה אברכים שמתלוננים שבצעירותם לא נתנו להם בהישיבות שלמדו שום לחלוחית של רוחניות לא דברו על הקב"ה על האמונה ועל הבטחון, אם יש איזה בחור שרוצה קצת להתעורר להתלהב להקב"ה משהו, (מיד) משתיקים אותו ואומרים לו תעזוב הכל רק תורה, זה נכון שצריך להיות כולו שקוע בתורה אבל הגמ' אומר (יבמות ק"ט:): מי שאומר שאין לו רק תורה אף תורה אין לו.

המסילת ישרים כותב שכל חובותינו ומטרתינו בעולמינו בעוה"ז הוא להתקרב לד' ית' ושעל כאו"א לדעת את זה ולכוון לשם זה גם בלימוד התוה"ק גם בעשיית מצותינו גם במלחמה נגד יצרינו ונסינותינו וכל עבודתנו בכל מכל כל הוא רק בעבור מטרה א' והוא להתקרב יותר ויותר אל ד', וכמש"כ הב"ח (או"ח סי' מ"ז) שכל תכלית נתינת התורה כדי שתתדבק נשמתנו בעצמות קדושת התורה ורוחניותה ולהוריד השכינה בקרבינו וגם הנפש החיים כותב שצריך לכוון לפני הלימוד שאני רוצה לדבק את עצמי להקב"ה ע"י הלימוד הזה, איפה כל זה הלא אם הלומד לא ידע כלל מהקב"ה לא ידע מה הכונה לדבק עצמו אליו וא"כ איך יוכל לרצות ולכוון שע"י לימודו יתקרב "למי" להתקרב "למי" לדבק "למי".

הבחור בישיבה היום לא שומע בכלל שמזכירים שם ד' אלא מה שהוא יודע הוא שצריך לדעת בהבחינה והאברך כולל יודע שצריך לעבור הבחינות ולהצליח בהתשובות בכדי שיקבל סכום יותר גדול משכורת יותר גבוה והרי זה ח"ו לא שונה ממטרת הסטודענט באינאווערסיטי שלו, וזה ממש מש"כ בנביא שמתלונן ומתאונן ד' ית' כביכול "ותופשי התורה

יכולים לטעות כ"כ וכמו"כ לגבי עניינינו בענין החינוך הלא אפילו העוור יכול לראות את המטעות שיש בזה, ויש להמליץ על זה מה שהנביא צועק (ישעיה מ"ב י"ח) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות, וגו', לכן יש לנו להתרחק מכל אלה ולא לתת להם מקום אצלנו כלל, אני אומר רק ראשי פרקים בקיצור כי כבר הארכתני בזה במקום אחר, אבל הזכרתי רק ראשי פרקים בכדי לעורר בעת כזאת שאנחנו צריכים לחזור בתשובה על כל זה.

4

יש לעורר על עוד דבר שההשקפה שלנו מסולפת בענין זה לגמרי, והוא מה שנשכח היום מרוב האנשים לגמרי דבר שהיה פשוט כ"כ בעיני כולם ואפילו בעיני עמי הארץ והסבתות שלנו בדורות שלפנינו וזה מיסודות הדת והאמונה של יודי שעל כל צרה ח"ו וכמו"כ על כל דבר ודבר שקודם כל השתדלות טבעי שעושים הדבר הראשון הוא להתפלל להקב"ה והוא הדבר שמביא את ההצלחה ומה שעושים הפעולה הגשמית הרי זה רק דבר טפל שמפני גזירת בזיעת אפך שנגזר עלינו מפני חטא עצה"ד אבל לא מפני שזה ממשיך השפע ושבוה תלוי ההצלחה.

וכמו"כ בענין חינוך הילדים שחושבים שע"י עצת המומחים נוכל להושע בזה שבאמת אינם כמעט עוזרים כלום אלא מבלבלים את המוח לחנם ועלינו לדעת כלל גדול וחשוב שאם האדם הולך על פי דרך התורה וע"פ מה שהנחילו לנו אבותינו אזי אפי" אם בכ"ז הוא לא מצליח אין עליו אשמה מכיוון שסמך עצמו על התורה כמו שכאשר אדם סומך על בית דין ונכשל אזי הוא לא צריך להביא חטאת, אבל אם אדם מחפש לעצמו אז מאשימים אותו על הכל,

אותם מהם (וכמו"כ גם לא שומרים עליהם מספיק מלראות דברים לא טובים) כי השיטה של המדריכים החדשים היא שלא לעשות לחץ ולפי שיטתם אסור גם לדבר על גהנום, ויש לדעת שכל זה הוא ההיפוך מדרך התורה ומדרך המסורה שמכל הדורות.

היום נהיו יותר חכמים מפעם אבל בדרך התורה אין דבר כזה אין דור השני יותר טוב ומחוכם יותר משלפניה אלא תמיד אנו מבטלים עצמינו לדורות שקדמו לנו ועל זה אנו מצווים ע"פ התורה"ק כמש"כ (דברים ל"ב ז') שאל אביך ויגדך זקנך ויאמרו לך ובהם אנו מתפארים תמיד, ואין אנו כמו ח"ו הגוים להבדיל שמתחכמים על הדורות שלפניהם ומתקדמים יותר ומגלים גלויים חדשים בעולם שלהם בעולם של הבל וריק, אבל חכמים המה רק להרע (ולגרום רע ונוק לכל העולם) ולהיטיב לא ידעו (ירמיה כ"ד כ"ב) כמו שאפשר לראות בחוש שמעת שהתחילו להתחכם (בערך כמאתיים שנה) עם כל המכונות שמקילים על נוחיות האדם ושלא יצטרכו לעמול כ"כ מאז דוקא ירדה מצב הנוחיות ומנוחה של העולם בין מטעם מלחמות עולמיות שהתעוררו בין מצד מצב דכאון וחולי נפש ושאר מיני יסורים שלא היו מקודם.

וכמו"כ בשיטת החינוך שלהם כשהתחילו להתקדם עם הפסיכולוגיא ופדגוגיא שלהם בשיטת החינוך ירדה כל מצב החינוך כ"כ לגריעותא עד שא"א להגדיר כמה דרגות אחורנית אם זה מאה או אלף או יותר אבל הפלא הגדול שישנו בזה שהקליפה היא גדולה וחזקה כ"כ להטעות ולסמא עיני אנשים עד שעכ"ז עדיין מאמינים כ"כ בהם ורודפים אחריהם דומה ליצרא דע"ז שהיה בזמן הבית כמבואר בגמ' שבלתי מובן להשכל איך היו

פגם בזה, ז"א שאנחנו בעצמנו נתנו ללב שלנו להתקדר התקררנו מהאש וההתלהבות הרוחנית מההתלהבות לאהבת ד' ומהרגשת אהבת ד' שמנו את כה האש וההתלהבות שלנו וכך האהבה שבלבנו בגשמיות ועי"ז ממילא נגרם כמו שמבואר ברמב"ן ובשאר ספרי מוסר שע"ז נסתם הרגשת אהבת ד' כי כאשר נכנס בלב האדם אהבה לגשמיות כאשר הוא נדבק לגשמיות זה הורס את הרוחניות שבאדם, כמו שיש בטבע שאש ומים אחד יכבה את השני כך גם הגשמיות מכבה את האש הרוחני כיון שהם שונאים ומנוגדים זה לזה, ולכן אנחנו צריכים לחפש דרכים כיצד לעורר את עצמנו מהתרדמה לעורר את עצמנו לאהבת ד' לעורר את ההתלהבות שלנו את האש הרוחני לדברים רוחניים לעבודת ד' לתורה לתפילה לבל, זה ענין הראשון.

ונסביר את הענין קצת יותר שיש לדעת כלל גדול שהבוב"ה נטע בתוך לבו של האדם כה של צמאון והכח הזה ניתן לאדם בכדי שישתמש בה לצורך עבודת ד' ית' ולתוה"ק ואם האדם משים את הכח הזה לתוך דברים גשמיים הרי זה מוריד הכח מלהשתמש בה לרוחניות כי לא נשאר המדה וכח הזה פנויה לרוחניות לתורה ועבודת ד' ית' וזה מש"כ הרמב"ן כידוע שמצות ואהבת את ד' אלקיך מחייב אותנו להוציא מלבנו ולא לתת מקום בלבנו לשום אהבה אחרת גשמית ואז מאליו יתעורר בלבנו של האדם הרגשת אהבה לד' ית' כי זה נמצא מוכן ונוטע בלבנו של כל יודי.

ובזה יובן מאוד הענין הנזכר למה אין אנו מרגישים האהבה הגדול והצמאון הגדול לד' ית' ולתורתו הק' עד שיכער בלבנו ויוציא אותנו מהכלים כנ"ל כי מאחר שנתפס היום בלבנו כ"כ

לכן צריכים אנחנו לשמור על הקדושה של הילדים צריכים לדבר על הגהנום ולא לפחד, וגם צריך להכניס בהם טעם ואש רוחני, הגמ' אומר הבלא מפיק הבלא כלומר התלהבות וחמימות הלב לד' ית' לתורה ומצות שזה אש רוחני זה מוציא את התלהבות וחמימות של היצה"ר וזה שורף את היצה"ר, וזה חסר לילדים שלנו היום כי אין להם מאיפה וממי לקבל את זה כי גם אנחנו אין לנו כי שכחנו מכל זה.

והנה א"א להאריך כאן יותר כי הזמן מאוחר אבל כדאי להוסיף עוד כמה דברים שחבל שלא להזכירם לפני שאנחנו אומרים את הווידוי בכדי שנתעורר אליהם לעשות חשבון נפש לדעת על מה מתכוונים להתוודות, באמת יש הרבה דברים שצריך לתקן אבל אין לנו אפשרות לדעת מה הם כי התרדמה שולטת עלינו כמו שאמרנו ישנה תרדמה והלב שלנו סתום, לכן אנחנו לא יכולים לעשות חשבון נפש על מה לעשות תשובה במה להתחיל ואיך לתקן אבל דבר אחד כן יש ביכולתנו להכין הדבר הזה שאליו מעוררים אותנו מן השמים מכח המצב בזה נותנים לנו להבין במה להתחיל את התשובה שלנו, ואם נשים לב לזה ונתקן את זה לפחות אז הקב"ה יפתח את עינינו ואח"כ נוכל להבין גם את מה שעלינו להמשיך לעשות ואיך לתקן את הכל. אבל בכדי שאנחנו נראה להקב"ה ונוכיח לו שאנחנו אכן רוצים לעשות תשובה עלינו להראות לו שבמה שהוא מעורר אותנו אנחנו תיכף משתדלים לעשות.

על כן עלינו לחשוב ולהתבונן מה אנחנו יכולים להוציא מהרמזים האלו שאנחנו רואים היום מכח המצב, דבר ראשון עלינו לדעת שהכל זה מדה כנגד מדה, ולכן עצם התרדמה ששולטת היום זה מדה כנגד מדה מפני שיש לנו

ולמחות אפילו אם נרצה להתאפק כנ"ל כי זה מוציא אותנו מהכלים עד שכבר א"א להתאפק ועכ"פ כן יש לנו עתה לפחות לעשות מה שביכולתינו ולכוון לתקן בזה מה שהיה חסר לנו ע"ע דהיינו האש הרוחני וזה סימן שחסר לנו הרגשת הרגשת האהבה לד' המבוקש מאתנו ושצריך להיות בווער בקרבינו שבאמת ד' ית' שם אותו בטבע בלבנו של כל יודי אלא שהפסדנו ואבדנו אותו, אבל כמו שאמרנו מכבר בעצרת מלפני שנה לגבי הטענה שטוענים שזה יכול להזיק ולעורר סקרנות בילדים כבר הסברנו בעצרת הקודמת והמארגנים הדפיסו את זה הסברנו את זה באופן שאין מה להתווכח על זה והסברנו בס"ד שאם לא היה יורד מאתנו האש הרוחני והיינו מכניסים את זה כמו"כ בילדינו ובתלמידינו זה היה שומר עלינו ועל בנינו ולא היה להם גם סקרנות לדברים של העוה"ז וממילא היו שמורים בקדושה והיה להם אש הקדושה כי האש הרוחני שורף את היצר הרע ומגרש את הטומאה ואת היצה"ר ושומר על האדם כנ"ל ולכן ב' הענינים הללו שהזכרנו דהיינו ענין חוסר הרגשת האהבה והתלהבות והצמאון לד' וענין חוסר שמירה על הקדושה הם תלויים זה בזה כמבואר.

י"א

ענין שלישי והוא מה שכבר דברנו עליה בתחלה והוא מה שהיצה"ר מכניס בנו היסוסים וספקות האם לצאת ולמחות אם לצעוק או לא לצעוק, ורק היצה"ר הוא הוא זה שמבלבל את השכל שלנו, אבל עכשיו נדבר למה זה קורה לנו שהיצה"ר מבלבל אותנו זה גם מדה כנגד מדה כי מה היא הטענה היום שלא לצאת למחאה מפני שזה יכול להזיק אבל יש לנו שאלה גדולה להעיר את כל האנשים האלה שסוברים שלא

הרגל ואהבה לכל הגשמיות והמותרות הרי זה מקלקל ומבטל את כל זה מלבנו ד"י ובוזה מובן עוד יותר מה שהזכרנו למה מחמירים ומקפידים כ"כ בשמים על זה.

ענין שני שאנחנו יכולים ללמוד מתוך המצב וזה גם קשור לענין הראשון הענין השני הוא שחוטאים ועושים פגמים ח"ו בקדושה היום המצב שלנו כמו בדור המבול ממש אנחנו נמצאים בתוך דור המבול שמממאים את האויר הורסים את כל הקדושה מוסיפים זוהמה בעולם, וזה מפני שגם בנו יש את הפגם הזה מפני שאנחנו לא שמרנו מספיק על הקדושה לא על הקדושה שלנו ולא על של בנינו וזה נתן כח לס"א להפיץ טומאה בעולם וכמו שלא שמרנו על עצם הקדושה כמו כן לא שמרנו על הילדים למנוע אותם מכל הכלים האלה שמכניס בהם ח"ו יצה"ר לא מספיק שומרים את הילדים מזה. ועצם זה שאנחנו רואים שהם"א מפיצים כל יום כלים חדשים שמקלקלים את הנוער זה בגלל שאנחנו לא שמרנו כראוי.

ובענין הזה של הפגם בקדושה נכלל גם הענין של הירידה בצניעות אצל הנשים בין מצד הלבוש שלהן בין מצד ההתנהגות שלהן בכלל זה לא מפריע לנו ההתנהגות שלהן אין הרחקה לא עושים הפרדה בין אנשים לנשים, נשים הולכות ברחוב ומתנהגות בפריצות בין בלבוש בין שמדברות בקול רם לא הולכות בצד בשעה שנכרים עוברים הולכות בצד של אנשים ולאנשים זה לא מפריע בכלל.

ולכן הגיע מצב שאנחנו חייבים להתעורר רואים שהגענו למצב שכבר אנחנו לא יכולים לסבול וזה בגלל שסבלנו את התחלת הירידה ולא מחינו ולא היה אכפת לנו כ"כ לכן באה עלינו הצרה הזאת שאנחנו מוכרחים כבר לצעוק

כראוי, אבל בכ"ז אין לנו לפסול בן אדם אם כונתו לטובה ולשם שמים ולא משום עצלותו ח"ו, אבל עכ"פ יש לו לאדם זה לעשות חשבון טוב עם עצמו האם זה באמת סיבת הדבר בלבו* .

והנני מקדים ואומר שלא באתי ח"ו לקטרג ולפסול שום א' מבני ישראל הכשרים ושכונותו לטובה ולקיים רצון ד' ית' לפי מה שהוא מבין שכך רצונו ית' או שהולך בעצת מורו ומדריכו באמונה כראוי לו, ולכן אין להגיב נגד זה ובפרט פעוט כמוני שנפשי יודעת היטב מך ערכי ולכן בודאי בלי שום ספק אצלי שאינני כדאי וראוי לעורר נגד שום יודי ח"ו, אלא שמרוב שיחי וצערי והכאב שבלבי דברתי עד הנה,

והנני רוצה להוסיף אע"פ שלא נעים לי לדבר על עצמי אבל ההכרח לא יגונה בכדי שלא יחשדוני שיש לי ח"ו ולזול כלפי שום יודי לכן

* אבל יש לי שאלה לעורר שישאלו את עצמם באמת האם כאשר לא היה התירוץ הזה שהמחאה והצעקה יכול לגרום נזק כמו הנ"ל כמו הכנסת כל מיני כלים מסוכנים לבתינו שעלולים לגרום נזק רוחני האם מחינו וצעקנו נגדם והאם מנענו מילדינו כל מיני דברים הללו, האם היה אכפ"ל כ"כ על המצב האם היינו נאנחים ונאנקים על כל זה ועל מה שזה גרם וגורם הרבה נזק ברוחניות גם לילדים וגם למבוגרים כמו שידוע ושומעים שמועות כאלו יום יום ממעשים שקורה ומילדים וילדות ומבוגרים ומבוגרות אנשים ונשים דברים אשר לא שמעו ולא קרה בשום דור לפנינו וכל זה ידוע וברור לכל העסקנים והרבנים וא"כ מה הטעם ששותקים וסומכים על סברות של קש ותבן שזה לא יזיק להם (אע"פ שרואים יום יום שזה כן מזיק) אלא מכיון שנח לנו כך שע"ז היה יותר מנוחה בבית שהילדים נעשו תפוסים עם כל הצעצועים האלה ולכן לא מנענו כל זה מהם.

לצאת בפירסום מפני שיזיק ח"ו, והוא באמת טענה נשמעת ואין אנו מתנגדים לעיקר השיטה ואם הם יכולים להתאפק עם כל ההבערה שצריך להיות בווער בלב אנו מעריכים ומשבחים אותם אשריכם שהנכם בדרגא שהמח שלכם שליט לגמרי על הלב, אלא מה שיש לנו להעיר ולשאל שאלה קטנה ופשוטה האם כל האנשים האלה כאשר עכ"פ עכשיו (בשעה זו שנעשה התועבה) יושבים בצנעה ובמסתרים (עכ"פ) תבכה נפשם או שמאחר שיש להם תירוץ שהם פטורים ולא צריכים למחות לכן בזה נגמר הסיפור וכבר לא אכפת להם יותר מכל זה ומכל החילול ד' והנוק והזוהמא של הקליפה והטומאה שנכנס עי"ז באויר העולם וכנ"ל, ואם זה כך יש לחשוש שאולי הרי זה סימן שחסר להם ח"ו את ההרגשה שצריך להיות לכל יהודי להקב"ה חסר להם ההרגשה כי אתה אבינו ואנו בניך, כמו שהזכרנו, ולכן נמצא שעליהם לבדוק ולתקן כל השקפת חייהם ויהדותם.

ולא אכחיד שיתכן שאין ההגדרה הזאת שאמרנו נכון אלא שלכן איננו יושב ובוכה כי מפחד להכניס כל הענין במוחו ולחשוב עליה בכלל ומכש"כ לא לשבת ולעסוק בה, ובפרט לפי המבואר לעיל שבכדי להיות שמור מהקליפה שלא יכנס לו במוחו צריכים לעשותה עם רוגז והתרגשות גדול נגד הקליפה והיצה"ר ואם לא יעשנה כראוי לו עדיף שלא יכניס עצמו לזה ולא יתחיל כלל, ולכן הרי הוא חושש שאולי יתחיל הענין ולא יעשנו בצורה הנכונה לעשותה בשלימות עד הסוף ועי"ז יגרום כניסת היצה"ר למוחו ח"ו, ולכן הרי הוא בוחר להיות בשב ואל תעשה ולא עושה כלום, ועל זה ניתן להמליץ משבח אני את העצלנין (סוכה כ"ו:), ואע"פ שהזכרנו לעיל שאין זה טענה מספקת לפטור עצמו לגמרי אלא יש להתאמץ כן לעשותה

הראויה לכבודו של ד' ית' ולצער השכינה ולצער מניעת התפלה והתורה שזה גורם כנ"ל ולא אכפת לו על כל זה כ"כ עד דכדוכי נפשו, ועל כן יש להתעורר וליבוש מעצמו על זה ולדאוג מה יענה על כל זה ביום פקודה ומאיפה הוא בטוח כ"כ שלא יתבעו אותו על זה הלא זהו מעיקרי נקודת לבו של יודי שיהיה אכפת לו על הרוחניות יותר מאשר על הגשמיות ועניני עוה"ז.

ואם יטעון האדם שבאמת הרי זה כואב לו אפילו יותר מעניניו הגשמיים ומה שאין זה מוציא אותו מהכלים כמו ההתרגשות בגשמיות הוא מפני שהחשבון של הנזק שיכול ח"ו לגרום להילדים ה"ה יותר גדול מהנזק שיכול הריב הנ"ל עם בני ביתו לגרום להילדים כי בענין זה החשש הוא על נזק רוחני ח"ו ולכן זה החשבון גורם לו שיוכל לעצור ברוחו ולהתאפק מלהביע את גודל הרגשתו ולצעוק בקול רעש גדול כמו שרוצה באמת אבל אם זה כך באמת שרוצה לצעוק מגודל צעריו על הענין אלא שמתאפק מטעם הנזכר א"כ צריך שעכ"פ ירגיש באמת התרגשות וְהַפְעָרָה הגדולה הזאת בלבו ולהרגיש שרוצה באמת לצעוק אלא שצריך בכח להתאפק ולעצור ברוחו ואז הרי זה מוכיח שתירוצו שמתרץ א"ע הוא אמיתי, ואז עכ"פ צריך שבמסתרים תבכה נפשו כראוי לענין זה, ואם אין לו כל ההרגשה הנזכר** יש לו לעורר א"ע

רצוני להודיע את זה בשער בת רבים, והנני מקדים מימרא ידוע שאמר הרה"ק ר"א מבעלזא זצ"ל בשם אביו שמעלה ומדה טובה שאדם נולד עם זה מותר להתפאר בה ואין בזה משום גאווה והתנשאות כי אין לו בזה שבח וחיובות מאחר שלא השיגו את המעלה ולא הגיע אליה מכח עצמו ועבודתו, ולכן הנני אומר מה שהנני מרגיש שנתן לי הבוב"ה מתנה גדולה בלבי שבטבע יש לי ת"ל מדת אהבה את הבריות וכמו"כ הערכה לכל יודי איך שהוא מכיון שהוא יודי מבניו של הבוב"ה (חוץ מכופרים בעיקר ח"ו שאסור להעריכם ומכש"כ לאהבם כי נפשם מזרע עמלק כמבואר בספה"ק שעליהם נאמר תכלית שנאה שנאתים וגו') (והנני אפילו מתבייש להגיד שאת ההלכה שכשרואים ח"ו איך יודי עובר עבירה מצוה לשנאתו הרי זה נסיון גדול עבורי לקיימה).

וכל מה שדברתי עד הנה לא באתי בזה רק לעורר שכל א' יעשה חשבון עם נפשו לבדוק את עצמו ואת לבו אם זאת היא כונתו באמת ולש"ש וכנזכר או אולי ה"ה ח"ו מרמה א"ע והנני כופל ואומר שכך הוא אמיתית כונת לבי בלי שום תגובה ופיסול בלבי ח"ו נגד שום יודי כשר, אבל כאו"א יעשה חשבון עם לבו וישאל את עצמו האם כשקורה ח"ו אצלו בביתו מתח וכעס נגד בני ביתו האם אז ג"כ מתאפק בכל כחו לא להוציא כעסו על אשתו מפני חשבון שזה יכול להיות (ובודאי שזה) נזק להילדים כשישמעו איך הוא רב עם בני ביתו או שאז שוכח כל החשבונות ולא מתחשב עם כל זה כי התרגשותו עולה על כל זה וא"א לו לעצור רוחו ולהתאפק ומרגיש מוכרח להוציא כעסו או כאבו, וא"כ כן הוא הדבר שכך הוא עושה בביתו אזי ישאל לעצמו למה בענין זה שהוא ענין רוחני איננו מתרגש כ"כ ויכול לעצור ברוחו ע"י חשבונות והאם אין זה סימן שחסר לו ההרגשה

** ואע"פ שעדיין יש לבעל דין מקום להתווכח ולומר שהטעם שאינו מתרגש הוא מטעם שהזכרנו לעיל שיכול להיות שאינו רוצה בכלל להכניס מוחו לזה ומכיון שאינו רוצה להכניס ענין זה למוחו כלל לכן אין ההרגשה מתעורר אצלו, אמנם מי שמבקש ורוצה לדעת את האמת בלי להטעות עצמו יכול להבחין את הדבר בניקל ע"י שיבחין א"ע בזה איך היה התגובה הראשונה שלו בלבו ברגע ששמע את כל הענין אחרי שסוכ"ס

בעצמם היו מתרחקים מאותם הילדים שמקלקלים את שאר הילדים והיו בורחים מחברים רעים וכמו שהארחנו בענין זה והרחבנו הדבור בטוב טעם בעצרת שהתקיים לפני שבועיים (בבית ישראל וכבר נדפסו הדברים קחנו משם) (ועתה כבר נדפס עוד דרשה שהיתה בחודש מנ"א בעצרת חינוך עוד יותר בהרחבה ושם תמצא הענין עוד יותר ברור).

לכן יש לנו להאשים את עצמינו בזה שלכן באה אלינו הצרה הזאת שכאשר אנחנו כבר רוצים להתעורר ולעשות מחאה אז היצה"ר בא ומבלבל את השכל שלנו.

י"ב

אבל יש מצב יותר גרוע מזה שישנם כאלה שלא די שלא מוחים מספיק ולא צועקים נגד כל הקלקול של הפריצות וכל הדברים שהזכרנו אלא עוד נלחמים נגד אלה שרוצים להשתפר, יש הרבה נשים צדקניות שרוצים שמתחזקים ורוצים להתעורר ולשפר את המצב של הצניעות והבעלים שלהם לא נותנים להם ומונעים מהם לא רוצים שישתפרו רוצים שישארו כך ח"ו איזה בושה וחרפה זה לנו אוי לנו מאותה הבושה ומאותה החרפה אוי לנו מיום הדין מה נענה שמה איזה בושה תכסה אותנו אינני רוצה להאריך, אבל סיפור אחד אני אספר שלאחרונה היה אצלי אברך שהיה מאד מאד מאוכזב וסיפר לי שאשתו הוסיפה איזה הידור בצניעות כמו שישנם ב"ה הרבה נשים צדקניות שרוצות להחזיר את העטרה ליושנה והדבר הזה עורר גם נשים אחרות לעשות כמותה ואז המנהל של הת"ת ששם מתחנכים הילדים של אותם הנשים קרא להם והכריז בפניהם שהוא לא רוצה את זה פה ואם ימשיכו עם זה, הוא לא יוכל להמשיך ולהחזיק את

ולשאול את לבו "איכה" איפה אתה נמצא הלא אתה נחשב חסיד המתחמד עם קונו ואתה גם בן תורה ות"ח ועליך לדעת שעל כל אלה יביאך אלקים במשפט וא"כ איך תוכל להיות שמה לבך בילדותך ולומר שלום עלי נפשי האם אינך מפחד מד' שיראה ללבב, וכל זה פשוט מאוד לכל בר דעת.

ועתה נחזור לענינינו מה שעלינו להבין שאם היו כל המנהלים וכל הממונים על הצבור צועקים בקולות וברקים ועושים אימה ופחד נגד כל הקלקולים שהיינו צריכים לצעוק עליהם לא היה כ"כ קלקול בצבור אם המלמדים היו עושים פחד אצל הילדים אז לא היו קלקולים, כי הילדים

שמע ונכנס הענין באזנו האם הרגיש שכואב לו הענין מפני חילול שמו ית' וכדו' או על ענין הזוהמא וכו' רק שאחרי זה תיכף ומיד לא המשיך לחשוב על הענין כי רוצה להסיח דעתו מזה כדי שלא יכניס הענין יותר למוחו, ואם הוא כך אז יש עכ"פ לדון אם מניעת המשך ההרגש הוא באמת מפני הטעם שהוא חושב ואומר או שבעומק לבו אינו מפריע למנוחת נפשו ואינו כואב לו כ"כ באמת בעומק לבו ולא אכפת לו כ"כ ולכן נח לו יותר להסיח דעתו ולהמשיך חייו היום יומי בהרגעה ומנוחת נפשו בלי הפרעה, אלא שבכדי שלא יהיה לו בלבו הרגשת אשמה על זה ה"ה מתרץ את עצמו לעצמו (וגם לאחרים) בתירוצים ופלפולים הללו, אבל אם גם ברגע ראשון אינו מרגיש כלל שכואב לו אלא הרי זה אצלו כמו כל שאר החדשות ששומע אזי יש לו להתבונן היטב ולעורר את עצמו על מצבו כנזכר בפנים בהמשך הדברים, ואין לחוש שאולי הרי הוא כ"כ שליט על לבו עד שכל דבר שאינו רוצה להרגיש ואינו רצונו להכניסו ללבו כלל הרי זה לא ירגש את לבו כלל אפילו על קט רגע, כי זה בודאי לא ניתן להאמר לכל בנ"א הרגיל ופשוט הוא שדרגא כזאת איננה מצויה אלא בבני עליה בדרגה גדולה כדרגת הצדיקים הגדולים מאוד, וק"ל.

ממה שיגידו אנשים אחרים שהם מעלמא דשיקרא, הבירור היום קשה מאד זה הבירור שכתוב בסוף ספר דניאל שיהיה בירור חזק וחרוף לפני ביאת המשיח ומי שרוצה לצאת ממצרים צריך להיות כמו שבט לוי לברוח להקב"ה ולא להתפעל כמו שהם עשו מלחמה אפי' נגד המשפחה שלהם כמש"כ מפורש בתוה"ק (דברים ל"ג ט') על שבט לוי האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא ידע ואת בניו לא הכיר זה מה שצריך לעשות וזה לא קל אבל אין ברירה אחרת.

י"ג

עוד ענין רביעי הנני רוצה להוסיף ונקדים קודם ענין מה שיש לחשוב ולהתבונן עליה שהנה שהיום מחללים את הקדושה של ירושלים הפרוצים באו דוקא לעיה"ק לירושלים למקום היותר קדוש בעולם מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים, ירושלים היא ראש פינה של כל העולם המקום המקודש יותר מכל העולם כמו שהזכיר הרב מוצפי שליט"א בשבוע שעבר בשם החיד"א ובשם הברטנורא שירושלים היתה מקודשת מעת בריאת העולם, ואע"פ שהקדושה שהיתה בזמן שהיה בית המקדש ירדה מאז החורבן אבל אותה הקדושה שהיתה בזמן בריאת העולם זה נשאר לנו גם היום וצריך לשמור על הקדושה הזאת ועתה באים פריצים מתועבים ושפלים כאלו ומחללים קדושתה ח"ו וזה לא סתם במקרה אלא בכל הכח התעקשו לעשותה דוקא בירושלים ואע"פ שמצד השוטרים בקשו מהם לעשותה בעיר אחרת מפני שזה גורם אי מנוחה ומלחמות ומחאות וגם לפני שנה ע"י שעשו שריפות וכו' בתורת מהאה עלה להם להעיריה טבין ותקלין למאות אלפים דאלארים, ובכ"ז לא רצו בשום אופן שבעולם

הילדים שלהם כאן. האברך הזה סיפר לי את זה עם בכיות ואמר לי שהמנהל הזה הוא אדם חשוב והאברך הזה סיפר שהוא התוכח עם המנהל הזה והמנהל הצדיק אותו ואמר לו אתה צודק אני מסכים שזה הידור בצניעות זה נכון שזה טוב אבל אתה צריך להבין שהיום אנחנו נמצאים בעלמא דשיקרא ולכן אני לא אוכל להמשיך להחזיק את המוסד שלי כך אם יגידו שנהיינו קיצונים יותר מדאי, ואמר לי האברך הזה שהמוסד הזה נחשב למשובחים שבמוסדות, ד' ישמרינו, ויש במוסד הזה הורים שיש להם קלקול בצניעות והמנהל מודה שזה קלקול אבל זה לא מפריע לו את הילדים שלהם הוא לא זורק, לאיפה הגענו זה בושה וחרפה.

ושאל אותי האברך מה לעשות האם באמת לעזוב את תיקון ושיפור הזה ולוותר עליה מכיוון שאין לו להיכן לשלוח את הילדים שלו והוא לא יודע מה לעשות, (יש הרבה מקרים דומים לזה).

איזה גלות זאת שאחינו המסו את לבבנו, זה גלות יותר קשה משל הגוים, ונתבונן קצת במה שהסביר לו המנהל "עליך להבין אנחנו נמצאים בעלמא דשיקרא ולכן אין לנו ברירה" ז"א שהוא מבין שצריך להחזיק את השקר א"כ הוא שליח של היצה"ר ושל הס"א, צריכים להלחם נגד השקר לא להחזיק אותו הגמ' אומרת שבעקבתא דמשיחא יהיה כל הסר מרע משתולל מי שלא מוכן לזה להיות נחשב בעיני הבריות (כאילו שאינם בגדר בריות אנושיות אלא בגדר בהמות וחיות יער) משתולל לא יכול להיות סר מרע אז א"כ איך יזכה להגאל.

יש היום בירור חזק כמו שהיה במדבר אחרי חטא העגל היה בירור מי לד' אלי גם היום הקב"ה קורא מי לד' אלי מי אכפת לו עלי יותר

בריש גלי ד"י זה יכול להזיק לכל העולם כיוון שזה ראש העולם לכן כל מה שקורה בתוכה משפיע לכל העולם. (ועוד שמכיון שזה מקום היותר מקודש יש להסמ"א לינוק ממנה הרבה חיות כידוע שכל חיות הקליפה היא דוקא מהקדושה ממה שהיא גזולת מהקדושה שע"י עונותינו נעשה בה סדקים וחורים עד שאפשר להס"מ להוציא משם יניקה ח"ו, ולכן כשהסמ"א קבלה רשות כניסה לירושלים היא בוחרת רק בה בכדי לינוק ממנה, ומובא מליצה ע"ז בפסוק יגער ד' בך השטן וגו' "הבוחר בירושלים" שזה קאי על השטן שהוא בוחר דוקא בירושלים כנוכר).

ועל כן עלינו להתבונן מהו ואיזהו הפגם שלנו בירושלים דווקא ואע"פ שכבר נתבאר לעיל שיש גם בינינו ח"ו חוסר שמירת הקדושה אבל זה הפגם שייך לכל מקום שבעולם כי הרי זה ענין עבירה ממש ואין חילוק בין ירושלים לשאר מקומות וזה בודאי מה שנותן כח לכל הקליפה ההיא להשתולל ולהפיץ טומאתה ח"ו בכל מקום, וכנ"ל שע"יז אנו סובלים סבל גדול בין מכח שזה מוסיף עוד טומאה וקליפה בעולם שזה מגדיל כח היצה"ר להכשיל בעניני קדושה ולתפוס ברשתו הרבה ילדים וגם מבוגרים ח"ו, ועוד הרי זה מזיק לכולנו ח"ו שסותם את האויר ואת המוחות עד שא"א לומר דבר שבקדושה ח"ו אבל עתה אנו מחפשים סיבה נוספת שנותנת להקליפה כח להכנס לעיר קדשינו ירושלים שבודאי צריך להיות שזה עונש מדה כנגד מדה ולכן בודאי שיש כאן אי זה פגם מצדינו ששייך לירושלים דוקא היותר מבשאר מקומות, ועל כן עלינו להבין מהו החילול של קדושת ירושלים שיש לנו במיוחד.

לוותר וס"ה הרי הם הפרוצים האלו קבוצה של לא הרבה אנשים בכלל.

ויש להתבונן מהו הקליפה הגדולה הזאת שבוחרים דוקא ירושלים מה להם בזה איזה חשיבות יש לירושלים בשבילם כל א' מבין שלא קדושתה הוא זה שמבקשים אלא מאי הרי זה רק להכעים והרי זה הסמ"א עצמה הס"מ בעצמו מתלבש בהם, ועל כן יש לנו להתבונן מי נתן הכח הזה להסמ"א למצוא הדרך איך ליכנס לעיה"ק מקום שהקדושה היתה צריך לגרש אותו ולשרוף אותו כידוע שבמקום שיש אור הקדושה א"א להסמ"א לגשת כי אור הקדושה שורף אותו בפרט כשיש אור התורה וכדאיתא בחז"ל אם פגע בך מנוול זה (וזהו שלפנינו זהו היצה"ר הסמ"א הנקרא מנוול כמוכן) וא"כ כמו שבבהמ"ד שלומדים שם תורה אחז"ל אם אבן הוא נימוח כמו"כ צריך להיות כאן, שהרי כבר נזכר לעיל שירושלים היא המקור לאור התורה שמשם תצא אורה כמש"כ כי מציון תצא תורה.

ויש להתבונן איך מתפרץ היצה"ר בתוך ירושלים איך נתהפך עלינו הגלגל שהמקום שהוא הראש של כל העולם המקום היותר מקודש ובמקום המיועד שמשם תצא תורה לכל העולם כמש"כ כי מציון תצא תורה במקום המיועד שתצא הדרכה נכונה לעולם כמש"כ ודבר ד' מירושלים קדושה צריכה לצאת מירושלים ולמה נהיה ההיפוך שח"ו טומאה היותר גדולה תצא משם אלא בודאי הטעם הוא מאחר שלא שמרנו על קדושתה שהיתה צריכה להיות בה ואז היתה משפיע קדושה לכל העולם כנוכר ולכן עתה בעוה"ר יוצא מירושלים ההיפך מדה כנגד מדה זה לעומת זה הס"א משפיעה את הטומאה דווקא מירושלים כי מכיון שזה קורה בירושלים שהטומאה הזאת מתפרצת כאן

אינו מוכן למה יהיה נחשב כ"כ חמור שיגרום כניסת קליפה גדולה הזאת לירושלים*.

אבל יש לנו לדעת שישנם דברים שבשמים מקפידים עליהם ביותר מעל עבירות ממש מפני שהם דברים שהם גורמים ומביאים את האדם לעבירות חמורות כי הם מקרבים את האדם מאוד להיצה"ר ועי"כ יכול בקל להכשיל את האדם ולהרחיקו מאוד מאת ד' ית' ולפתותו ולהמשיכו לעבירות חמורות ביותר ודברים כאלו אפילו אם אינם עבירות ממש בכ"ז נקראים ונחשבים שורש העבירות (וכעין מש"כ ברמב"ם ובשער הקדושה להר"ח ויטאל לגבי המדות שלכן הם חמורים יותר מגופי עבירות).

וביאור הענין הוא שכל דבר שמקרב את האדם ליצה"ר ולעבירה הרי זה ההתחלה של כל הקלקול והעבירה ובוה יותר קל להאדם להתגבר נגד יצרו בוה ולא ליתן לו פתחון פה ופתיחת הדלת אליו כי עדיין אין היצה"ר מבפנים בלבו של האדם ואין לו עדיין שליטה על האדם אלא מכח התרשלות האדם הרי הוא מקיל לעצמו ומזלזל בה ומחזיק את הדבר להיתר גמור ואינו רוצה להיות מהמתחסדים ומחמירים מפני שאינו מרגיש שצריך להיות עבד גמור לד' ית' ולהקדיש כל מטרת חייו לעבודתו ית' ולכן על דבר זה הוא נתבע יותר, משא"כ אחרי שהאדם כבר נתפס בכל זה והרי אז הרי היצה"ר כבר בן בית בלבו

ויש לומר שהפגם הוא כמו שהזכיר הרב מוצפי שליט"א לפני שבוע בשם החיד"א שאומר מדוע ירושלים הרים סביב לה כי מי שרוצה לגור בירושלים ולזכות לקדושת ירושלים צריך לפרוש מכל המותרות הגשמיות כי ירושלים לא סובלת גשמיות וכמו שהעולה על הר לא יוכל לסבול עליו יותר מדי לבושים ויש עליו להפשיט את המעיל ואת הבגד העליון כמו כן מי שרוצה לזכות לגור בירושלים ולזכות לקדושה עליו להפשיט מעצמו את כל הגשמיות ואת כל המותרות, והיום הוא בהיפוך אנחנו רודפים אחרי המותרות חוץ מהנוק שהזכרנו מקודם שגורם לנו הרדיפה אחרי הגשמיות חוץ מזה יש פגם גדול בירושלים שהביאו והכניסו היום את כל הגשמיות לתוך ירושלים לא היה מצב כזה בשום דור מהדורות לא בזמן ביהמ"ק ולא בכל הדורות מזמן חורבן ביהמ"ק, פעם כשהיו באים מכל העולם להתיישב בירושלים היו זורקים את כל הגשמיות והיו מפשיטים את עצמם מכל הגשמיות והיו עולים לירושליים רק ע"מ ללמוד תורה והיו מתפרנסים בדוחק מקופת ר' מאיר בעל הנם וכדומה.

היום הכניסו את כל הגשמיות לירושלים כל המותרות גם כל התאוות וכל התענוגים שישנם בעולם הכניסו גם בירושלים ד"ו, ירושלים לא סובלת את זה לכן נכנסת הס"א ח"ו.

י"ד

ובכדי להבין למה ענין זה שהוא נראה לכאורה מהדברים הקלים אע"פ שאינו נכון להתנהג כך ועוברים בוה במצות עשה של קדושים תהיו כמש"כ הרמב"ן ריש פ' קדושים ע"ש בכ"ז אין זה דומה לעבירה מפורשת בתורה כי אין בה גבול מסויים מה אסור ומה מותר לכן

* כי חלק מהדברים הם הכרחיים ולכן לא קבעה תורה בזה גבול מדוייק מה אסור ולכן נקראים דברי רשות כי ניתנה הרשות לכל אחד ואחד לקבוע בעצמו מה נצרך לו ומה שהוא יותר מזה לשלול, ולכן יכול האדם בקל לטעות בוה ובפרט היום שנעשה סדר הנהגת העולם כולו במותרות הללו לכן נדמה לו לאדם בקל שכל זה הוא מהכרחיים ועי"כ א"א לומר על זה שהיא כ"כ חמור כמו עבירות ממש.

המקומות יש גם צד לימוד זכות מכיון שאין זה בולט ופשוט להאדם שיש בזה קלקול גדול כ"ב ושעוברים בזה על מצות עשה של קדושים ובפרט בזמן הזה שכל סדר וסגנון העולם נעשה סדר החיים כך עם כל המותרות האלו לכן נדמה להאדם שאין כל זה בגדר מותרות אלא הכרחיים ועי"כ אין האדם תופס שהרי זה מותרות גמור***.

*** אבל באמת יש לדעת שא"א לדון בזה לפי מה שנקרא נוהג שבעולם כי היום בזמנינו השתנה ענין זה של הרחוב להתחשב עם סדר והנהגת העולם כי העולם של היום כבר יצא מגדר של סדר והנהגה ונעשה העולם מבולבל ובלי שום סדר והנהגה אלא כאו"א הולך אחרי שרירות לבו לפי תאוות נפשו ויצרו לנהוג כפי שרירות לבו ואחרי שהוא עושה כך לומדים ממנו שאר אנשים לעשות כמותו ואחרי שיש כבר רבים שעושים כך נעשה בעיני האנשים שחיים בלי מחשבה כאילו שזה נחשב סדר העולם ולכן אין להתחשב כלל עם זה אבל מי שבא לגור בירושלים הרי זה בדרך כלל מפני שרוצה להתקדש ולהטהר ביותר ולהתקרב להיות מבני היכלא דמלכא ולגור בארמונו ולקבל שפע קודש מקדושת ירושלים על כן עליו לשים לב ולהבין ביותר איזה הנהגה מתאים בירושלים שהוא הפלטרין של מלך ולהיות מהקרובים אליו ומבני ביתו ולכן עליו לגשת עם יראה ופחד שלא יפגע בכבוד המלך ולא ינהג בהנהגה שאינה מתאימה שם ושלא יכעסו עליו על זה ויזרקו אותו משם, וע"כ ההקפדה הוא שם ביותר וכנ"ל. ואם ירצה להגדיר מצב דורינו היום שכל הדיוט קופץ בראש לעשות הישר בעיניו יש לדמות המצב לכמו מו שהיה בימי השופטים שלא היה מלך ושולט בעם ולכן עשה כאו"א הישר בעיניו וכמש"כ (שופטים י"ז ו') בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה, וזה חסרון גדול שהפסוק מתאונן על זה וזה גורם ירידה גדולה לכל הדור, וכמו"כ היא היום שאין מלך ואין אפילו שופט או מושל כלל ואין דורש ואין מבקש והרי זה ירידה הרבה יותר ממה שהיה בימי השופטים כי היום גם ירדה הרגשת הבושה מאנשים ולכן אבדו מעלת בני אדם שאין צורך לאדם היום

ובקל משכו לתאותיו ולעבירה ממש וקשה להאדם להתגבר נגדו ולכן ה"ה נחשב לא כ"ב פושע ומזיד גמור ומומר להכעים, משא"כ על תחילת הכניסה לרשות היצה"ר מקפידים בשמים הרבה מכיון שזה כבר יגרום להרבה עבירה ולירידה גדולה, ועל זה הזהירנו מאוד התורה"ק כמה פעמים וכמש"כ (דברים ח' י"ב) פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וגו' ושכחת את ד', וכן בק"ש בפ' והיה אם שמוע אחרי שכתוב ונתתי מטר ארצכם גו' ואכלת ושבעת תיכף ומיד מזהירה התורה"ק השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם עד שמגיע ח"ו ועבדתם ד' אלקים אחרים וגו' הרי לנו הענין ברור**.

ועדיין עלינו להסביר יותר את האמור שהקטרוג על ירושלים הוא מפני רדיפת המותרות שיש להבין למה ענין זה שייך דוקא לתושבי ירושלים הלא איסור רדיפת המותרות הרי הוא נוהג גם בכל מקום בעולם ולא דוקא בירושלים, אך ביאור הענין הוא כך שבכל שאר

** ועוד יש להבין בענין זה שכאשר האדם נכשל ח"ו בעבירה ממש ומכש"כ אם זה בחמורות ה"ה תיכף ומיד אחרי זה מתחרט ומרגיש עצוב על שחטא ואפילו בשעת מעשה לפעמים ה"ה מצד א' מצטער על שאינו מצליח לכבוש יצרו אבל נדמה לו שאינו יכול והוא כאנוס ביד יצרו, ולכן הרי הרהורים הללו והרגשת עצב וחרטה על החטא ה"ה מורידים הרבה מגודל הפשע ומרחמים עליהם גם בשמים אבל בעול שאדם עושה בשאט נפש ובלי הרגשת אשמה וחרטה ועצב (ומכש"כ שאדרבה עוד שמח עם זה) הרי הוא מעורר קטרוג ומדת הדין על האדם ח"ו כמבואר ענ"ז בשערי תשובה לרבינו יונה ובזה ה"ה מפרש למה אחז"ל שהעובר על דברי סופרים ה"ה חייב מיתה יותר מעל לאו שבתורה שאין מענישין אותו אלא מלקות מפני שכשעובר איסור דרבנן הרי זה בדרך כלל מפני שמזלזל בה מכיון שאינו אלא איסור מדרבנן, ועל כזה מחמירים מאוד בשמים ע"ש וכמו"כ הוא לענינו וק"ל.

נפגעת ע"י אנשים שאינם ראויים ולכן נמצא הענין כך שרק מי שזוכה לקשר עצמו לקדושתה שטמון מתחת המסך, הוא זוכה לה, וזה תלוי הרבה בכונת לב האדם שמי שבא לשם מפני שרוצה להיות מן המתקדשים והמטהרים ולקבל מקדושתה הרי הוא נחשב מבני היכלא והמסך נפתח לפניו ועי"כ ה"ה נכנס לתוכה ונהנה וזוה, ולפ"ז ילה"ב שכל אלו החוטאים בנפשותם ולא באים לירושלים מפני שמחפשים קדושתה אלא מפני נוחיות גשמיותם וכדו' לכן הם לא באים בחשבון כלל ולא נוגעים ופוגעים בקדושתה בכלל ולכן אין קנאת ירושלים פוגעת בהם.

ברצוני להזכיר כמה דוגמאות למותרות שיש היום וממנו יקחו לקח להבין דבר מתוך דבר גם לגבי שאר הענינים וכאו"א יבדוק ויעשה חשבון עם נפשו אם נמצא אצלו מה שעליו לתקן את עצמו ואת ביתו, הנה אנחנו מבזבזים הרבה הרבה כסף (מה שאין לנו אפילו) ונעשים עי"ז בעלי חובות גדולים והורס כל מנוחת חיינו ח"ו ועי"ז כבר אין לנו ראש רגוע לשום דבר רוחני ותורה ועבודת ד' ית' והכל עבור שטותים והבלים שאין בהם שום צורך כלל וכלל עושים חתונה ומבזבזים אלפי דאלרים על דברים שאין בהם שום צורך כל מה שעושים עם כל האולמות עם כל ההידורים וכל השטותים זה רק בשביל מה יאמרו הבריות, פעם כשהיו מתחתנים היו עושים הסעודה בבית המדרש היו עושים סעודה לפי היכולת היום עושים כל השמחות באולם עושים בר מצוה בריתות הכל רק באולם אע"פ שאין לזה צורך באמת כי כמה אנשים כבר באים לברית ולמה א"א לעשות בבהמ"ד או בבית למה צריכים עבור זה אולם ובכדי לשכור אולם צריך עוד אלף דולר וצריך שהכל ימצא חן בעיני האנשים בעינים הגשמיים שלהם זה הכל מותרות, רוב ההוצאות של החתונות מותרות אם היינו ביחד מחליטים

משא"כ אלו שבאו בכונה להתקדש בה אלו באים בחשבון ואם הם פוגעים בקדושתה ח"ו ה"ה פגיעה גדולה ומקפידים על זה מאוד בשמים כי הם מבני ציון היקרים שגרים בה באמת, וזה הענין שהזכרנו שאלו הדברים שהזכרנו נפרץ גם בין אלה שהם חרדים לדברו ד' ית' ורוצים את קדושתה ורוחניותה של ירושלים ומכוונים את לבם אליה לכן הרי הם מבני פלטרין שלה ועל כן התנהגותם קובע מאוד כלפי קדושתה והתנהגותם אשר לא כראוי גורם ח"ו פגם בקדושתה ונותן כח גדול להקליפה שיוכלו לינוק ג"כ מקדושתה ח"ו ולכן הם מצליחים לחלל את שם שמים בירושלים, ואע"פ שבודאי ישנו המסך ששומר על קדושתה של ירושלים אבל עכ"פ השפע מקדושתה שבוקעת ויורדת דרך המסך לאלו שהם בני הפלטרין זה נפגע ח"ו ועי"כ יש להם כח ח"ו להפיץ ביותר השפעת טומאה לכל העולם כנ"ל.

ואע"פ שישנם לדאבונינו גם הרבה עוברי עבירות חמורות שגרים בירושלים שמעשיהם מוסיף זוהמא וטומאה ח"ו אבל אתם אין מתחשבים כ"כ כי איננם נחשבים גרים בירושלים באמת, וביאור הדבר הוא ע"פ מש"כ (ש"ך עה"ת בראשית ב' פסוק ז') שבזמן החורבן יש מסך המבדיל ומכסה על קדושת הארץ ולכן אפילו הגרים בה אינם גרים בכלל בארצה ואינם נוגעים בה כלל, ויש לבאר הענין ביותר בכדי שיהיה מובן מה שרצוננו לומר, שכל ענין המסך הזה היא בכדי לשמור על קדושתה שלא תהיה

לשמור על כבודו כלל כמו שהיה מבריאת העולם עד היום ולכן מרהיב ומעיז כל א' כפי רצון לבו ויצרו וכך נעשה היצה"ר השליט ומשביר לכל עם הארץ, וכידוע מאמר בשם צדיקים שכל מקום ועדה שאין לה ראש נעשה הבעל דבר הראש והוא מנהיג את כל העדה.

כולנו שאנחנו עוזבים את כל זה לא היו מבקשים מהמחותנים דברים שלא יוכלו לעמוד בהם ואם היו עושים תקנה שלא לקנות דירות במחירים המוגזמים ממילא היו יורדים כל המחירים של הדירות והיינו חוסכים את כל זה.

ומענין לענין בענין המותרות יש לעורר גם המותרות שמרגילים בהם גם את הילדים והוא בהעניק להם כל מיני מעדנים ותענוגי עולם וכמו"כ מעניקים להם וממלאים את לבם עם כל שאר מיני הנאות העוה"ז ואע"פ שחושבים שע"ז מכניסים בהם החשק והאהבה ללימוד ע"י שידועים שע"י שישקידו בלימודם יקבלו כל אותן הדברים הטובים וכמו"כ ע"כ יצייתו להיות מגומסים בכל מה שמבוקש מהם וכדו', אבל זה טעות גדול הוא וגם זה מדיעות המתחדשות אבל לא זה דרך תורתנו הק' אלא כמש"כ בתום (כתובות ק"ד. ד"ה לא נהנית) בשם המדרש שעד שיתפלל אדם שיכנסו ד"ת לתוך מעיו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך מעיו ע"כ ואחז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה וכן אמרו כך הוא דרכה של תורה פת במלח וכו' וכן אמרו (רמב"ם הל' ת"ת פ"ג הל' ד' ובשו"ע יו"ד סי' רמ"ו כ"א) אין התורה נקנית מתוך עידון אכילה ושתייה וכו' * וזה א' מהסיבות הגדולות שלא מצליחים עם החינוך היום והיראת שמים לא נקלט בלבם וכל זה פשוט

למבין ויודע מקורות הענינים מחז"ל ומספרי מוסר הראשונים והאחרונים.

ט"ו

עוד דבר חמישי שרציתי להוסיף שישנם הרבה שרגילים לחיות בצורה כזאת שלא דואגים כ"כ על הצער של השני חיים בצורה מאד אגואיסטית דואגים בעיקר על עצמנו דואגים רק על הגשמיות שלנו לפני זמן קצר קרה לנו מקרה ששלושה בחורים נלקחו בשביה בבית הסוהר ביאפאן באופן שד' ישמרינו באופן היותר גרוע שיכול להיות בעינינו קשים שלא שומעים כלל והרי זה דומה להעניינים שהיו בספרד בזמן האינקוויזיציה או בזמן השואה דברים נוראים מה שמענים אותם מה שהם סובלים שמה למה אנחנו לא מהפכים את העולם על פדיון השבויים למה אנחנו לא עושים ימי תפילות על זה למה אין אנחנו משתתפים בצער הציבור בצער של אחרים איפה ואהבת לרעך כמוך *.

וזה גם א' מהסיבות שגורם שאין לנו ההרגשה המבוקשת כלפי ד' ית' (כנ"ל באריכות) כי מאחר שהרגילו לחיות בצורה של אגואיזמוס כלפי אנשים דין גרמא שחיים כמו"כ כלפי מה שנוגע לרוחניות ולד' ית' כי נעשה כבר כך כל מהלך מחשבתו ולכו של האדם בדרך של לראות רק את עצמו ולא יותר לכן גם בזה כל מחשבתם בלבם הוא ששלום עלי נפשי מכיון

** ויש להוסיף עוד לזה שזה נובע גם מהענין שנתבאר מקודם שכאשר אוהבים את הגשמיות אין מקום לקיום מצות ואהבת לרעך כמוך, כי כל מצוה זה דבר רוחני ואפילו מצוה שבין אדם לחבירו מכיון שזה מצות ד' הרי זה כבר ענין רוחני ולכן הרי אהבה גשמיות מקלקל גם אהבה רוחנית הזאת כנ"ל, ולכן הרי זה גורם לאדם מניעה בלבם שלא יוכל לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך.

* ואע"פ שכשמתחילים ללמוד עם התנוקות מובא בראשונים שנותנים להם דבש ומיני מתיקות וכו' כדי להרגיל אותם ולעורר חשקם ללימוד הרי זה רק בתנוקות בהתחלת כניסתם לבית ספר כשעדיין אין להם הבנה כלל כמבואר להמעין (וגם זה אינו אלא בכל שהוא) אבל בגיל שהם כבר מתחילים ומסוגלים להבין חשיבות התוה"ק אין צורך בכל זה, והמעין בהמקורות ובדברי חז"ל בבקשת האמת יראה שכל זה הוא פשוט וברור.

בעיני אוה"ע שהם מזרע אברהם וגם הם קוראים עצמם ובוזה הרי הם ח"ו מלכלכים ומחללים את שם בני"י את שם כלל ישראל בעולם וגם את שם כבוד מלכותו ית' כלפי כל האומה"ע באמרם הנה עם ד' אלה ובפרט עתה שהוסיפו בני עולה לענות שיוכלו להוסיף ולומר מש"כ בסיום הפסוק הזה (יחזקאל ל"ו ו') "ומארצו יצאו" שבארץ ישראל בארה"ק גם מסכימים ונותן רשות לזה וכל העם שותקים ולא משמיעים קול מחאה על זה וה"ו חלה"ש נורא חילול נורא לאבינו שבשמים, ומי שמרגיש שהקב"ה הוא אביו והוא בנו כמש"כ בנים אתם לד' אלתיכם א"א שלא יכאב לו א"א לו לישן רגוע בשעה כזו.

ויקה לעצמו דוגמא ומשל הנ"ל איך היה מרגיש אם היה לאביו ח"ו בן שמתנהג שלא כשורה שמסתובב עם האנשים היותר גרועים בעולם וזה גורם ללכלך שם אביו ולבזונו בכל העולם, האם היה יכול לישן רגוע במצב כזה האם היה יכול להתאפק מלהתאנח ומלצעוק ולהוציא כאבו, האם היה אפשר להרגיעו על ידי שיאמרו לו מה איכפת לך מה שהשני גורם לאביך חילול העיקר שאתה בסדר שאתה לא אשם בזה ועל כן מה זה ענין ועסק שלך אל תפנה לכך לזה כי זה ענינים שפלים וגרועים שלא כדאי להכניס לכך לזה תסיה דעתך ותמשיך חייך כרגיל ותשמח בחלקך, ותן תודה לד' שאתה בסדר ואתה צדיק על כל מה שקרה כאן, והרי בודאי שלא יקבל תנחומין של הבל כזאת, ומה יענה הבן לזה שרוצה להרגיעו כך בודאי יאמר לו כך כנראה שאתה גדלת בלי אבא בלי בית ומשפחה ולכן אין לך הבנה והרגשה מה זה אבא ועל כן אין לי מה לדבר אתך כלל.

אבל מי שגדל בבית הורים והוא יודע מה זה אבא ועכ"ז אין לו ההרגשה הזאת אפילו כלפי

שאני בסדר (לפי דעתו) אני לא חוטא ועל כן איננו דואג כי בטוח בזה שלא יפול הוא בגהנום, וזה כל מה שנוגע ללבנו, וכל היהדות שלו בנוי על חשבון של לדאוג לעצמו אבל לאמתו של דבר לעומק הענין ה"ז אגואיזמוס וכנוכח.

אבל יש לדעת שבאמת הרי זה היפוך לגמרי מיהדות כי היהדות בנויה על לא לחשוב ולדאוג רק על עצמו אלא דוקא לדאוג על הזולת יותר משל עצמו ולכן בני ישראל הם מצויינים במדת רחמנים וגומלי חסדים וזה סימן על האדם שהוא מזרע אברהם, אבל הענין הוא עוד יותר עמוק וכמשאחז"ל איזהו חסיד המתחסד עם קונו שלכן קרא הקב"ה לאברהם אבינו "אוהבי" כי דאג על כבוד ד' ית' יותר ממה שעל עצמו ועל זה כתוב בתורה"ק שאומר ד' ית' שאוהב את אברהם מפני שהוא משריש את זה גם בבניו וצאצאיו כמש"כ ידעתי (אהבתיו) למען (מפני) אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו' וזה הענין שהשריש ונטע אברהם אבינו בכל זרעו אחריו שירגישו גם את זה ויאהבו את ד' ית' כמו בן מסור לאביו שאוהבו יותר מנפשו ומוסר נפשו עליו ועל כבודו וזה הוא הסמל וזה היה תמיד הסמל של יודי בכל הדורות שאכפת לו על יהדותו ועל כבוד שמו ית' יותר ממה שעל כל חיי העוה"ז כמו הביטוי הידוע המוזכר בחז"ל (שמות רבה פ' מ"ב מ' ט' רמב"ן ויקרא א' י"ד דברים ז' ז') שהיה מקובל אצל בני"י "או יודי או צלוב".

מ"ז

ולכן מי שאינו מרגיש את זאת ויכול לישון רגוע בשעה שמחללים שם שמים בעולם בצורה שפילה כזו שכאלו שנקראים ושקוראים עצמם בשם ישראל, אע"פ שאינם באמת מזרע אברהם יצחק ויעקב אבל בכ"ז ה"ז נראה כך

שרוצה להשתפר בקדושה ומכש"כ לא למנוע אלא אדרבא לעזור לתקן את מצב הצניעות צריך למחות על כל דבר שחייבים למחות צריך לצעוק על כל המצב כמו שאמרנו.

אני רוצה לומר עוד דבר לסיום שצריכים להתעורר ג"כ ממה שאנחנו רואים היום שהעולם עומד לפני התמוטטות לגמרי, היוקר עולה שלא כדרך הטבע, המזון הבעניין (הדלק) וכל מיני דברים, הכל ביוקר מעל כל הגבולות וזה כמו שהגמ' (סוטה מ"ט:) אומר שלפני הגאולה השלימה היוקר יאמיר הכל מתקיים היום ולכן אנחנו צריכים להתעורר ולהבין שעוד מעט יתמוטט כל העולם אני לא רוצה להאריך אבל זה ידוע ממה שרואים בחושבכל העולם החטה עוד מעט נגמר עוד מעט הדלק נגמר הכל נגמר רואים שהעולם בא לסוף אין אפשרות עוד להמשיך, הקרה במקומות הרחוקים נמס מוג האויר משתנה לאט לאט, העולם מתמוטט זה סימן חזק שאנחנו על סף הגאולה ועכשיו יש בירור קשה בירור חריף מי לד' אלי מי מתעורר ממה שהקב"ה מרמו לנו הקב"ה צועק אני רוצה לראות מי הם הבנים שלי, "מי לד' אלי".

י"ח

הנני רוצה לסיים במה שהתחלתי להתבונן בענין של איוב, איוב מפני ששתק סבל יסורים גדולים אע"פ שלא היה יכול לפעול בצעקה נגד פרעה אבל כן היה יכול לפעול על עצמו ובזה היה מרוויח שהיה חוסך את כל היסורים שעברו עליו לכן גם אם אנחנו לא יכולים לפעול ע"י הצעקות שלנו אצל אחרים אבל אצל עצמנו אנחנו כן יכולים לפעול ובזה נחשוך את כל היסורים שלנו ונחשוך את כל הירידה שלנו. וכמו שאם איוב לא היה מתרעם כפי שעשה אלא היה מקבל את היסורים באהבה והיה עושה חשבון נפש והיה מבין שרצו רק

אביו הרי זה אגואזמים בדרגה היותר גרוע ושפילה שיכולה להיות ואין הדעת סבלתו כלל.

ולכן צריך האדם להתבונן ולתאר לעצמו ככל החזיון והמשל הזה ואח"כ יבדוק את הרגשותיו אם הוא מרגיש ומתעורר כך כלפי הקב"ה ואם הרי הוא רואה שכלפי הקב"ה אין לו ההרגשה הנ"ל ייסר את עצמו וידאג על כל יהדותו וידאג על כל הקשר שלו עם הקב"ה כנ"ל, ועל זה עצמו צריך לכאוב לו ויצעק ויאמר אנה אנה אני בא איפה אני נמצא בעולם ובמה אחזור לאבי שבשמים אחרי מאה ועשרים שנה איזה בושה וחרפה יהיה לי בשובי אל בית אבי ואנה אברח ואסתתר שם מהעלבון והבושה, היוצא מהאמור שממנ"פ צריך האדם להתעורר לעת כזאת או שיצעק על מה שקורה או שיתעורר לצעוק על מצבו של עצמו וכנ"ל.

י"ז

אני רוצה להזכיר כאן מה ששמעתי שלפני שבועיים ארגנו נשים צדקניות אסיפה לנשים והגיעו לשם מאות נשים כי הביאו שמה אחת האמהות של הבחורים השבויים ע"מ שתדרוש וזה גרם שהגיעו מאות נשים והיתה התעוררות נפלאה היו תפילות ומאות נשים קיבלו עליהן קבלות של שיפור בצניעות לזכות השבויים שישחררו אותם. והיה קידוש ד' גדול מאוד, אבל למה אין דבר כזה אצל האנשים, עלינו ללמוד מהם. נכון שהגמ' אומר שבזכות נשים צדקניות נצא מהגלות, אבל למה לא נלמד גם אנחנו מהם ולמה אצלנו אין שום דבר, הכל שקט הכל בתרדמה.

גם אנחנו צריכים ללמוד מהם, גם אנחנו צריכים לקבל על עצמנו לתקן את מה לתקן אולי אפשר דבר ראשון לקבל להוריד את הגשמיות לא להתייחס לעלמא דשקרא כ"כ לעזור למי

והרגשתינו שאנחנו לא יכולים כבר לסבול ולראות את זה, יש לנו לדעת שזה שבאנו לעזרת ד' בגבורים בודאי זה גורם נחת רוח גדול לאבינו שבשמים כנ"ל ואנו גורמים בזה תיקון גדול למה שהנביא צועק בשם ד' על ימים האלו בעקבתא דמשיחא, שד' ית' עומד כבר אחר כתלינו ומשגיח ומשקיף מהחלונות ומצפה ומחכה לתמיכה כביכול מאתנו כמש"כ (ישעיה ס"ג ה') שהקב"ה יאמר בזמן שלפני הקץ ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך וזה כביכול גורם צער ואכזבה גדולה כלפי מעלה כביכול, אבל אחרי שבאים כמה אלפים אנשים כמו היום שצער השכינה וחילולה נוגע ללבם ועוזבים כל מטרותם ושוכחים בצערא דלהון ועסקין ומשתתפין בצער השכינה ובאים בדלות כוחם לתמוך להשכינה (כביכול) הרי זה בודאי ממתיק עכ"פ חלק גדול מהקטרוג הנזכר בפסוק של ואביט ואין עוזר וסומך כביכול, ובודאי מושפע על כל אלו ברכות שמים וחסדים גדולים.

אבל סוכ"ס אין השמחה שלימה בכל זה כי מכיון שהגענו לכל זה בסיבה לא נעימה לא מאוחלת ולא מצופה כי לא היה דבר אחר מעורר אותנו אלא זה לכן עדיין אין השמחה וההמתקה בזה שלימה אלא שעכ"פ הרי זה גורם לנו פתח בלבנו לפחות כפתחו של מחט בודאי, ולכן נקוה אל ד' שמעתה הוא יפתח בלבנו פתח כפתחו של אולם כמ"ד בחז"ל שהקב"ה אומר פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם ועי"כ נזכה לתקן את מה שאנו צריכים לתקן את כל השורש של כל הקלקולים שלנו ואז נזכה להיות מאלה שינצלו מכל הצרות שלא יצטרכו לסבול עוד ונזכה להתקרב אליו כראוי עד שנהיה בעזרתו ית' ראויים שיאסוף אותנו כולנו יחד אליו הביתה לשורש ומקור חמדתינו ונשמח חיינו ולראות את הגאולה השלמה בעגלא ובזמן קריב אבי"ר.

לעורר אותו שיתחרט על מה שלא צעק שם אז במקום שהיה לו לצעוק, ואם היה עושה כך והיה מתעורר לתשובה אז היה מבטל את היסורים שלו בזה אבל הוא לא מצא עבירה כי הוא לא חשב על זה אלא הוא אמר שהוא צדיק והתלונן והתרעם כלפי מעלה למה הקב"ה מעניש אותו מכיון שהוא לא הבין שיש לו עבירה עי"כ נשאר ביסוריו כ"כ הרבה זמן מפני שמיאן להאמין בד' שכל דרכיו משפט ולהאמין שבודאי העול נמצא בו ואז במקום להתרעם נגד לד' היה מתפלל לד' שיפתח עיניו למצוא אשמתו, ובוה היה נפטר מיסוריו, כך צריכים אנחנו ללמוד מזה לענינים שלנו וכתוב בגמ' גם האוהחה"ק מביא את זה שמי שיש לו יסורים ומקבל אותם באהבה הוא מבטל את היסורים לכן אם אנחנו רוצים לבטל את כל הצרות שלנו אז העצה היא לעשות כמו שאמרנו קודם כל לא להתרעם לא להיות מופרע ומבוהל, אלא להתעורר עם יישוב הדעת ולהבין שאנחנו צריכים להתעורר להבין לצעוק לא על הצרות הגשמיות שלנו אלא על הצרה הרוחנית שלנו כמו שאמרנו, ועלינו להתקרב יותר להקב"ה ולשים לב למה שמעוררים אותנו מן השמים, לאט לאט הקב"ה יפתח את עינינו ויקרב אותנו אליו ויתקרב אלינו ואח"כ אנחנו נרגיש כבר מה שאנחנו צריכים לתקן אבל אנחנו צריכים להתחיל במשהו שנקבל עלינו למעשה בפועל ממש ואח"כ הקב"ה יעזור לנו להמשיך הלאה ולהגיע לתשובה שלימה נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אל הקב"ה.

והנה עכשיו בזמן שיש לנו כ"כ הרבה צרות ובזמן שרוב האנשים טרודים ותפוסים במטרדות ודאגות שונות ובכ"ז התאספנו לשם שמים ובאו כל האלפים האלו ד' ישמרם ויחיה אותם וכן ירבו וכן יתחזקו לא לצעוק על הצרות ועל היסורים שלנו הגשמיים אלא על צער השכינה על חילול ד' ובאנו לגלות דעתינו

הגה"צ דתהילות ישראל שליט"א בעצרת ככר השבת תשס"ט

במהאתינו עתה אנו מקיימים מצות ונקדשתי וגו'.

והנה ידוע שכל מצוה שבתורה צריכה להיות בכל יום יהיו בעיניך כחדשים כמו שמביא רש"י (דברים כ"ו ט"ז) בשם חז"ל, כלומר שצריכה להיות לאדם התרגשות כל פעם כשנגש לקיים מצוה כמו שהוא מתרגש כאשר הוא ניגש לדבר חדש*, וכמו"כ גם בכל עבודת ד' וגם במלחמה נגד היצה"ר ונגד הנסיונות של העולם הכל צריך להיות "כחדשים" כי כל אלו מעשה מצוה הם ופשוט הוא.

אמנם יש להבין שבמלחמה נגד היצה"ר והס"ט"א הרי ענין זה להיות ההרגשה כחדשים אינו ענין שרק מוסיף לערך ומעלת המצוה כמו שהוא בכל שאר המצות אלא הרי זה גם הכרח המוכרח שבלעדו א"א להיות נעשה המצוה כראוי כלל כי א"א לעשות מלחמה בלי זה כלל

* ויהיה לו ההתלהבות והשמחה בהמצוה לא פחות ממה שהיה לו בה בפעם הראשונה כשהתחיל להכנס בעול המצוות והניח תפלין בפעם הראשונה וכמו"כ בשאר כל המצות, ובאמת לא די גם בזה במה שיעמוד האדם באותו הדרגה תמיד אלא צריך להתקדם ולהתעלות תמיד עוד יותר ובפרט ע"י שהאדם מתבגר יותר וע"כ שכלו מתבגר יותר וכמו"כ כל מה שהאדם שלומד תורה יותר עליו להבין תמיד יותר מבקודם ולהתקרב יותר בלבד אל ד' ית' לכן צריך לעלות תמיד הרגשתו ושמתו למצוה יותר ויותר, וזהו א' מהדברים שצדיקים ועובדי ד' מתעלים בהם יותר תמיד.

א'

התאספנו היום פה עבור ענין שלצערנו הרב זה לא קורה פעם הראשונה אלא זה כבר היה גם לפני שנה וגם לפני שנתיים ואולי עוד לפני זה וכבר מחינו על ענ"ז כמה פעמים על חילול ד' הגדול הזה שבעלי ב' רגלים מפרסמים את עצמם שהם בוגדים ח"ו בד' ובתורתו הקדושה בריש גלי בלי שום בוששה, (ומי שאין לו בוששה הוא למטה מגדר אנושי ויותר גרוע מבהמה כי בהמות שג"כ אין להם בוששה היא מפני שלא ניתן להם שכל להתבייש אבל בני אדם שכן ניתן לו שכל להתבייש, ובכ"ז ה"ה מתנהגים כבהמה ואינם מתביישים בה) הרי הם בודאי יותר גרועים מבהמה ולכן א"א לקרוא לכאלו בשם בני אדם אלא בהמות ורק בזה הם שונים משאר הבהמות שאינם הולכים על ארבע אלא הרי הם הולכי שתיים.

אבל מכיון שסוכ"ס אנשי העוה"ז משקיפים עליהם כאילו הם בנ"א (מפני צורתם החזונית שנראים כבנ"א) ומכש"כ כשמשקיפים עליהם כאילו שהם מעם בני"א אע"פ שע"פ האמת ה"ה מופקעים ומנותקים מהכלל ישראל, בכ"ז משום מראית עין יש כאן) לכן הרי זה חילול ד' נורא ואיום ובפרט שאומרים הגוים גם שמארצו יצאו, ולכן בזה שאנו מוחים הרי אנחנו ממעטים את החילול ד' ואנו מודיעים בזה לכל העולם שמעשיהם קוין מכאוב לבני"א הנאמנים לד' והמה הבוגדים בד' ומופקעים מהכלל ישראל נמצא בזה מתקדש שם שמים בעולם ולכן הרי

לייאוש מכח כל הנוכר ועל כן עלינו לעשות תמיד בכל מלחמה נגד יצרינו הרע כמו שעושים

"כל" מי שסר מרע משתולל (וכונתם במה שהוסיפו תיבת "כל" לומר שזה כולל כל א' ממש הרוצה להיות סר מרע) ובפרש"י שם הוסיף וז"ל "כל העולם" אומרים עליו שוטה הוא* (דהיינו שלא רק איזה יחידים יאמרו כך אלא כל העולם**), וזה היא ההסתר פנים שכתוב בתוה"ק (דברים ל"א י"ח) ואנכי הסתר אסתיר פני וגו' שזה נאמר על הדור והתקופה האחרונה שלפני הגאור"ש, ולכן הנסיון הוא באמת מאד קשה***, ולכן על האדם ללמוד שידע ההשקפה הנכונה האמיתית לפי המסורה שמדור דור ממשה רבינו ואילך ולא יזוז ממנו כלל ואז ילך לבטח דרכו ובוזה לא יתפעל משום כח אחר המתערב ללחום נגדו כי לא נגדו הוא המלחמה אלא ה"ז מלחמה נגד ד' ותורתו הק', ואם יחזיק בה בלי להרפות עצמו ממנה בודאי סוכ"ס יהיה ד' בעזרו ויצליח דרכו וינצח ויתקדש שם שמים על ידו בכל העולם.

*ובודאי שישנם כאלו שהם באמת משתוללים אומרים עליהם ונדמה להם שאתם הצדק והאמת והם מאלו שרוצים להיות סר מרע ואשר על כן שהם משתוללים, אבל גם זה חלק מהנסיון שיהיה בלבולים גדולים ולא ידעו בקל להבחין מהו האמת הברור ומהו הבלבול שנראה דומה להאמת,

**מסתבר שהכוונה רק על כל אלו שאינם סרים מרע אבל המציאות היום מעיד שגם אלו שסרים מהרע בכ"ז גם הם פוסלים אחרים שגם סרים מרע אם אינו בדיוק בדרך שלהם, וי"ל שלזה כוון רש"י במה שהוסיף "כל" העולם.

***וא"א לו לאדם לעמוד על האמת בזמן ההסתר הזה אא"כ יהיה מבקש את האמת הזכה ע"פ השקפת התוה"ק והמוסר לאמתה ולהפיק רצון מד' ית' לבדו בלי שום תערובת נגיעות עצמיות ונגיעת מפלגתיות כי זה מה שמסמא עיני האדם והמבדיל בינו להאמת הברור, וי"ל שזה מה שרמזו חז"ל במה שפרשו הפסוק שהאמת תהיה נעדרת, שתהיה נעשית עדרים עדרים, (ולא באו לסתור פשוטו של מקרא שהאמת תהיה נעלמת אלא) כווננו לומר שע"י הנגיעה של ענין העדרים וגם ע"י שכ"א פוסל העדר הב' כנ"ל, זה מה שיגרום העדר האמת לכן רק מי שיזהר מנגיעות הללו יוכל לראות האמת ולא יהיה בכלל ההעדר.

וכלל, ודבר זה גם השכל וההגיון מחייב את זה כמו שידוע במלחמה גשמית שאם אין החיילים יוצאים למלחמה באומץ רב ובהתחדשות בכל פעם שיוצאים א"א ללחום ולנצח, ולכן לפני שהחיילים יוצאים למלחמה בכל פעם שוב מעוררים ומלהיבים אותם ואת הרגשתם שיהיה אצלם כדבר חדש ואחרי זה הם יוצאים באומץ רב וזה הסגולה הראשונה להצלחה.

ומכש"כ במלחמת היצר יש יותר צורך להיות כך מב' טעמים א) מפני שהוא בעצם מלחמה יותר קשה ממלחמה גשמית ועל כן אמרו (אבות פ"ד) איזהו גבור הכובש את יצרו, (וכמש"כ (משלי ט"ז ל"ב) טוב ארך אפים מגבור ומושל ברוחו מלוכד עיר) ב) מפני שהאדם יותר עלול לבוא לידי ייאוש מכח המשך אריכות רציפות המלחמה יום יום ומרוב הכשלונות שעובר על האדם במשך אורך המלחמה, ולכן צריך האדם לא להתאכזב משום ירידה וכשלון שעובר עליו** אלא להיות גבור כארי להתאזר ולהתקומם אחרי כל כשלון שוב פעם ללחום בגבורת הארי, וכמו"כ עליו להיות עז כנמר שלא להתפעל משום כח שבא כנגדו" ולא לפול

** כי יש להבין שלפי טבע וגזירת הבריאה א"א להעריך מלחמה נגד היצה"ר ולהתעלות בלי לעבור גם ירידות וכשלונות, ומי שאינו יכול לעמוד בקשרי מלחמה עם תנאי זה מראש שלא יתייאש ולא יסוג אחור באמצע המלחמה ע"י כך לא יוכל לצאת למלחמה זו עם היצה"ר ולהתעלות באמת וכמו שהוא גם במלחמה גשמית וכמש"כ איש הירא ורך הלבב וגו'.

^א מבני אדם המתלוצצים ממנו (וכמש"כ בטור אר"ח סי' א') ובפרט היום בזמנינו שכל מי שרוצה להתחזק להיות סר מרע הרי הוא מוכרח להיות מוכן לעבור הנסיון של הדור האחרון שכתוב בנביא (ישעי' נ"ט ט"ו) וסר מרע משתולל, ופרשו חז"ל (סנהדרין צ"ז.ז.) וז"ל

אבילות על החורבן (יבמות מ"ג): "שאני אבילות חדשה מאבילות ישנה" שאע"פ שהחורבן עדיין נמשך ולא עלתה ארוכה למכאובינו עכ"ז מאחר שכבר התרגלנו לזה לא מתעוררים ולא מרגישים את הכאב באבילות החורבן וחוסר בהמ"ק והשראת השכינה ורוח הקדושה כמו שהרגישו הכלל ישראל כשהיה עדיין דבר חדש). וכמו"כ הוא לעינינו שמאחר שהענין שאנו מוחים נגדה כבר חוזר על עצמו כמה פעמים וכבר התרגלנו לשמוע את זה לכן קשה לנו להתעורר כראוי ולהתרגש כמו בפעם הראשונה כשהיה באמת דבר חדש, והרי בלי זה אין למחאתינו הכח לשבור ולנצח את הקליפה וכנ"ל.

אבל יש להבין שמאחר שנצטוינו על כך להיות בעינינו כל יום ההרגשה כחדש א"כ בודאי שניתן לנו דרך והאפשרות להגיע לזה וכפי הכלל שאחז"ל (ע"ז ג.) שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, וכמש"כ מפורש בתוה"ק (דברים ל' י"א י"ד) כי המצוה וגו' אשר אנכי מצוך וגו' לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא כי קרוב אליך הדבר (המצוה) מאוד וגו' לעשותו, ומה שאין אנו רואים לפנינו את הדרך איך להגיע אליה ה"ז סימן שהתרחקנו מד' ית' ומתורתו

במלחמה גשמית לעורר את עצמינו לחדש ההרגשים שלנו עד שיהיה מורגש לנו ההתלהבות בלבנו, ואחרי שאנו יוצאים בהתלהבות ואומץ הראוי בזה אנחנו מסוגלים להצליח במלחמתינו בס"ד.

ומעתה יש להבין שענ"ז שאנו עוסקים בו עתה כאן החיוב הוא ביותר לדאוג שיהיה אצלנו כחדשים, כי יש בה חיוב זה מתרי טעמי, א' מכיון שהענין שאנו עוסקים בו להחזיק עבור כבוד ד' ית' ולמחות ולצעוק נגד חילול שמו ית' הרי בזה אנו מקיימים מצות מחאה נגד עוברי עבירה וגם מצות ונקדשתי וגו' כנ"ל, ב' שה"ז מלחמה נגד הסט"א, וכבר נתבאר בדרשות הקודמות שבכח מצות מחאה אנו מחלישים ושוברים גם כח הקליפה שבה (בין מה שנוגע לענין הקליפה הזאת שאנו מוחים עתה נגדה ובין מה שנוגע לנו ולבנינו ולכל העולם) בענין שמירת הקדושה בכלליות ונמצא שה"ז מלחמה עולמית גדולה, ולכן הרי אנו בודאי מוכרחים לעורר בנו ביתר שאת יותר מבכל שאר המצוות, את ההרגשים עד שיהיה מורגש לנו ההתלהבות כי לולא זאת א"א להעריך המלחמה כלל כנ"ל.

ב'

אך הנה לפי טבע האדם הרי כל דבר שמתרגלים אליה מאבד את כח ההרגשה שכבר לא מתרגשים אליה כמו בפעם ראשונה כשהדבר הוא חדש² (וכע"ז איתא בגמ' לגבי

וילה"ב שזהו גם הענין אצל אלו שיש להם קושי להתרכז מחשבתם וכונתם בתפלתם אע"פ שבעצם לא היה צריך להיות בזה עבודה ומלחמה לרכז המחשבה כמו כשאדם נגש לבקש מהשני איזה בקשה בודאי שאין לו קושי לרכז מחשבתו, אלא הסיבה היא מפני שבתפלה ה"ה כל יום אותו הנוסחא ולכן ה"ז מתיישן ואינו כחדש זה מה שגורם קושי הריכוז, אבל בקשה שהיא חדשה קל להתרכז בה, וכמו שרואים בחוש שתפלות שנאמרים רק מפעם לפעם אין בה הקושי להתרכז כמו בתפלות הרגילות כל יום, (ולכן אם ימצא האדם דרך איך לחדש בלבו כל יום איזה (הרגשת) התחדשות בתפלתו ה"ז יעזור לו מאד להקל עליו להתרכז בתפלתו).

² וכמו שרואים בחוש החילוק בין מצוה שעושים מזמן לזמן למצוה שעושים יום יום כהנחת תפלין וק"ש ותפלה וכדו' וכמו"כ בדברי רשות ושאר דברים, וכמו"כ אלו שיש להם מלחמה לקום בבוקר שעל ענין שהוא פעם א' כגון שצריכים לקום לדבר חדש כגון לאיזה נסיעה וכדו' ה"ז קל להם להתגבר תומ"י ברגע הראשון ולא מורגש להם מלחמה מכיון שה"ז אצלם חדש משא"כ לדבר שהוא כל יום.

הקדושה וכמו שדרשו חז"ל (דברים רבה ח' ג') בפסוק זה שאם רחוקה היא "ממך היא" כלומר אתה גרמת הריחוק.

ולכן עלינו לדעת מהו הדבר שגורם לנו הריחוק שע"י כך אין אנו מוצאים את הדרך אך להתעורר ולהיות אצלינו כחדשים, ואחרי שנתקן את זה נתקרב אל ד' ית' ולתורתו הק' וכבר נמצא ונדע הדרך לזה, וזה שאלה ראשונה מה שעלינו לבאר בס"ד.

ועוד שאלה שניה יש לנו לשאול כאן בענין שאנו עוסקים בו שצריך ביאור, והשאלה היא [מאחר] שכבר עשינו כמה פעמים מהאות על הדבר הזה והסברנו (בפעמים הקודמים) שזה צריך לשבור את הקליפה א"כ יש לתמוה למה עדיין לא נשברה הקליפה ועדיין אותה הקליפה ממשיכה ומחזיקה מעמד למה לא פעלו מעשינו עד היום לשברה ולבטלה, שני הדברים האלו רצוני להסביר בס"ד.

ונקדים לדבר קודם על הענין הנוגע לנו עתה בדבר הזה שאנחנו עוסקים בו היום להתעורר ולהתרגש על חילולי שם ד' שנעשים ומתרבה בעולם היום יום ד"י, כי בזה יותר קל לעורר ההרגשה בלב שיהיה כחדש מכיון שהוא ענין של כאב וצער, משא"כ בקיום שאר המצוות שבהם צריכים לעורר הרגשה של שמחה, ובזה יותר קשה לעורר ההרגשה שתהיה כחדש וכמו שיתבאר בהמשך הדברים בס"ד, ולכן נדבר על זה ראשונה לבאר ולהסביר מהו הריחוק והמניעה שנוגע לענינינו עתה שמוגע מאתנו מלהרגיש את הכאב מהחילול ד' הנעשה כאן עתה כמו שהרגשנו בפעמים הראשונים ששמענו על חילול ד' שנעשה כך ומה מבוקש מאתנו בעת כזאת.

ג'

וביאור הענין הוא ע"פ מה שמובא בשם הגר"א (קול אליהו על הש"ס ברכות ח.). לפרש את ההבדל בין שני הפסוקים שבפסוק אחד כתוב מוצא אשה מוצא טוב ובפסוק אחר כתוב מוצא אני את האשה מר ממות, ושואל הגר"א למה לגבי אשה טובה כתוב מוצא טוב בלשון עבר ובאשה רעה כתוב מוצא לשון הווה, ומתריך כי הנה כאשר אדם זוכה לקבל איזה דבר טוב אזי בתחלה הרי הוא מרגיש את הטובה ומחשיב אותו ומכיר טוב למי שקבל אותו ממנו אבל עם הזמן שהוא מתרגל אליה כפי טבע האדם מתיישן אצלו הרגשת הטובה ואושרו בזה ושצריך להכיר טוב עליה, משא"כ מי שנפל בגורלו איזה דבר קשה וסובל יסורים מזה הוא לא מתרגל אליה ולא מתיישן אצלו ההרגשה אלא אדרבה זה נעשה אצלו יותר מורגש בכל יום ולכן גבי אשה טובה הפסוק אומר מוצא אשה בלשון עבר כי אח"כ אין זה מורגש וה"ה כעבר ובטל הטובה, אבל לגבי אשה רעה אומר הפסוק מוצא בלשון הווה כי האדם מרגיש את זה (בהווה) כל הזמן תמיד כאילו זה דבר חדש עכ"ד.

אבל לכאורה יש להקשות על דברי הגר"א שהרי אנחנו רואים בחוש במצב של היום שבכל יום אנו שומעים על צרות נוספות ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, ובתחלה בפעם הראשונה כאשר שמענו דברים כאלה התרגשנו מאוד אבל כאשר זה נהיה בהווה מתרגלים ולא מתרגשים כלל ולכאורה זה סתירה לדברי הגר"א.

אבל באמת אין זה סתירה כלל לדבריו אלא יש חילוק בין יסורים של עצמו לבין יסורים של אחרים כי כאשר אדם שומע צרות של

דהיינו לאהוב אותו ית' כנפשו ממש עד שעיי"כ ימסור נפשו עליו.

והנה בפעם הראשונה והשניה שהתרגשנו וכאב לנו ויצאנו למחות על חילול ד' היינו יכולים לדמות לעצמנו שאנחנו אוהבים את ד' באמת כראוי ולכן היינו מקנאים על חילול כבודו ית', אבל באמת היה זה רק הוכחה שעב"פ אנו מרגישים בלבנו עב"פ קירבה וקצת אהבה אליו ית' ואנו חוששים ואכפת לנו על כבודו המחולל, אבל אחרי שזה נעשה כבר הרגל כמו השנה שזה כבר לפחות פעם השלישית ויותר אזי אם אנחנו מתרגשים שוב פעם וכואב לנו באותו ההתלהבות כמו בפעם הראשונה הרי זה מוכיח שהאהבה שאנו אוהבים את ד' ית' הוא באמת כנפשינו ממש וזה הצער הוא שלנו ממש ולכן לא מתרגלים אליה וזה מה שהקב"ה רוצה מאתנו כנ"ל.

ד'

ויש להבין כמו"כ לגבי שאר כל המצות שבכדי לשמוח ולהתרגש ולהתלהב אליהם ה"ז ג"כ תלוי באהבה שלנו לד' ית' ולמצותיו (וכנ"ל בענין הרגשת הצער), אבל שיהיה מורגש לנו כל פעם כחדשים ונתרגש ונתלהב כמו בפעם הראשונה זה תלוי בגודל חוזה האהבה לד' אם זה כנפשינו ממש, וגודל הצמאון שיש לנו לקיים מצותיו ולעשות נח"ר לפניו אם זה לא פחות מהצמאון שלנו לדברים וצרכים שלנו הגשמיים כגון לאכול ולישון וכדו' שבהם אנו מרגישים כל יום מחדש צמאון ורעבון אליהם^ג שא"א לנו

אחרים אע"פ שבפעם ראשונה ושניה הרי הוא מתרגש ואם יש לו עב"פ קצת קירבה ושייכות וקצת אהבה אליהם ה"ה גם מצטער עליהם, בכ"ז אחרי שקורה פעם שניה ושלישית ויותר ונעשה כדבר הווה ורגיל הרי הוא מתרגל לזה וכבר אינו מתרגש מזה, משא"כ ביסורים של עצמו אין האדם מתרגל לזה ולא מתיישן אצלו ההרגשה בשום פעם.

אך הנה לפעמים גם לגבי צרה וצער של השני ג"כ אינו מתיישן אצלו ההרגשה והוא כאשר הוא אוהב את השני כנפשו ממש אזי גם הצער של השני ה"ז אצלו כצער שלו של עצמו ואז גם לזה אינו מתרגל ואינו מתיישן אצלו אלא ה"ה אצלו בהווה תמיד כאילו זה דבר חדש.

וזה בעצם הנקודה של הנסיון שלנו וכפי שהזכרתי לפני שנה בשם הראב"ד שליט"א שהחילולי ד' שנעשים בעולם היא נסיון כשבילנו לדעת הישכם אוהבים את ד' אם אכפת לנו כבוד ד' אם אנחנו מרגישים את האהבה להקב"ה ואכפת לנו וכואב לנו חילול כבודו ואין אנו יכולים להתאפק מלצעוק על כבוד ד' זה הנסיון שמנסים אותנו.

והנה לפי מה שהסברנו עתה יש להוסיף, שהנסיון שנתוסף לנו השנה אחרי שזה כבר נהיה כדבר הווה ורגיל זה בחינה יותר קשה ויותר חריף כי בוחנים אותנו האם עדיין אנחנו מרגישים כמו בפעם הראשונה והבחינה היא אם אנחנו מרגישים את הצער של חילול כבוד שמים שזה הצער שלנו של עצמינו ממש ואז אין אנו מתרגלים לזה והרי זה בכל פעם אצלינו תמיד כדבר חדש כמו פעם הראשונה והרי זה סימן והוכחה שאנחנו אוהבים את ד' ית' כנפשו ממש וכמו שהוא באמת המצוה והחיוב עלינו כמש"כ ואהבת את ד' אלוקיך וגו' בכל נפשך

^ג שהאדם אוכל יום יום כל ימי חייו ובכ"ז אינו נמאס לו אלא נגש אליה כל יום בקל בהתחדשות (כאילו זה פעם ראשונה) אבל כל זה במאכלים שאוכלים אותם כדי להחזיק חיותו או להשביע הרעבון כלחם ומים וכדו' שמוכרחים להאדם תמיד

בל"ז וכמו"כ עלינו להרגיש לגבי המצות כי הם חיינו ושאלנו זקוקים אליהם תמיד וא"א לנו להיות יום א' ושעה א' בלעדם, ואם היא כך אצלנו אזי נרגיש אותם כחדשים תמיד כל יום.

אלא שענין זה בעשיית מצותיו ית' ה"ז דרגא יותר מעולה וגדולה מהדרגא להרגיש כך בענין של צער וכאב וכמו שאנו רואים ענין זה בחוש בטבע האדם בגשמיות שכששומעים על איזה מקרה של צער ואסון שקרה להשני כולם מתרגשים ומשתפים בצער, משא"כ כלפי דבר של שמחה שנשמע על השני אין כולם משתתפים בלבם בשמחתו אלא אלו שאהבתם אליו הוא חזק מאוד כאח דבוק וכנפשו, ומענין זה יש לנו ללמוד שהדרגא של הרגשת כאב וצער על חילול ועלכון כבוד ד' ה"ז מדריגה יותר קלה להגיע אליה ממה שלמדריגה היותר נעלה להרגשת השמחה במצוה ועשיית נח"ר להקב"ה.

ועל כן עלינו להבין שאפילו אם אנו עומדים בבחינה הזאת של עכשיו לגבי בענין

זה קושיא לפי דברי הרמב"ן הידועים שנטע ד' תוך לבנו האהבה אליו והמצוה והחיוב עלינו הוא רק לגלותו ולא לכסותו (ע"י דברים המכסים אותה כגון ע"י שמשקיע לבו בהבלי העולם או שממלא בטנו ולבו בתאוות העוה"ז וכדו').

¹ וישנו סיפור מא' מהצדיקים ששלח מכתב לא' בענין מסויים שהיה צריך ממנו שיעשה לו איזה טובה וכתב לו במכתבו שהוא ידיד ואוהב שלו באמת והוסיף לדבריו (בכדי להיות דובר אמת) להגדיר לו בדיוק דרגת אהבתו אליו שא"א לו להעיד על לבו שכאשר יש אצלו מאורע של שמחה שאז גם ישמח לבו גם הוא כאלו זה שמחה שלו אבל זאת כן יוכל להעיד שכאשר יש אצלו איזה מקרה של צער וכאב ח"ו ה"ז גם אצלו צער ונוגע ללבו ומצטער יחד אתו כמו על צער של עצמו, ע"כ.

כדי למלאות רעבונו "שכואב לו" וזה "הכאב מורגש תמיד" בכל יום ובכל עת לכן אין צורך לחדשו ולשנות התבלינין בהם תמיד ואע"פ שמתרגל אליה שאוכלה יום יום אינו מתיישן אצלו הרגשתו אליהם. אמנם במאכלים שאוכל האדם לשם תענוג אזי הטבע הוא כך שאם המאכל אהוב אצלו מאוד ולכן מכח גודל אהבתו ותשוקתו אליה ה"ה תמיד אצלו כחדש ויכול לאכול כל יום אפילו למשך הרבה זמן, אבל במאכל שאינו אוהב אותו כ"כ ואע"פ שבפעם הראשונה כשהוא המאכל חדש אצלו יהנה מזה אבל כמשנעשה הרגל ה"ז מתיישן אצלו הרגשת ההנאה, לכן מחליפין תמיד המאכלים האלו (או התבלין שנותנים בהם) ועושים הפסקה עד שחוזר להיות המאכל כחדש אצל האוכלו, ומזה יש לנו ללמוד ולהבין שכל הענין תלוי בצמאון והרגשת חוסר וצורך אליה וכמו"כ בהרגשת האהבה אליה, שאפילו אם יש לו אהבה אליה ומתענג בהם אבל אינו בוער בלבו בהתלהבות ואהבה רבה שא"א לכבות את האהבה אזי לא יוכל להרגיש אותם בכל יום כחדשים.

וכמו"כ הוא לגבי ענין המצות ועבודת ד' ורק מי שיש לו אהבה גדולה לד' שהיא אצלו עזה כמות לעשות נח"ר לפניו הרי זה בקל יהיה אצלו כל יום כחדשים, וכמו"כ אם מרגיש צמאון אל המצות מכח שיועד ומרגיש מוכרח אליהם עבור חיותו כי הם חיינו, או אפילו אם כבר עשה כפי הצורך והחיוב בכ"ז יש לו הרגשת שפלות וענוה גדולה ומרגיש שעדיין לא עשה כלום אזי ג"כ יוכל בקל יותר להיות אצלו כחדשים (מחמת תשוקת מילוי חסרונו) כמבואר בפנים.

אלא שבכל הנזכר זה אינו בטוח באמת שצמאון והאהבה שלו הוא בעבור אהבתו את ד' ית' כי יתכן שכל האהבה והצמאון אצלו הרי זה אהבת עצמו למלאות חסרונו (או ג"ע שלו) וענ"ז מתברר רק כשבוער בלבו האהבה לד' גם כשאין הדבר נוגע לו כלל אלא נוגע רק לכבוד ד' ית' כמו בענין המדובר שכואב לו על החלה"ש וכמו"כ שאר חטאים ודברים שהם נגד רצון ד' כשנעשה ע"י אחרים ובפרט כשאין לו כלל חיוב ערבות עליהם וע"כ בודאי לא יהיה הוא נענש עליה, וכמו"כ אם כשנעשה רצון ד' ע"י אחרים ה"ה שמח על זה שנעשה נח"ר לאביו האהוב אצלו, בזה היא הבחינה מי לד' ומי רק לאהבת עצמו ולריוח שלו.

ואילה"ק הלא לא ניתנה תורה למלאכי השרת ואיך יתחייב האדם שיהיה כונתו בלתי לד' לבדו אבל אין

וגם כשיתבונן האדם שלימוד התורה וקיום המצוות ותפלה הרי הם חיות נשמתו ונפשו ובלי זה חסר להם חיותם ובלי זה ה"ה נחלשים ומתעלפים מרעב כמו הגוף בלי אוכל וכל מי שיש לו קצת הרגשה רוחנית ה"ה מרגיש כך כשהוא בלי תורה ותפלה, ובני עלייה מרגישים כך גם כלפי כל המצוות, ועמ"ש"כ בשערי קדושה להרח"ו שכל א' מהתרי"ג מצוות היא חיותה של אבר אחרת מהנשמה ועל כן זקוק האדם לכולם ע"ש, ולכן על האדם להתבונן ולחשוב ולשקוד על מחשבה זו תמיד עד שתחדיר היטב ללבו

ללמוד ולהבין שכל הענין תלוי בצמאון והרגשת חוסר וצורך אליה וכמו"כ בהרגשת האהבה אליה.

וכמו"כ הוא לגבי ענין המצוות ועבודת ד' מי שיש לו אהבה גדולה לד' ולעשות נח"ר לפניו הרי זה בקל יהיה אצלו כל יום כחדשים, וכמו"כ אם מרגיש צמאון אל המצוות מכח שיוודע ומרגיש מוכרח אליהם עבור חיותו כי הם חיינו, או אפילו אם כבר עשה כפי הצורך והחיוב בכ"ז יש לו הרגשת שפלות וענוה גדולה ומרגיש שעדיין לא עשה כלום אזי ג"כ יוכל בקל יותר להיות אצלו כחדשים (מחמת תשוקת ואהבת מילוי חסרונו) וכמבואר בפנים.

אלא שבכל הנזכר זה אינו בטוח באמת שצמאון והאהבה שלו הוא בעבור אהבתו את ד' ית' כי יתכן שכל האהבה והצמאון אצלו הרי זה אהבת עצמו למלאות חסרונו (או ג"ע שלו) וענ"ז מתברר רק כשבוער בלבו האהבה לד' גם כשאין הדבר נוגע לו כלל אלא נוגע רק לכבוד ד' ית' כמו בענין המדובר שכואב לו על החלה"ש שנעשה ע"י אחרים וכמו"כ שאר חטאים ודברים שהם נגד רצון ד' כשנעשה ע"י אחרים ובפרט ע"י כאלה שאין לו כלל חיוב ערבות עליהם וע"כ בודאי לא יהיה הוא נענש עליה, בזה היא הבחינה מי לד' ומי רק לאהבת עצמו ולריווח שלו, ואילה"ק הלא לא ניתנה תורה למלאכי השרת ואיך יתחייב האדם שיהיה כונתו בלתי לד' לבדו אבל אין זה קושיא לפי דברי הרמב"ן הידועים שנטע ד' תוך לבנו האהבה אליו והמצוה והחיוב עלינו הוא רק לגלותו ולא לכסותו (ע"י דברים המכסים אותה כגון ע"י שמשקיע לבו בהבלי העולם או שממלא בטנו ולבו בתאוות העוה"ז וכדו'.

הרגשת הכאב כלפי חילול שם שמים ואנו מוכיחים שיש בלבנו האהבה לד' כנפשינו ממש, בכ"ז עדיין לא הגענו לשלימות המדרגה באהבת ד' כל זמן שאין לנו האהבה היותר גדולה שאפילו במצותיו שאנו עושים כל יום ג"כ נרגיש אותם כחדשים ויתלהב לבנו ונשמח בהם כחדשים וכנזכר.

ובאמת עלינו להגיע לדרגה היותר מעולה דהיינו לדרגה הנ"ל שגם בעשיית מצותינו ההווים שבכל יום נרגיש תמיד את ההתחדשות וההתלהבות והשמחה כאילו זה חדש ופעם הראשונה וכל זה תלוי בגודל האהבה שבלבנו לד' ית' והצמאון והרעבון^ה לעשות נחת רוח לפניו וכנזכר.

^ה ונוכל ליקח לעצמינו משל לדבר זה מענין האכילה והשינה שהאדם אוכל יום יום כל ימי חייו ובכ"ז אינו נמאס לו בשום פעם ואדרבה נגש אליה כל יום בקל בהתחדשות (כאילו זה פעם ראשונה) והטעם שאינו צריך להתאמץ לחדשו תמיד מכיון שהאדם מרגיש תמיד החוסר והצורך לו לאכול ולישן כדי להחזיק חיותו והוא גם נעשה רעב ועייף אליה תמיד עד שחוזר וממלא אותו ולכן אינו מתיישן אצלו ההרגשה לזה ואע"פ שהוא משך של הרבה שנים, אבל כל זה במאכלים שאוכלים אותם כדי להחזיק חיותו או להשביע הרעבון כלחם ומים וכדו' שמוכרחים להאדם תמיד כדי למלאות רעבונו "שכואב לו" וזה "הכאב מורגש תמיד" בכל יום ובכל עת לכן אין צורך לחדשו ולשנות התבלין בהם תמיד ואע"פ שמתרגל אליה שאוכלה יום יום אינו מתיישן אצלו ההרגשה אליהם, אמנם במאכלים שאוכל האדם לשם תענוג אזי הטבע הוא כך שאם המאכל אהוב אצלו מאוד ולכן מכח גודל אהבתו ותשוקתו אליה ה"ה תמיד אצלו כחדש ויכול לאכול כל יום אפילו למשך הרבה זמן, אבל במאכל שאינו אוהב אותו כ"כ ואע"פ שבפעם הראשונה כשזה המאכל חדש אצלו יהנה מזה אבל כמשנעשה הרגל ה"ז מתיישן אצלו הרגשת ההנאה, לכן מחליפין תמיד המאכלים האלו (או התבלין שנותנים בהם) ועושים הפסקה עד שחוזר להיות המאכל כחדש אצל האוכלו, ומזה יש לנו

שדרשו בפסוק (דברים כ"ט י"ח) למען ספות הרוה את הצמאה שצמאה קאי על בני ישראל ורוה קאי על אומה"ע, ופרש"י שם וז"ל, צמאה זו כנסת ישראל שצמאה ותאיבה ליראת יוצרה ולקיים מצותיו, רוה עובדי כוכבים ששבעים ואינן צמאין ליוצרים עב"ל, הרי לנו שבוה מתבטא וניכר ההגדרה וההבדל בין ישראל לאומה"ע, ולכן מוזכר מצות ואהבת את ד' וגו' בפרשת קבלת עומ"ש ומצוה עלינו לאמרו פעמיים כל יום בבוקר ובערב יחד עם קבלת עול מלכות שמים בשמע ישראל וגו'.

ובזה נתבאר לנו מהו הדבר שגורם לנו הריחוק מד' ית' ותורתו דהיינו מה שחסר לנו הרגשת האהבה לד' ית' כראוי מכיון שבוה תלוי כל נקודת יהדותינו והקשר בינינו להקב"ה כמו שנתבאר, ולכן בהעדר זה אנו מרוחקים ח"ו ממנו ית' ומתורתו ומצותיו וזה מה שמונע מאתנו למצוא את הדרך לקיים מצות בכל יום יהיה בעיניך כחדשים.

ועי"ז יוכל להגיע להרגשה הזאת ויתרבה צמאנו אליהם ועי"כ ירגיש אותם כחדשים תמיד.

ועלינו לדעת ולשים ללבנו שמכיון שאנחנו עומדים בזמן קרוב מאוד להגאולה שלימה לכן הבירור הוא קשה מאוד וחרף מאוד, כל שנה מרגילים אותנו יותר ויותר אל בחינה יותר קשה משלפניה, וכמו כך היא הדרך שכאשר רוצים להביא את התלמידים להצליח בבחינות הקשות אז קודם כל מרגילים אותם לאט לאט ע"י שעושים להם בהתחלה בחינות קלות ולאט לאט מרגילים אותם בבחינות יותר קשות ויותר קשות עד שמכינים אותם אל המבחן האחרון הקשה, וכמו כן היום כך הוא המצב שלנו שהקב"ה בוחן אותנו שנה אחרי שנה בבחינה יותר קשה משלפניה ולכן נהיה כל שנה יותר חמור ויותר חריף.

ויש לדעת שמצות אהבת ד' והצמאון לקיים מצותיו ולעבדו ולעשות נח"ר לפניו ית' שזוה נובע מהאהבה שבלב האדם לד' ית' היא הדבר אשר בה תלוי כל נקודת היהדות והקשר שבינינו לבין הקב"ה וע' בגמ' (סנהדרין ע"ו):

למוטב ע"כ, וזה נאמר אפילו על רשע ובודאי שאין הרשע לומד בצורה הנזכר וא"כ מכש"כ שלאדם שאינו רשע שהמאור שבתורה יעלהו תורתו למעלה ולהגיע לדרגה שהוא צריך ולשמור עליו עכ"פ במקצת מהיצה"ר אלא בכדי לקבל השמירה המוחלטת מהיצה"ר זה דוקא כשלומד כראוי.

ועוד יותר מזה רמוז בדברי חז"ל במ"ש שהתורה היא תבלין להיצה"ר כי הנה היא דבר הממתיק ומתקן את המאכל המר ועושהו טוב, וכמו"כ בענין היצה"ר שיש בכח לימוד התוה"ק כראוי וכנזכר להפוך את היצה"ר ג"כ לטוב וכמשאחז"ל עה"פ בכל לבבך שעל האדם לעבוד את ד' בשני יצריו דהיינו להפכו ג"כ ליצה"ט ולזה ניתן לנו התבלין הזה שהיא התוה"ק שהיא תבטל את מרירות ואת הרע של היצה"ר ותהפכו לטוב, וזה בודאי דוקא אם ילמד כראוי וכנכון ובאהבה עזה כנזכר.

וכמו"כ עיקר עליית האדם בכלל היא ע"י עבודת ד' וקיום מצותיו באהבה כמבואר בשע"ת (לר' יונה בשער ג' ע"ש), וגם הכח להתגבר נגד יצה"ר ולכבשו ולגרשו מלבו וכמו"כ לגרש כל מחשבות הזרות מלבו הרי כל זה הוא ע"י האהבה והתלהבות שבלב האדם לד' ית' ולעשות מצותיו בהתלהבות ואהבה וכמו"כ לימוד תוה"ק ותפלה בהתלהבות ואהבה הוא הדבר המגרש את היצה"ר ומחשבותיו מלב האדם.

נמצא שמצוה זאת שניתנה לנו להיות כל יום בעיניך כחדשים היא העצה והתבלין והתבלין נגד היצה"ר ולפ"ז י"ל שמה שאחז"ל (ב"ב ט"ז). שהתורה היא התבלין נגד היצה"ר היינו אם ילמד בצורה זאת עם אהבה ותשוקה ושמחה כדבר חדש תמיד.

וכמובן שאפילו אם לא הגיע עדיין לדרגה זו ג"כ יקבל מלמודו קצת שמירה נגד היצה"ר כפי משאחז"ל (ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז) שהמאור שבה יחזירו

ואם אחרי כל השתדלותו והתאמצותו לא יתעורר לבו הרי עכ"פ מאחר שעשה את שלו ה"ה בודאי יצא יד"ח ועליו נאמר חישב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלין עליו כאילו עשאה, ובשם הבעש"ט מובא יסוד חשוב שמצות אהבת ד' היא שישתדל האדם לעורר בלבו האהבה בכל הדרכים שיש בהם אפשריות לעורר האהבה בלבו ובכל האופנים שביכולתו, ואם בכ"ז אין לבו מתעורר יצא יד"ח המצוה, ולפ"ז יוצא שהחיוב על האדם לעשות ההשתדלות תמיד אפילו אם יודע בודאי כפי שהוכיח הנסיון שלא יפעול על לבו, וה"ז גם חיזוק גדול שלא להרפות עצמו מלהשתדל בכל פעם ולא יתאכזב ויטייאש כשאינו רואה בזה הצלחה כי סוכ"ס ה"ה בזה יוצא יד"ח תו ויקבל על זה שכרו משלם.^ט

ובשאר פוסקים ה"ז חיוב תמידי בכל רגע, בכ"ז עכ"פ גם הרמב"ם כתב במר"ן (ח"ג פ' נ"ב) שיתחיל האדם לקיימה בשעת עשיית המצוות וק"ש ותפלה וכו' ולאט לאט יוסיף לכל היום, ע"ש הרי לנו שבזה צריך להיות ההתחלה.

ט וכמובן שעל האדם לחפש תמיד עוד עצות ודרכים לזה כי החיוב להשתדל שכן יתעורר בלבו, וכל זמן שלא הגיע לזה עדיין עליו החיוב להמשיך ולהשתדל יותר ולהתאמץ בכל כחו ולחפש עוד עצה ואופן שאולי יצליח בהם, והחיוב גם לבדוק ולחפש אולי ישנו סיבה מצדו שמונע את זה ממנו ועליו לתקנו ולהסיר הסיבה מעליו, וד' הבוחן כליות ולב יראה ללבב אם באמת עושה כמיטב יכולתו.

ויתכן ג"כ שסיבת המניעה הוא מכח א' מהדברים המבוארים לקמן שע"י שהשקיע לבו בהבלי עוה"ז או שמילא כריסו בתענוגי עוה"ז וכדו', ובלי שילמד האדם ספרי מוסר לא ידע לקשר הדברים להבין שזה הוא המונע ועליו לתקן את זה ועל כן יהיה נדמה לו שיצא יד"ח בהשתדלותו, וה"ז שגגת תלמוד שלו שעולה זדון ח"ו, ע"כ ישתדל ללמוד ספה"ק המבוארים העניינים האלו (וגם ספה"ק חובה"ל וראשית חכמה שער האהבה וספה"ק באר מ"ח

ועל כן באמת עלינו להגיע לשלימות המדרגה בענין האהבה וכמו"כ להרגיש תמיד בכל מצותינו כל יום כחדשים, ובשם הבעש"ט מובא שדבר זה שנורגיש בלבנו את האהבה לד' ית' כראוי לנו הוא א' מהדברים שבו תלוי התקרבות הגאו"ש, ע"כ, ונמצא שע"י שאנו מתעלים במצות אהבת ד' ומגיעים לשלימות בענ"ז אנו משיכים ומקרבים את הגאו"ש, ובהמשך דברינו מתבאר שבוה אנו נעשים ראויים שיכניס אותנו הקב"ה בהיכלו ולכן לפני הגאו"ש עלינו להתכונן לזה (ובזה מוכן דברי הבעש"ט שזה מכשיר ומקרב אותנו להגאו"ש וברגע שנהיה מוכן תופיע הגאו"ש), וע"כ מנסים אותנו עתה דוקא בדבר זה לדעת הישכם אוהבים את ד' וכנ"ל.

אבל עכ"ז יש לדעת שאפילו כל זמן שהאדם עדיין לא הגיע לדרגת האהבה בלבו כראוי (דהיינו שירגיש אותה בלבו תמיד ועי"כ בשעה שיגיע לעשות מצוה יתרגש ממילא בלבו נהיה אצלו כחדש) בכ"ז אין זה פוטר אותו מהמצוה כי חיוב מצוה זו של להיות כחדשים הוא חיוב כמו שאר כל המצוה שניתנו לכל אדם איך שהוא, ועל כן עליו להשתדל ולהתאמץ לפני כל מצוה לעורר בלבו הרגשת אהבה לד' ולהמצוה כפי מיטב יכולתו כי לעורר כך בלבו על זמן הקצר של שעת קיום המצוה^א לבד אינו כ"כ מן הנמנע.

^א וכמו"כ לפני כל ברכה שהיא ג"כ מצוה וחיוב לברך כל יום לפחות ק' ברכות כמבואר בשו"ע (או"ח סי' מ"ו סע' ד').

ח עי' פרש"י (דברים ו' ה') עה"פ ואהבת וגו' שפירש הכוונה לעשות המצות באהבה (לד') ולפ"ד הרי עיקר מצות ואהבת הוא על שעת קיום המצות, ואע"פ שלפי המבואר ברמב"ם ובחינוך (עי' בה"ל סי' א')

ה'

בלבנו וגם נתפלל ונבקש על התגלות כבוד מלכותו ית' בעולם ואת מלכות בית דוד שהוא משיח צדקינו שהוא יקרב את כל העולם להקב"ה ויכירו וידעו כל יושבי תבל וגו' ויקבלו כולם את מלכותו ית' ומלאה הארץ (כולה) דעה (לדעת) את ד'.

ויש להבין ענ"ז (למה תנאי זה היא המעכב את הופעת הגאון"ש) ע"פ משל מבן מלך שנשבה לשבאים שונאי המלך, והנה כשהמלך רוצה ללכת להוציאו משם תלוי אם הבן עדיין לא התרגל לחיות אתם להיות מרוצה שם אתם ולא נשכח מלבנו הגעגועים לחזור אל ביתו אל אביו המלך וע"כ הרי הוא כל הזמן שולח מכתבים לאביו המלך ומבקש ומזמין אותו שכבר יבוא להוציאו משם וכשיבוא המלך להוציאו הרי הוא ישמח וירוץ לקראתו לקבל פני כראוי וכיאות מבן לאביו, אזי יבא המלך לשם עם כל הפמליא שלו ועם הראות כבוד יקר מלכותו ומוכתר בכתר מלכותו ובשמחה בתופים ובמחולות כיאות למלך, אבל אם המלך יודע שבנו כבר שכח ממנו ואינו מתגעגע לחזור אליו ואינו מבקש ממנו ולא מזמין שיופיע ושיוציאו משם ואזי אם יגיע המלך לשם בצורה שיאות לו כנוצר והבן לא יצא לקראתו לקבל פניו בשמחה כראוי לו הרי זה יהיה בזיון נורא להמלך גם בעיני שריו ועבדיו וגם בעיני שונאיו השבאים כמובן, ועל כן אע"פ שהמלך בכ"ז לא זז מחבתו וגעגעויו לבנו ורוצה בכל אופן להוציאו ולהחזירו אליו לביתו עכ"ז איננו יכול להופיע בצורה הנזכרת כי יהיה עי"ז ללעג ולקלם בעיני כל.

ולכן ישנו רק אופן ודרך אחרת שיוכל המלך להוציא את בנו משם ושלא יהיה בזיון עבורו, והוא שיופיע לשם בצורה של מלחמה ונקמה (ולא עם כבודו גדלו ובתופים ובמחולות

ובענין הנזכר בשם הבעש"ט שהתקרבות הגאון"ש תלויה באהבתינו את ד' כראוי יש לדעת שכל זה היא בעת שצריכים להמשיך ולקרב את הגאון"ש והיינו לפני שהגיע הזמן של בעתה, אבל כשכבר אנחנו נמצאים תוך זמנה של בעתה (כלומר זה הזמן שהגאון"ש כבר מוכן ומזומן להופיע ויכול להופיע כל רגע) אז אין כ"כ צורך לזכות מיוחד להמשיכה כי אז מצד הזמן כבר הנה ישעך בא ממילא, ולכן היום שכבר הגענו ונכנסנו לתוך זמן זה של בעתה (שהיא משנת תש"ס ואילך כפי מה שמבואר בספה"ק שאז היא התחלת הזמן הגאולה של בעתה) לכן לא היה מהצורך שנהיה נבדקים ונבחנים כ"כ בכדי שיופיע הגאון"ש.

אלא שבכ"ז ישנם דברים המעכבים ומונעים את ביאתה ואע"פ שכבר הגיע זמנה והוא מה שמבואר בנביא (ישעיה כ"א י"ב) הפסוק אומר אמר שומר אתא בוקר וגם לילה אם תבעיון בעיו כלומר שהקב"ה אומר "אתא בוקר" כלומר כבר הגיע זמן הגאולה (שנקרא בוקר) וגם לילה כלומר כבר עברה ונגמרה הלילה שהוא זמן הגלות שנקראת לילה) (אבל) אם תבעיון בעיו כלומר שבכ"ז הדבר תלוי אם תבעיון בעו כלומר אם תבקשו אותה, והיינו לבקש את הקב"ה וכמש"כ (ירמיה ל' ט') ובקשו את ד' אלוקיהם ואת דוד מלכם כי זה הוא תנאי של הגאולה שאנחנו נבקש את הקב"ה והיינו שנרצה ונגעגע

ושלה"ק וכדו' שהם מסוגלים לעורר ולהלהיב את האהבה בלב) ויתפלל תמיד שיאיר ד' עיניו שלא יטעה וירמה א"ע אלא יראה האמת מתוך התוה"ק.

ענין זה מבואר בהרחבה בספרינו ישמח ישראל בעושי תדורשנו משם ותבין.

אלא) עם חיילותיו וכלי מלחמה ויאבד כל השבאים וכל שונאיו (שיש לחשוש שישמחו לאיד ובזיון המלך מהנהגת בנו כלפיו) ואחרי שיהיו כולם כלים ונאבדים יכנס המלך ויוציא את בנו משם, ובודאי שאחרי שיכניסנו לביתו וארמונו יתקרב שוב אליו בלבו כמקדם והנמשל מובן מאליו.

והנה על מה שנתבאר עתה מפסוק הנזכר שהקב"ה רוצה מאתנו תנאי שאנחנו נבקש אותו, יש להקשות על זה מפסוק שכתוב במקום אחר (ישעי' מ"ה י"א) שד' ית' אומר למעני למעני אעשה למען שמי המחולל בגוים א"כ משמע שאפילו אם אנחנו לא נבקש בכ"ז הקב"ה יביא את הגאוו"ש למען שמו המחולל לבד והרי זה נראה לכאורה כסותרים זה את זה.

אבל יש לתרץ את שתי הפסוקים שלא יהיו סותרים זא"ז כלל והתנאי הנזכר שאנחנו נבקש אותו היא לעיכובא ומה שבפסוק השני כתוב למעני וכו' יתפרש הכוונה ע"פ המימרא מהרה"ק מרוזין שהזכרנו לפני שנה ששואל על מה שאנחנו אומרים עשה למענך אם לא למעננו שלכאורה היה צריך לומר בהיפוך אם לא למעננו (כלומר אם אין הזכויות מספיקות אזי) עשה למענך ואומר הרוז"נר שהכוונה שאנחנו אומרים להקב"ה אתה מלך עלוב שאע"פ שמעליבים אותך בכל העולם אתה שותק ומוחל על עלבונך, אבל משל לילדים שרואים איד שמעליבים את האבא שלהם והילדים רוצים להחזיק בעד האבא ולמחות נגד המעליבים אותו והנה אפילו אם האבא אומר לילדיו אין צורך למחות עבור כבודי כי אני סולח להם על כבודי על שמעליבים אותי ולא איכפת לי, אבל הילדים אומרים לאבא אבל אנחנו לא יכולים לסבול את זה ואנחנו לא יכולים לסלוח כי איכפת לנו הכבוד שלך ואע"פ שאתה שמצדך סולח בכ"ז

אנחנו לא סולחים ואין אנחנו מסוגלים לראות עלבונך ולשתוק, וכך אנחנו (ג"כ) אומרים להקב"ה עשה למענך ואם לא כלומר שאתה אומר שאתה מוחל אז עשה למעננו מפני שאנחנו לא יכולים לסבול את העלבון שלך עב"ד."

ולפ"ז מובן היטב שאין סתירה כלל בין ב' הפסוקים הנ"ל שבאמת הכל תלוי בזה שיבקשו את ד' וגו' ומש"כ בפסוק הב' למעני וגו' הוא ג"כ פירושו של ובקשו וגו' והיינו לומר שיבקשו למענו ית' עבור כבודו ית' וכנזכר ואז יביא ד' ית' הגאוו"ש בעבור בקשתינו ושאכפת לנו למענו.

י

ויש להבין שתנאי זה שבו תלוי הופעת הגאוו"ש שנבקש את ד' את התגלות מלכותו ית' בעולם באמת מהראוי שזאת תהיה בקשתינו לא

יא והנה יש להבין מימרא זו קצת יותר בעומק שבאמת לא שייך לומר אצל הקב"ה כמו אצל בשר ודם שהוא מרגיש באמת נעלב אלא שהוא מוחל על עלבוננו כי אצל הקב"ה כביכול לא שייך לומר שהוא נעלב ממה שכבודו מחולל בעיני הגוים וכדו' כמו שכל בר דעת לא יהיה פוגע בו ולא אכפ"ל אם יהיה מבזזה בעיני הבהמות וכדו' כך אצל ד' ית' כביכול כל העוה"ז והבליז אינם תופסים מקום אצלו כלל וה"ה בעיני כאפס ואין וכל הגוים אנשי עוה"ז המה כאין ואפס וכאשפה נחשבו אצלו ומותר האדם מן הבהמה אין, ועוד שאצל הבוב"ה לא שייך בכלל מושגי המדות והרגשות כמו שאנו מבינים כי הרי הוא מופשט ומעל כל מושג ומדה ולכן א"א לפרש בפסוק במה שאומר ד' ית' למעני כפי המובן הפשוט אלא בע"כ כפירושו של הרה"ק מריז"ן שהכוונה שבעבורכם אעשה מפני שאכפת לכם על חילול כבודי, ועוד יש להבין שהרי אם היה רצונו ית' שלא יהיה חילול שמו ית' בעולם לא היה נהיה כדבר הזה, אלא כל הסיבה שאין ד' ית' מונע את זה הוא בכדי לתת לנו בזה נסיון לבחון אותנו הישכם אוהבים את ד' באמת וכמה אכפת לנו על חילול כבודו ית'.

בקשה שיתגלה כבוד מלכותו ית' בעולם ג"כ אין לנו מספיק כראוי שיהיה נוגע ללבנו כ"כ שלא יהיה לנו מנוחה מפני זה ונחכה לו בכל יום שיבא ויתגלה כבר בעולם בכ"ז מאחר שכבר מגיע הרגע האחרון הרי הוא יתפיים ויתרצה לנו גם בזה הדרגא היותר פחות עכ"פ).

ולכן הרי הוא ית' מנסה אותנו היום הזה אם לכל הפחות מתעורר בנו האהבה אליו ית' במקרה של צער וכנ"ל (שבוה יותר קל לעורר את האהבה כנ"ל) וזה הנסיון והבחינה שמופיע לנו עתה אחרי שאנו רואים כמה שמתחלל כבודו ית' וזה הענין שהזכרנו לעיל שעכשיו ד' ית' יושב ומצפה לראות אם אנחנו מתרגשים עכ"פ מזה ומצטערים באמת על חילול כבודו עד שאין לנו מנוחה עי"ז ואנו מבקשים ומגעגעים (לפחות ע"י התעוררות הזאת הנוכר) שיתגלה ויתקדש כבוד מלכותו בעולם, ה"ז עכ"פ מבטל את המניעה והעיכוב הנ"ל ונפתח השער לאפשר את הופעת הגאון"ש².

ועיקר המבחן בזה הוא בשנה זו כשהדבר כבר נעשה הרגל כנ"ל ואם אעפ"כ אנו מתרגשים כמו בפעם הראשונה זה מוכיח ומעיד עלינו שאנחנו מסורים לו ואנחנו אוהבים אותו

² והנה ישנם אנשים שרוצים את הגאון"ש כדי להשתחרר מהצרות או בכדי שיהיה להם יותר נוחיות ואפילו אם כוונתם עבור רוחניות כדי שיהיה להם הרחבת הדעת ויוכלו ללמוד ולעשות מצות ולעבוד את ד' בהרחבה ובנחת, אבל זה נקרא עדיין רק עבור צורך עצמם ומטעם הב' הנזכר שרוצים עבור עבודתם את ד' בכ"ז ה"ז עדיין נחשב עבור אהבת עצמם לשחררם מצרותם ואפילו אם זה בכדי שיהיה להם עוה"ב וכדו' זה עדיין לא מחמת שהוא דואג לכבוד ד' או שיש להם אהבה וגעגועים להמלך כמו בן לאביו ושלכן רוצה להיות במחיצתו יחד אתו.

רק משום חילול כבודו ית' (כמו שהוא היום) מפני שכל מאויינו וחמדת לבבינו בכלל שאנו מתגעגעים היא להתגלות מלכותו ית' בעולם ושהו תכלית בריאת שמים וארץ וזה כל רצונו וכונתו ית' בבריאת העולם שיהיה לו דירה בתחתונים (כמבואר בספה"ק) ושימלא כבוד ד' את כל הארץ, ועל זה היה ראוי להיות דווה לבנו כל היום בלי לתת מנוחה לנפשינו בעבור זה (וכמו שהוא מדת הצדיקים עובדי ואוהבי ד' באמת) ולא רק מפני המצב של צער על חילול שמו ית' ובזה היה ראוי להיות תלוי הופעת הגאון"ש.

ובזה היה ראוי להיות המבחן והבירור האם אנחנו רואים לגאולה או לא האם הקב"ה יכול להכניס אותנו בחצר שלו ולארמונו ולחיות מבני היכלא דמלכא לחיות יחד עם הקב"ה כמו שצריך ועומד להיות אחרי הגאון"ש ולזה אנו רואים רק אם אנחנו מסורים אליו בצורה זו הנזכר ושבאמת אנחנו מרגישים את האהבה וכך היה ראוי להיות המבחן שלפנינו.

אבל בכ"ז כאשר מגיע קרוב לסוף הזמן של בעתה (שעוד מעט כבר יגיע זמן המוכרח שא"א להיות נדחה עוד בשום אופן) ורואה ד' ית' שעדיין אין אנו מבקשים מה שעלינו לבקש אז הרי הוא מביא עלינו מצב כזה שזה יעורר לבנו שלכל הפחות נבקשנו עבור חילול שמו שכואב לנו כ"כ שאין אנו יכולים לסבול ועי"כ אנו מתעוררים לבקש שיחזיק ד' ית' בעד כבודו המחולל ויגלה כבוד מלכותו ית' בכל העולם וכנ"ל ובזה ויתפשר ויתפיים אתנו ד' ית' אם לפחות זאת תהיה לנו, (ואע"פ שעדיין אין לנו מספיק הדרגא של אהבת ד' כראוי דהיינו להרגיש את האהבה העזה אליו ית' תמיד בכל עת ובכל שעה כל היום וכמש"כ הרמב"ם בהל' תשובה (פרק י') שצריכים להגיע להדרגא שכתוב ובאהבתו תשגה בה תמיד ע"ש, וגם

כנפשינו ממש ולכן אנחנו עדיין מרגישים את הצער וכנ"ל, ולכן באמת כל המצב הזה הוא רק בשבילנו לראות הישכם אוהבים את ד' וכנ"ל.

ועל כן מה שצריך לרצות ולבקש הוא את ד' כמש"כ ובקשו "את ד' אלקיהם" (ולא כתוב ובקשו מאת ד' אלא "את ד'") כלומר אנו רוצים ומתגעגעים להיות אתו עמו במחיצתו כבן שרוצה להיות יחד עם אביו וכמו"כ אנו מתגעגעים להיות אתו עמו במחיצתו כבן שרוצה להיות יחד עם אביו וכמו"כ אנו מתגעגעים להתגלות כבוד מלכותו בעולם ושתגאל השכינה מהצרה ומהחילול ועלבון כבודה וכל זה היא מפני גודל האהבה שנטוע בלבנו משום ברא כרעיה דאבוה ואנו מרגישים את אחדותנו אתו שנשמתינו הוא חלק אלוקה ממעל.

ועכ"פ כפי שנתבאר לעיל הרי עתה בזמן (של בעתה) שאנו נמצאים בה אם יהיה לנו לפחות הדרגה הראשונה שבכל אופן מעכב את הופעת הגאוו"ש שהוא כנ"ל שאכפת וכואב לנו על כבודו המחולל, ואנו מרגישים שזה שכבודו ית' מחולל לא נותן לנו מנוחה וזה התנאי של הגאולה ובוה הקב"ה בוחן אותנו אם נרגיש לכה"פ זה.

ואם יתברר שכן הוא אז יאמר הקב"ה למעני למעני אעשה כלומר למען כבודי המחולל בגוים ואע"פ שבשבילי לא אכפת לי ואין זה פוגע בי כלל, בכ"ז מכיון שאכפת להם כ"כ לבניי חביבי ומצטערים על זה לכן הנני חייב לגאול אותם מזה הצער שלהם מכיון שהם מצטערים כ"כ רק עבור כבודי.

ואם המצב יהיה כך מצדינו כנזכר אזי לא נצטרך לעבור בחינה ובירור הריף כ"כ על כל המצב הרוחני הפרטי שלנו איך אנו נראים בעבודתינו את ד' ולאיוזה דרגא של שלימות כבר

הגענו כי מכיון שנתברר עכ"פ ענין זה שאכפת לנו כ"כ על כבודו וצערנו כביכול יש לנו בזה לבד הזכות שהקב"ה יגאל אותנו ומגיע לנו הגאולה מזה הצער והכאב כי יאמר הקב"ה איך אוכל להתאפק ושיהיה לא אכפת לי ולא להתחשב עם זה שהם דואגים וכואבים כ"כ על כבודי ולמעני ולכן הנני כמוכרח להביא את הגאוו"ש, וזה פירושו של למעני כלומר מפני שהם כואבים למעני וכמו שפירש הרה"ק הרזינער כנ"ל.

אבל גם זה תלוי בבחירתנו ורק מי שעכ"פ אינו מרוחק מד' ית' יותר מדאי הוא יתעורר בזה אבל מי שהוא כבר התרחק ביותר עד שאינו חושב כלל על ד' ית', והוא תפוס וטרוד רק בעניני עצמו ובדאגת פרנסתו וכל שאר עניניו הנוגעים לחיי עוה"ז הגשמי הוא לא שת לבו גם לזאת ואין לו ח"ו תקנה זו שיזכה עדיין בבחירתו לבקש את ד' ואת דוד מלכינו משיחנו ואז איננו בטוח שיזכה להשאר בחיים אחרי מלחמת גוג ומגוג ולהיות מהמקבלי פני משיח צדקינו והגאוו"ש וכמבואר בנביא ובחז"ל שהפסוק אומר (ישעיה ד' ג') והיה כל הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו' וגו'.

ז

² והנה אם יהיה ח"ו כל הכלל במצב כזה והוא הנקרא דור שכולו חייב ויהיה מצב זה קיים בשעה שכבר מגיע זמן המוכרח שכבר א"א להיות נדחה יותר על זה אמחז"ל (סנהדרין צ"ז): שאחר שכבר כלו כל הקיצין אין הדבר תלוי אלא בתשובה ואם עדיין לא עשו תשובה על זה הקב"ה אומר (יחזקאל כ' ל"ג) אם לא, (עשו תשובה אזי) ביד חזקה אמלוך עליכם, ע"כ והיינו שמעמיד עליהם מלך כהמן ח"ו ועי"כ בעל כרחם חוזרים בתשובה.

בצורה עניה^{יד} וענין זה כלומר אופן וצורת הגאולה אפשר עדיין להמשיך עד לפני רגע האחרון שאז תהיה נסגרת האפשריות הזאת וכמו"כ לגבי לזכות לדרגות עוד יותר מעולות בימי המשיח כאו"א לפי מה שיהיה ראוי^ל לזה יש צורך ואפשריות להמשיך אותה עד לפני רגע האחרון, ואע"פ שלגבי זה תלוי גם בשאר זכותים ובכל פרט ופרט של צדקות וזכות האדם כמובן בכ"ז יהיה שיקול גדול דוקא בענ"ז של דרגת האהבה ל'ד' כפי שאמר הבעש"ט זי"ע וכנ"ל.

^{יד} וענין זה בב' אופנים מרומזים בפסוק דרך כוכב מיעקב וגו' כמבואר שם באוהחה"ק שאופן הא' בצורה מרומם רמוז בדרך כוכב מיעקב ואופן הב' הוא רמוזה בוקם שבט מישראל ואופן זה היינו מה שהזכירו חז"ל בצורה של עני ורוכב על החמור ע"ש.

טו ויש להבין שאפילו אם כלפי הכלל כולו יופיע באופן היותר פשוט מפני חוסר הזכותים בכ"ז מסתברים הדברים שכל יחיד שיהיה לו זכותים ביותר יקבל גם אז דרגא וגלוי יותר גדול כפי זכותו (כי בודאי לא יקופח משכרו המגיע לו כי אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה), אבל אם יזכו כל הכלל או עכ"פ רוב הכלל*, אזי יזכו גם אלו שאינם ראויים מצד עצמם כי זכות הכלל מזכה את כל מי שהוא חלק מהכלל ואפילו הצדיקים יזכו לתוספת בזכות הכלל כי כולנו שותפים עם הכלל ויאכלו גם מפתם ויננם משלחן המלך שיהיה ביותר הידור מכח זכות הכלל ואינו דומה זכות היחיד לזכות הכלל.

* כלומר מאלו שהם באים בחשבון כי אלו שכבר התנתקו מהאמונה בד' בודאי שאין מתחשבים אתם ואינם מן הנמנין כלפי החשבון של רובא ומיעוטא.

ועוד נקודה חשובה יש להוסיף שאע"פ שנאמר שבזמן של בעתה מספיק בזכות זה שעכ"פ מתעוררים לאהבת ד' ית' ע"י מצב של צער וחילול כבוד השכינה, בכ"ז יש לדעת שזה נאמר רק כלפי הופעות הגאו"ש בכלל אבל כלפי הדרגא והאופן שיופיע הגאו"ש כלומר אם יהיה ח"ו בצורה יותר קשה או בצורה יותר של רחמים, וכמו"כ איזה דרגא רוחנית נשיג ונקבל אחרי הופעת הגאו"ש כפי המבואר בווה"ק שיש דרגות שונות גם לגבי צורת ואופן הופעתה וגם לגבי הדרגה שיהיה לנו בימי המשיח והגאו"ש שאפשר שיהיה כך או כך וזה תלוי לפי הזכותים שיהיה לנו (עי' באוהח"ק (במדבר כ"ד י"ז) עה"פ דרך כוכב מיעקב ע"ש).

לכן לגבי זה יהיה נפק"מ איזה דרגא יש לנו באהבתנו ל'ד', ואע"פ שנתבאר לעיל שבזמן של בעתה אין צורך לפעול להמשיך את הגאו"ש ולכן אין אנו נבדקים בדרגה היותר גדולה של האהבה זה נאמר רק לגבי להמשיך עצם הגאו"ש אבל בכ"ז ה"ז נפק"מ כלפי אופן ודרגת הגאולה באיזה אופן תופיע שאם יהיה לנו זכות בדרגא המעולה הראויה אזי תופיע באהבה ושמחה ורחמים גדולים (ויתקיים בנו הנבואה של וברחמים גדולים אקבצך (ישעי' נ"ד ז') ואז יוכל להגיע המלך המשיח מתוך נחת בצורה (הנ"ל במשל עם בן המלך בצורה) מכובדת ושמחה עם הופעת השכינה הק' כיאות לכבודו ית', ורק אחרי הופעת המשיח תהיה הנקמה שילבש ד' ית' נקם את כל הגוים שונאי ד' ושהצירו לבני ישראל במשך כל ימי הגלות כמבואר בנביאים ובחז"ל, אבל אם ח"ו לא יהיה לנו הזכות היותר גדול הזה אזי עלול שתהיה צורת הגאולה באופן ב' בהמשל הנ"ל שרק אחרי הנקמה הגדולה יוציא אותנו ד"י אליו ויופיע ויתגלה המלך המשיח

ועוד יש להוסיף ולתרוץ הקושיא בעוד אופן והוא ע"פ מה שיש לדעת שבאמת היום הקליפות והסמ"א היו כבר צריכים להיות נשברים ומתמוגגים מגודל התיקונים ועבודת ד' שעשו כל הדורות עד הנה ועי"ז כבר היה הכל מוכן ואם היתה הקליפה והסמ"א נשברת ומתבטלת היה כבר מופיע הגאולה בשנת תש"ס שהיא תחלת הזמן של הבעתה כנ"ל, ומאיפה עדיין הקליפה מקבלת כח יניקה שתוכל להמשיך להחזיק מעמד ולא להבטל ומאיפה יש לה חיות ויניקה, אלא התשובה הוא שהיא יונקת מהקדושה ניצוצות, וכמו שהיה בתחילת בריאת העולם כמבואר בספה"ק שכל החיות של הקליפה קבלה רק מאותם הניצוצות שנפלו מהקדושה והקליפה שבו אותם ומזה הם יונקים וחיים כל הששת אלפים שנה עד שנחזיר ונוציא את כל הניצוצות הק' האלו,

ובאמת כבר היו צריכים לצאת כל הניצוצות משבויים ע"י עבודת כל הדורות כנזכר ואז היה נגמר כל חיותם של הקליפה והסמ"א והיו נופלים מעצמם כפגרים מתים, אלא שעכשיו הם שבים ניצוצות חדשות מאתנו כי הקדושה שורה אצלנו אנחנו מחזיקים את הקדושה ואנו צריכים לשמור אותה שלא ינקו הקליפות ממנה ואם אנחנו חוטאים אנו שוכרים את הגדר והשמירה והם יכולים שוב לינוק חיות מהקדושה ששורה אצלנו וזה מה שנותן להם חיות להמשיך ולהתקיים.

ולכן כאשר אנחנו רואים שקליפה כ"כ בזויה ושפלה עדיין יכולה להחזיק מעמד שזה פלאי פלאים נגד השכל ונגד ההגיון איך, אבל זה לא יתכן אחרת רק משום שהיא מקבלת חיות מהקדושה, והרי זה סימן שאנחנו עדיין לא מתוקנים ועדיין אנחנו צריכים לנקות את עצמינו

ולכן עתה בזמן הבירור וההתקרבות כ"כ להגאו"ש כמו היום שהיא הזדמנות האחרונה עבורינו לתקן עצמינו ולהכין דרגתינו כלפי הגאו"ש, יש לכאו"א מאתנו להתעורר ולתפוס את עצמו ולהתאמץ בכל כוחו ולחטוף כל רגע בלי להפסיד רגע א' לבדוק ולתקן את כל הנהגתינו בכל פרט ופרט ממה שעדיין לא תקננו, וכן כל מדה שעדיין לא זככנו עתה עלינו לזככה ולטהרה שנהיה ראויים לקבל הדרגא שאנו ונשמתינו רוצים לקבל וכמו"כ הקב"ה רוצה להעניק לנו, ובמיוחד להתאמץ הרבה בענין מצות אהבת ד' בלבו שתהיה כראוי וכמו"כ שתהיה נכרת בפועל בכל מצותינו שיהיה אצלנו כחדשים ויגדל בלבנו השמחה של מצוה תמיד כל יום יותר ויותר כנ"ל, וכל זה נכלל במ"ש חז"ל (סנהדרין צ"ו:): אין הדבר תלוי אלא בתשובה כי פירושו של תשובה היא לשוב אל ד' להתקרב אליו כמו שהיינו לפני חטאינו וכמו שהיינו בשעת מ"ת ושכל רצונינו ושאיפתינו היה רק לראות את מלכינו וכמבואר בפרשת מ"ת ובפרש"י שם בשם חז"ל.

ח'

ועתה נשאר עלינו לבאר ולתרוץ שאלה השניה ששאלנו למה הקליפה עדיין לא נשברה ואע"פ שע"פ מה שנתבאר שצריכים אנו קודם לעבור הנסיון והבירור הזה שהזכרנו לפ"ז כבר מתורץ בזה גם שאלה השניה למה לא נשברה עדיין הקליפה כי אע"פ שכבר היו ראוי להיותם נופלים ומתמוגגים בכ"ז הקב"ה השאיר אותם מפני שרוצה עדיין לנסות אותנו על ידם להוכיח אם אהבתנו את ד' ושאיכפ"ל על כבודו המחולל הרי זה אמיתי ושאו אוהבים את ד' כנפשינו ממש וכנ"ל,

אנחנו מתקנים גם את עצמינו כיון שזה הקליפה שלנו כמו שנתבאר שכה הקליפה נובע ומתחזקת ויונקת חיותם מעוונותינו ולכן ע"י שאנחנו כועסים כנגד הקליפה הרי זה הכעס וההתרגזות היא בעצם נגד החטא והקליפה שלנו נגד היצה"ר שלנו ואנו מקיימים בזה מה שאחז"ל (ברכות ה.) לעולם ירגזו אדם יצר הטוב על היצה"ר ועי"ז אנחנו מבקרים את הקליפה שלנו ואנו מגרשים בזה את היצה"ר מלבנו (שהרי זה העצה והסגולה שאמחז"ל שם שעיי"כ נוכל לנצח את יצרנו הרע) ולכן הרי זה גם תיקון בשבילנו גם על העתיד וגם על העבר כמבואר.

מ'

ועוד יש להוסיף ולהבין שהמצב הזה כלומר החילולי ד' שקורה כהיום בעולם זה צריך לעורר אותנו לתשובה על חטאינו ולתקן את עצמינו וזה יכול להביא אותנו לתשובה שלימה, ונסביר הענין ע"י משל לילד שמשותב ומתנהג לא כשורה ויש להורים שלו הרבה צער ממנו וכמה שהם מנסים להוכיח אותו שיתקן מעשיו זה לא אכפת לו ולא מתעורר משום מוסר שאומרים לו ושום דבר עד שפעם אחת נודמן לבן הזה לראות איזה עלבונות ובזיונות עצומות נגרמת לאביו בגלל התנהגותו אז אם יש לבן הזה קצת אהבה או קצת הרגשה לאביו זה כבר אכפת לו ומזה הרי הוא מתעורר לתשובה הוא נאנח ואומר אהה כך גרמתי לאבא שלי צער כזה וזה מעורר אותו לתקן מעשיו.

וזהו בעצם ההתעוררות שנתנה לנו היום אמנם היא לא בדרך נעימה שמאחר שאנו רואים עתה מה שנגרם ע"י הקליפה שלנו ע"י שאנחנו לא נוהגים כשורה שעיי"ז הרשעים יונקים מזה כח לבזות ולחלל ח"ו שם שמים בעולם בצורה שפלה וחמורה, ואם אנו מרגישים אהבה לד'

דוקא מן הענין ההיא שאנו רואים שהקליפה מתחזק כי הרי זה סימן שבזה הענין קבלה יניקה במדה כנגד מדה וזה סימן שעדיין לא השלמנו את העבודה המבוקשת ולא נקינו עדיין את הכלוך מאצלינו במחנינו, ולכן זה מה שגורם ח"ו את החרון אף וזה מה שמעכב את הגאולה.

ותיקון זה צריך להיות נעשה בשני שלבים, השלב הראשון הוא לבער מן מהמחנה אותם שהם ח"ו חוטאים ממש ומחטיאים ח"ו ולהשגיח מאוד על כל המצב זה דבר הראשון, ודבר השני הוא תיקון האנשים היותר מעולים שהם נבדקים באופן אחר והיינו האם הם אינם לקיים במחשבה או בשמירת עיניהם ובהתנהגות הקדושה והטהרה בחיים הפרטיים שלהם ובביתם וגם בענין קדש עצמך כמותר לך כמבואר בש"ע (סי' ר"מ ובסי' רל"א) ובספה"ק (רא"ח שעה"ק פט"ז) ושלה"ק ושאר ספ"מ,

ויש לדעת ולהבין לפי הכלל שמדקדקין בשמים על המעולים ביותר על כל כחוש השערה ולכן אלו שנקראים וקוראים עצמם בני תורה ותורתם אומנתם וכמו"כ המתחסדים בעם עליהם מוטל יותר לדקדק ולבדוק כל כחוש השערה בהתנהגותם והנהגת בני ביתם בין מכח עצמם ובין מכח שאחריהם לומדים מהם יותר ממה שמשאר אנשים (ולכן אפילו אם אינם בעצם מהמעולים או מבני תורה וגם הם עצמם אינם קוראים את עצמם כך בכ"ז אם כלפי אחרים נקראים כך הרי זה מחייב אותם באחריות הוזה בעל כרחם מאחר שסוכ"ם בהתנהגותם ה"ה מכשילים אחרים ח"ו).

ועכשיו הנני רוצה להוסיף לקשר את שני הנקודות הנזכרים דהיינו לבטל את החילול ד' מן העולם ולבטל ולשבור את הקליפה והזוהמא השולטת ומופץ בכל אויר העולם כהיום ד"י ועוד בזה שאנחנו עושים את המחאה הזאת בזה

מבטלים וממעטים את גודל החילול ד' וגם במעשה זה של המחאה והתרגזות על הקליפה ויצה"ר אנו עושים תיקון גדול לעצמינו לעוונותינו כמו שנתבאר וגם ע"י שכואב לנו לראות איזה בזיון נגרם לאבינו שבשמים בגלל חטאינו זה ממילא מעורר אותנו בתשובה ומעורר אותנו לתקן את עצמינו ואז אנחנו נמשך בס"ד לתקן את מה שנצרך לתקן (בין לטהר את מחנינו ובין לבדוק ולתקן הנהגותינו).

וישנו עוד דבר חשוב שאנחנו פועלים במחאה זו טובה גדולה לכל העולם והוא שבוה אנחנו גם ממתיקים את מדת הדין והחרון אף מכל העולם ובוה אנחנו חושכים מהצרות והסבל שהיו עלול להיות ח"ו יותר חמור ממה שהיא עתה כמו שנתבאר לפני שנה וכמו שמצינו במעשה פנחס שהתורה מעידה שע"י קנאתו ומחאתו נגד החטא וחילול ד' שנעשה אז בזה ביטל החרון אף מישראל וכמש"כ השיב את חמתי מעל בני"י בקנאו את קנאתי וגו' ולא כליתי את בני"י וגו' תחת אשר קנא לאלוקיו ויכפר על בני"י דהיינו שפעל בקנאתו ג' ענינים, א) שקידש שם ד' ית' וזה כונת אשר קנא לאלוקיו ב) הסיר החרון אף וביטל את העונש ולא כילה ד' ית' את בני"י ח"ו, ג) ויכפר על בני"י שע"י קנאתו ביטל חטאם וקליפתם.

4

עכשיו אני רוצה להוסיף עוד נקודה שלישית חשובה להבין הנחיצות עבורינו להרגיש בלבנו את הכאב עבור שמו ית' המחולל בעמים, דהנה כתוב בספה"ק (רבינו יונה ובשאר ספרי מוסר) שבתשובה יש שלשה חלקים האחד זה החרטה והתמרמרות על החטא, הדבר השני זה תקוני התשובה כלומר הצומות והסיגופים, והדבר השלישי זה תשובת המשקל כמו

אלקינו שהוא באמת אבינו רועינו זונינו פרנסינו וכלכלנו ובחר בנו מכל העמים וקירב אותנו אליו והראה לנו חבתו היתירה וקראנו בנים ואהובים וכמש"כ (בנביא מלאכי א' ב') אהבתי אתכם אמר ד' והרים אותנו עד לדרגא יותר ממלאכי מרום ואנחנו במקום להכיר לו טוב על כל זה וגם הלא הוא המחיה וזן מפרנס אותנו תמיד בין בגשמיות ובין ברוחניות (שהיא העיקר) וא"כ איך אנחנו שלמנו לו ח"ו רעה תחת טובה שגרמנו לו חילול ועלבון כזה, וכשנתבונן ונשים לב לכל זה בודאי נתעורר להתחרט על כל מה שפגמנו ונקבל על עצמינו לתקן את עצמינו ולשמור על כל דרכינו מהיום והלאה ונשמור על דרכינו והנהגותינו בכלל ולא לתת כח ויניקה להקליפה והסט"א ח"ו (וגם בפרט זה עלינו לשמור שלא נגרם לו יותר חילול שמו וכבודו ית') וגם עלינו להתפלל ולבקש מאת ד' ולהתחנן לפניו שיתפיים אתנו ויקבל תשובתינו (אע"פ שאיננו בשלימות כראוי כלל) ויסלח לנו על כל עוונותינו ויתרצה לנו.

וע"י זה שנתעורר לתשובה ע"י שאנו מצטערים ואכפ"ל על שגרמנו לחילול שמו ית' והרי זה היא התעוררות מכח האהבה שבלבנו אליו כמו הרגשת הבן כלפי אביו כנ"ל בהמשל עי"ז נזכה לעורר במדה כנגד מדה אתרעותא דלעילא כנגד האיתרעותא דלתתא שהיא הרגשת כי הוא אבינו יוצרינו עי"ז יעורר ד' ית' כביכול את אהבתו וחיבתו אלינו שהוא אבינו ואנו בניו אהוביו בני אברהם יצחק ויעקב ויתעורר לגאול אותנו בקרוב ולהכניסנו בהיכלו כולו אומר כבוד ולהודיע לעיני כל שאנו בניך ואתה אבינו בכ"א.

ולכן שני הענינים קשורים, אם אנחנו מוחים ומקנאים על כבוד ד' אז זה סימן שאכפת לנו כבוד ד' ובוה אנו מקדשים שם שמים ואנו

קדושה שחלק ממה שפוגמים בה היא ע"י זלזול במצותה ואיסורה, ומועטים המה היום כאלה שיכולים להעיד על עצמם שהם נקיים וזכאים מזה לגמרי מכל וכל, ומה הוא הענין הזה הוא הדבר אשר נהיה היום מצב כזה וישנם הרבה אנשים היום שחושבים שחטא בעניני קדושה נחשב רק אם אדם ח"ו נכשל במעשה אבל במחשבה או בחוסר שמירת העינים לא מרגישים כ"כ שזה חטא ובאמת הרי אלו לאווין דאורייתא וכמו"כ בענין קדש עצמך במותר לך שזה באמת ג"כ חיוב מדאורייתא (לשיטת הרמב"ן ועוד, ועכ"פ לכו"ע ה"ז מדברי קבלה מפסוק בכל דרכך דעהו וכמבואר בשו"ע ורק מפני חוסר שימת לב לכל זה או חוסר ידיעה מכח שגגת תלמוד שעולה ח"ו זרון) לכן נמצאים היום הרבה אנשים של"ע מזלזלים בזה מאוד ובגלל זה עוברים על זה פשוט בגלל הזלזול.

וישנו סיבה גדולה היום שמתחת הכרתו של האדם שגורם לא לנמות להקל בענ"ז וכמה וכמה בדומה לזה והיא מחמת גודל העצלות שישולט היום בעולם שרוצים לחיות בקל בלי לעמול כלל וזה הנטייה שיש בלבו של האדם גורם לו שזלזול בדברים שצריך לעמוד על המשמר עליהם תמיד ברציפות כי זה טירחא ועול להאדם שיש בו מדת העצלות (עי' מסילת ישרים פ' ו'), נמצא שכל החטאים האלו נעשים לא מגודל המשיכה ותאוה והתגברות היצר להדבר אלא מכח חוסר חשיבות להדבר ומחוסר יראת חטא ויראת עונש וחוסר רצון לקבלת עומ"ש וזה הענין הוא כולוול בדבר ד' ח"ו.

שכמבואר בספר שערי תשובה לרבינו יונה (ובשאר ספ"מ) שאם אדם חטא בחטא מסויים הוא צריך לעשות מצוה שמכוונת כנגד החטא, הוזה והתיקון הוזה נקרא תשובת המשקל.

הנה כתוב דבר יקר מאוד בשם א' מהאדמור"י בעלזא זצוק"ל שלכל (סוג של) חטא יש התיקון שלו לשונג יש קרבן למזיד הרטה והתמרמרות וכו' ותשובת המשקל לעשות חבילות של מצות כנגד חבילות העבירות שעשה, וישנו סוג ג' של חטא שהוא יותר גרוע ויותר חמור ממזיד והוא חטא שנעשה במרד ובמעל והחילוק בינה למזיד הוא כך, מזיד הכוונה שהיה לו נסיון של התגברות היצר והתאוה ולא עמד בה ולא עשה מה שהיה חובתו עליו לעשותו להתגבר על יצרו ותאותו וידע ואשם שידע שהוא חטא ובידיעתו השלימה עשה את החטא ח"ו, אבל יש מדריגה ג' שהוא היותר גרוע והוא שעבר העבירה לא מפני התגברות תאותו ויצרו שהיה קשה לו לעמוד נגדה ולכבושה אלא שחטא מפני שמזלזל במצות ד' שלא אכפת לו בכלל מהעבירה ומלעבור פי ד' וזה בכלל כי דבר ד' בזה והרי זה ממש מרד ומעל והרי זה יותר חמור אפילו ממזיד כמובן, ותשובת המשקל לזה היא לקיים המצוות בכוונה רק לשם שמים למען כבוד ד' ית' וה"ז כמכבד ומייקר שמו ורצונו ית' וזה היא מכוון כנגד ולעומת הזלזול שהיה מזלזל בכבודו ית' וכנ"ל.

והנה אנו זקוקים היום גם לתיקון על זה כי היום מצוי מאוד ענין זה מכח הקליפה של פריקת עול ששורה היום¹⁰ בעולם ובפרט בעניני

מהשפעת המשכילים בזמנם שנכנס גם בהרבה ישיבות ד"י והשפעתם השאיר רושם עד היום הזה כמו שנתבאר ענ"ז אצלנו במק"א ביותר ביותר הרחבה (עי' בקונטרס ד' רועי ובעוד).

¹⁰ וכן מצוי ענ"ז הרבה מכח שחיים היום בלי מחשבה ובלי שימת לב והתבוננות וביחד עם ההשפעה (מאור העולם והרבה פעמים ה"ז משפיע מתחת ההכרה) ועם הפירות הנושרים

השורש פורה ראש ולענה עדיין נשאר אצלו וא"כ כמו שהביא אותו לידי חטא בפעם הראשונה כך הרי זה יבצבץ ויפפעע שוב פעם ח"ו ובפרט על עניני קדושה שהזכרנו הרי גם התחלה והשורש שהביא אותו לידי חטא היותר חמור היא בעצמה חטא כנ"ל שהיא גם לאו מדאורייתא, ולכן (חוץ מהחרטה והקבלה על להבא וכו') תשובת המשקל לכל הנזכר הוא דוקא בענין הנזכר דהיינו (או שיעשה מצוות לשם שמים דוקא שבוה ה"ה מייקר ומכבד את דבר ד' או) שיצטער ויכאב לו ויחזיק וימחה עבור כבוד שמים המתחלל בענין הזה שאנו עסוקים בו עתה והיינו שיחוס ויחוש על כבוד שמים וזה תיקון על מה שהוא זלזל בכבוד ד' ומצותיו ע"י שעכשיו ה"ה מייקר ומכבד כבוד שמים וזה ההודמנות שניתנה לנו היום להצטער ולהחזיק עבור כבוד ד' ולקנאות לכבוד שמים על החילול ד' הנעשה עתה ולהרים ולקדש שמו ית' ברבים בעולם כולו א"כ יש לנו עכשיו הזדמנות לעשות את שני התיקונים ביחד דהיינו החרטה ע"י שאנו את הבזיון שגרמנו לאבינו מלכינו שבשמים, והתיקון בתשובת המשקל נגד הזלזול בכבודו ית' ע"י שעכשיו אנו חסים על כבוד שמים כמבואר.

י"א

ואע"פ שבדרך כלל מובן שהענין שהאדם יעשה לכבוד ד' ושיכוון רק לשמה רק בשביל כבודו ד' ית' (ולא עבור נגיעות והנאות שלו) זה מדרגה שמתאימה רק לבני עליה, וא"כ איך יתכן שזה מה שמבוקש מאתנו עכשיו, ואע"פ שיש לנו צורך לכך עבור תיקון תשובת המשקל בכ"ז הרי עדיין אנו רחוקים מדריגה זו לעשות תיקון זה הנזכר בשם הרה"ק מבעלזא לע"ע (וא"כ הסברא אומרת שעלינו לעסוק מקודם בתיקונים אחרים הקדומים עד שנתעלה לדרגה של

ולכן לתיקון בענינים האלה בתשובת המשקל צריכים את הענין שהזכרנו דהיינו לכבד ולייקר את שמו ית' וכבודו ולהצטער על חילול כבודו, ועל כן עתה בזמנינו אלה שניתנה לנו ההזדמנות שנצטער ושיכאב לנו בשביל כבוד ד' שזה ממש תשובת המשקל כיון שזה מכוון כנגד הפגם הזה שעלינו לתקן, ואע"פ שבאמת אדם נכשל בעבירה גם מחמת התגברות היצר ח"ו אבל ע"פ רוב כל עבירה שהאדם עובר במזיד הרי זה מתחיל בזה שאדם מזלזל בהענין ואח"כ יש לו כבר גם התגברות היצר לזה ובפרט בעניני קדושה בדרך כלל הרי זה מתחיל כאשר פעם נכנס בראש שלו איזה מחשבה של היצה"ר והוא לא מקפיד לסלק אותה תומ"י ולפעמים ח"ו יותר גרוע וחמור שהוא בעצמו מכניס איזה מחשבה של יצה"ר במוחו ח"ו מפני שאינו מבין ויודע חומר הדבר, וכמו"כ באיסור של שמירת העינים זה מתחיל בזלזול וזה מה שמביא אח"כ על האדם את כל הנסיונות והקשויים של התגברות היצר והתאוה, אבל אם לא היה האדם מזלזל בשמירת המחשבה והיה מסיח מדעתו תומ"י ממחשבת היצר הרע וכמו"כ בשמירת העינים היה עוצם עיניו מראות ברעה תומ"י לא היה להיצה"ר אפשריות לכנס ללבו ולהכניס אליה משיכה וחמדה לתאוה רעה וזרה ח"ו ולא היה מגיע להנסיונות הקשים כלל וכמשאחז"ל עין רואה וכו' ואח"כ ולב חומד ואח"כ ח"ו ירידה ג' שגם נכשל במעשה שכלי המעשה גומרים.

והנה עלינו לעשות התיקון של תשובת המשקל גם על שורש והתחלת החטא כי ואם יעשה האדם תיקון על החטא לבד כלומר על השלב הג' שכבר חטא בפועל ובמעשה ח"ו ולא יעשה תיקון גם על השורש שהביא אותו לידי החטא עדיין איננו תיקון שלם וגמור כלל כי עדיין עלול שוב פעם להכשל בהחטא עצמה כי

ולכן מחמלת ד' ית' עלינו ניתן לנו כהיום האפשריות לעורר לבנו לדרגה זו שנוכל בקל לעורר לבנו לכאוב ולהצטער על כבודו ית' המתחלל ולהחזיק עבור כבודו כראוי וכיאות וכפי הצורך לשעה זו לקדש שמו ית' בעולם וביחד עם זה להרוויח תיקון הנצרך לו עצמו כנזכר, ורק צריכים לשים לכל זה ולא להפסיד ח"ו הזדמנות הגדולה הזאת.

י"ב

לקראת הסיום רצוני להזכיר כמה נקודות קצרות ואע"פ שכבר דברנו על הענין לפני שנה בכ"ז כדאי לחזור על ראשי הפרקים בקיצור בכדי שלא יתבלבל דעתינו ע"י כל התנועות והשיטות שישנם היום ושנעשה כל התורה עדרים עדרים ועי"כ אין אנשים היום מבינים ולא יודעים את השקפת ודרך התורה האמיתי כי לא למדוה"י

שלא ניתן בשום פנים ואופן לאחרים לאנשים רגילים בריאים, רק מכיון שבאמת ה"ה מוכרח לזה לכן מרחמים עליו ומקלקלים עבורו את השורה ונותנים לו, כמו"כ הוא בבע"ת אם מגיע בתשוקה עזה (ובחילא סגיא כנזכר בזוה"ק) מרחמים עליו מן השמים ומעניקים לו כפי צרכו הכל בריגעא חדא, ובזה יל"פ ג"כ מאחז"ל שבמקום שבע"ת עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד דהיינו שמעמידים אותם במקום ודרגה גבוה כזאת בריגעא חדא מה שאין נעשה כך לצדיקים גמורים, וכמו"כ הוא הענין אצלינו שמי שבוער בלבו מאוד התשוקה לתקן עצמו ולחזור בתשובה שלימה כראוי לו תומ"י אליו נותנים תומ"י גם הדרגות המעולות שיוכל לתקן עצמו תומ"י כרצונו הטוב.

י" ולא עמלו עליה וע"ז אחז"ל במדרש (מובא במסילת ישרים פ"ו) שמי שמתעצל ואע"פ שלומד תורה אם אינו עמל בה יטעה ויטמא את הטהור ויטהר את הטמא ויתיר את האסור ויאסר את המותר (ואפילו את המצווה וחיוב עלינו.

בני עלייה ורק אז נהיה מסוגלים להוסיף תיקון זה), בכ"ז עתה שיש לנו הזדמנות לעשות תיקון זה בצורה שהזכרנו דהיינו לכאוב על כבודו ית' המחולל זה קל ובאפשריות לכל אדם בכל דרגה שהוא לעורר לבו לזה כי אפילו למי שאינו במדרגה של בלתי ד' לבדו, בכ"ז כמו שהוא בטבע הגשמי שכל אדם אפילו מי שהוא במדרגה היותר שפילה והוא התרחק מאביו ואינו מרגיש הרגשת אהבה אליו בכ"ז אם יראה מקרה רוצחים שמתנפלים על אביו להרגו או לשודדו בודאי יכאב לו ויחם לבבו ויצילו בכל מחיר ואפילו במסינ"פ וכמו"כ הוא הדבר לענינינו שאפילו האדם היותר רחוק מדרגא זו שיהיה כוונתו רק עבור שמו ית' בלתי לד' לבדו, בכ"ז במצב כזה של היום בקל יתעורר בלבו.

עוד יש לדעת ולשים ללב שמצות ואהבת את ד' וגו' ניתן לכאוי"א וכל אדם באיזה דרגה שלא יהיה ה"ה מסוגל לקיימה (וכנ"ל שזה נמוע בלב כאוי"א ורק צריכים לשים לב אליה כנ"ל) אם לא דוחה אותה בידים ע"י שמשקיע מחשבתו ולבו יום ולילה בהבלי עוה"ז וכנ"ל,"

י" ובאמת יש לומר עוד יותר מהנאמר כאן שגם הדרגה של לעשות לש"ש ממש כנ"ל מהאדמו"ר מבעלזא הוא ג"כ מתאפשר לבעל תשובה לקיימה והיינו אם הוא בעל תשובה כזה שמתחרט מאד על עוונותיו ורוצה בכל כחו ובכל מחיר לחזור בתשובה שלימה אליו נותנים מן השמים כחות יותר מהרגיל ושעל ידם יוכל גם לקפוץ למדרגה יותר גדולה וגבוה מכפי ערכו שהוא עומד בה בכדי שיוכל לתקן א"ע במהירות תומ"י שלא ע"פ סדר הרגיל (וזה הענין שנזכר בזוה"ק (...)) שבע"ת שמגיע בחילא סגיא כלומר בכח ותשוקה גדולה וחזקה הרי הוא יכול להגיע ברגעא חדא ולדלג מדרגות מה שא"א לאדם אחר להגיע כך) וביאור הענין הוא כמו למשל לחולה אנוש שמעניקים לו כל מיני תרופות ומאכלים היותר יקרים וחשובים

אלא כל עדר יש לו כאילו ח"ו התורה שלהם, ונשכח מש"כ ברש"י פ' קרח (פרק ט"ז פסוק ו') שאנו אין לנו אלא תורה א' ומשה רבינו א' וכו' ועל כן כדאי לחזור עוד פעם על הדברים הברורים שנאמרו כבר כדי שיהיה ברור לכולנו השקפת התורה הברורה בענינים ההם שהם כמה פרטים ונקודות חשובות שדברנו עליהם והם מה שנוגעים לענינינו שאנו עוסקים בו גם השנה, ונקודה א' הוא מה שיש למנהלים ולמלמדים טענה שלדבר על דברים של יצה"ר ואפילו אם מדברים נגדו בתוקף הרי זה ח"ו יכול לגרום לעורר אצל הילדים לדבר על דברים לא טובים וזה ח"ו יכול להזיק להם, אבל לא שמים לב שבצעם אשמה הזאת מופנית עליהם כי כאשר רואים ילד שמדבר דברים כאלה של היצה"ר אז צריך לגעור בו בנערה כזאת שתפחיד אותם ולהגיד להם שע"ז ירשו גהנום ושבוה הם מדליקים אש וזה סכנה בשבילם ושכל אלה שהתנהגו כך ירדו אח"כ מהדרך לגמרי וזה

יפחיד אותם מלדבר, אבל כאשר מדברים עליהם בלי הרגשה ובלי אש קדש אלא בשיטות של המתחדשים היום שאומרים שאסור לדבר בצורה שעושה פאניקא להילדים שאסור להזכיר את הגהנום וזה נחשב כפוגע בהילדים² וכמו דעות המסולפות של הגוים והמדינות הדעמוקראטיות היום שעל עון פלילי כזה גוזלים ושבים את הילדים מהוריהם ד"י (וזה גזירת גלות נוראה כמו בימי הצר הצורר ברוסא ימ"ש, וחרפה גדולה היא לנו שיש בינינו כאלה שנתפסו בדעות מסולפות כאלו שמנגדים להשקפת ודרך התורה³ והמסורה שהיא דרך ד', ובלי שימת לב ה"ה נתפסים בכפירה בתורת משה וישראל בתורת ד' ית' ר"ל מהאי דעתא, עכ"פ כשהולכים לפי דעת ההגיוני שלהם שאיננה דעת תורה וכנ"ל אז בודאי שזה לא ישפיע על הילדים יראת שמים וטהרה וקדושה שהיה שורה בכלל ישראל בכל הדורות עד דור הזה האחרון עקבתא דמשיחא ומשפיעים כאלו גורמים להדור להיותו דור עקש ופתלתול ח"ו, וכמו"כ כאשר המבוגרים בעצמם לא מתרגשים לעניני קדושה באש קדש אז בודאי שא"א להם ועל ידם לעורר את הילדים.

י"ג

ורצוני להוסיף עוד נקודה לגבי מה שנתבאר לעיל שמבוקש מאתנו להרגיש צער

² ומכש"כ שאסור לתת הכאה וסטירה ומלמד שמכה לילד אפילו יהיה על עבירה חמורה שיכולה להיות ח"ו ואפילו יהיה מכה היותר קטנה בכ"ז ישנם כאלה היום שעבור זה פוסלים אותו וצועקים שהיא רוצח ואכזר ומסלקים אותו וישנם הורים כאלה היום שמתירים לעצמם אפילו למסור את המלמד לבתי משפט מפני שנגע בילד שלהם ונהיה בענ"ז היום הפקירות גדולה ד"י ואינם שמים ללבם שעל מסירה חייבים מיתה, ד' ירחם על מצבינו.

³ ולכל עדר ועדר נדמה להם ונראה להם כאילו שהתורה שלהם הוא זה התורה האחת ומשה רבינו האחד, [הוספת המעתיק, זה יותר גרוע מבזמן קרח כי שם לא סלפו את משה רבינו ולא נתבלבלו בזה אלא כולם ידעו מי הוא זה ואיזהו משה רבינו הא', אלא שרצו קרח ועדתו שגם להם יהיה גדולה, אבל היום היצה"ר מבלבל ע"י העדרים יותר שאומרים שאיננם באים לעשות קרחה בישראל ולמרוד לעשות שיהיה עוד כמשה אלא הוא גם הוא אומר שישנו רק משה א' אבל הוא רוצה לקבוע מי הוא המשה א' וזה גורם בלבול ועירבוב הדעת כי אנשים רגילים לא יודעים את הדע מה שתשוב מה לענות ליצה"ר כשהוא מבלבל ואומר (לא כמו בפעם ראשונה בחטא העגל שהראה להם שמשה מת ועל כן צריכים למנות מנהיג חדש) אלא מלבוש ענינו ופתייו בצורה חדשה שאומר שמשה לא מת אלא אומר שקרח הוא משה רבינו וע"כ מבלבל את הדעת כי גם קרח היה באמת גם צדיק והיה יכול למכור רוה"ק וכמ"ש רש"י עיני הטעתו וכו'.

וצריכים לדעת שישנו היום חושך גדול בעולם וכמ"ש בנביא על זמנינו (ישעי' ס' ב') והחושך יכסה ארץ, והוא מה שמחשיך עיני השכל ולכן ישנו חוסר הבנה לגבי דעת והשקפת התורה הקדושה ולגבי כל דבר רוחני שמבינים את התורה כמו חכמה הגיונית ח"ו ואע"פ שחושבים שהיא חכמה יותר עמוקה אבל סוכ"ס כאילו היא ענין הגיוני אנושי והרי זה מחשבה פסולה וחמורה מאוד, החיד"א כותב שישנם אנשים חכמים בעיניהם שחושבים שהתורה היא רק חכמה לכן הם מעיזים להביע דעות לפי החכמה שהם מבינים, החזו"ן איש היה אומר תמיד אני לא יכול לעשות שום דבר בעולם לפני שאני מתייעץ עם היועצים שלי ומי הם היועצים שלי הם (התורה הק') הגמ' והשו"ע כך אמר החזו"ן א.

ז"א שיהודי צריך לחיות באופן שהיועצים שלו ומי שמנהיג אותו זה רק הגמ' והשו"ע, ולא דעתו וחכמתו ושכלו והגיונו האנושי החיד"א כותב שאנו חייבים להאמין שהדורות הראשונים היו מלאכים והיה להם רוח הקדש וגלוי אליהו ובכח הזה דברו מה שדברו ולא בכח החכמה וההגיון שלהם אבל היום ישנם כאלה שהם חכמים בעיני עצמם והם לא מאמינים בזה, כך כותב החיד"א ואומר שלכן הם סומים מכל דרך התורה מפני שחכמים הם בעיניהם, עכדבה"ק, צריך ללמד את הילדים ואת כולם שידעו שהתורה היא המנהיגה אותנו ואנחנו צריכים לבטל את עצמינו לדעת התורה להגמ' והשו"ע.

היום נשים לומדות תורה והם מתערבות בכל דבר בחינוך גם בהבית וגם בהמוסדות מערכים נשים בהחינוך אבל זה לא נכון זה סילוף התורה ח"ו כי התורה לא נתנה לנשים ולכן הנשים לא יכולים לזכות לרוה"ק שבתורה אלא שלפי דעה הפסולה שהתורה היא ח"ו דבר

ועלבון השכינה כמו צער שלנו, הנה הרבה חושבים אני לא מרגיש את צער השכינה מה אני יכול לעשות הרי אני אנוס, אבל התירוץ הזה לא יקבל בב"ד של מעלה ולמה כי האדם צריך לדעת שהוא גרם את זה בגלל שהוא השקיע את מחשבתו בדברים אחרים בהבלי עוה"ז ובתאוות ובתענוגים גשמיים וע"כ אם אדם רוצה באמת להתקרב לאבינו שבשמים יש לו דרך ועצה ברורה הוא צריך קודם כל להוציא מחשבתו ולהסיח דעתו מכל הבלי עוה"ז והבלי תאוות ותענוגי עוה"ז, ואח"כ צריך להשקיע במחשבתו ברוחניות בתורה ועבודת ד' ולחשוב על ד' ית' בבחינת שויתי ד' לנגדי תמיד שיהיה ד' ית' תמיד מול עיניו ולחשוב תמיד שד' ית' נמצא אתו וזה יעורר את ההרגש הטבעי שנמצא בלב של כל יודי, אבל אם משקיעים את כל מחשבות המוח והלב בהבלי העוה"ז ובכל השטותים שבעולם אז ממילא אינם פנוים לחשוב על הקב"ה כלל וכמו"כ מי שממלא בטנו בתאוות ותענוגי עוה"ז ע"י כך מאבדים את ההרגשה שהקב"ה נטע בתוכינו את ההרגשה של אהבת ד'.

וזה מה שאנחנו צריכים להתעורר אליה היום כאשר אנחנו רואים שח"ו כביכול מעליבים ומכים את האבא זה צריך לכאוב לנו וזה בעצמו צריך לעורר אצלינו חרטה ותשובה שלימה ואם זה לא מעורר אותנו אז זה ח"ו לא סימן טוב.

י"ד

אני רוצה . לעורר על עוד ענין אחד שאני זוכר שלפני שנה בעצרת המחאה שהיתה אז עשו תזמורת בסיום העצרת ועכשיו אני רוצה להגיב על זה ואני מקווה ששום אחד לא יפגע מזה אבל יש איזה אי הבנה שאנשים טועים בלי כוונה רעה שחושבים שבזה הם עושים דבר שנקרא המתקת הדינים.

הגיוני מבינים שמותר גם להם להביע דעה כי גם להם יש הגיון ואין להקשות על דברינו מה דאיתא בחז"ל (נדה מ"ה:): בינה יתירה ניתנה לנשים, כי היינו דוקא בדברים גשמיים כמו טיפול הילדים וסדר ניהול חלק הגשמי של הבית וכדו' אבל ענינים ששייכים לרוחניות ומכש"כ להתורה ומצותיה אסור להם בהחלט לדון בה ומכש"כ שלא להביע דעה בזה.

עכשיו נחזור לענינינו שבדבר הזה הדעת של התורה היא ברורה ומוכנת היום זה כמו תשעה באב אצלנו זה כמו אבל ואין לערב אבל בשמחה, מה שהם טוענים שזה המתקת הדינים זה שטותים והבלים ומה שמדמים את זה לסיפורים שמספרים מצדיקים שהמתיקו ענינים ע"י שמחה וריקוד זה רק חשבונות ששייך לצדיקים שידעו איך ומתי זה מתאים וכגון במקרה של תלמידי הבעש"ט שלא היה לבנה בשעה שהיה הזמן לקדש הלבנה אז עשו שמחה וריקוד ועי"ז המשיכו את הלבנה זה משהו אחר, אבל ביום של אבל על כבוד שמים איך אפשר לרקוד האבא נמצא בצער האבא מקבל עלבונות והילדים שלו אה"נ הם קודם כל מוחים ואח"כ כשהאבא עדיין יושב ובוכה הם עושים ריקודים ותזמורות האם זה לא מגדיל צערו של האבא כי עי"ז הרי הוא שלא די שאחרים (אנשים שהם זרים מזלזלים בו אלא גם ילדיו אינם רצויים ומסורים אליו בלבם ולא מצטערים בצערו ואע"פ שמחו על כבודו נגד העלבון בכ"ז אין זה אלא מהשפה ולחץ כי אם היה הדבר נוגע ללבם ומצטערים בצערו איך יוכלו לרקוד ולשמח תומ"י אחרי זה האבא יושב ובוכה והילדים רוקדים ואומרים לו שזה המתקת הדינים הרי זה שגוען גמור, הפסוק אומר עת ספור ועת רקוד הפסוק אומר שאין לערב שמחה והספד ומי שלא מאמין בזה הוא כופר ח"ו בתורה, לכן

האדם צריך לבטל את הדעת והשכל וההגיון שלו ולקבל את ההשקפה שלו רק מהתורה כנוכח, זה מה שרצייתי להעיר ואני מקוה שבוה אני לא פוגע בשום אדם, אבל מכיון שהאמת אהוב אצלי יותר מכל לכן למען האמת אני מרגיש חובה לומר את הדברים האלה כי אם אנחנו עכשיו עושים מחאה על כבוד שמים חייבים למחות גם על זה כי זה גם פגיעה בכבוד שמים וכמו במשל הנוכח כי איך אדם יכול לרקוד אחר מצב כזה, צריך להיות הלב מלא כאב וצער עד שאפילו אם היה ראוי ומחוייבים לרקוד לא היינו יכולים ומכש"כ בזמן שאין זה מקומו כלל אלא שגוען ומעשה יצה"ר וע"כ הרי דבר כזה אסור בהחלט, אני מקווה שהשנה לא ארגנו את זה אבל ראיתי שההשקפה צריכה תיקון לכן אמרתי את זה.

ט"ו

ונסיים במה שהזכרנו היום בתפלה של הבקר בתחנון יֵשֶׁב נָא אִפְּךָ וְחַמְתְּךָ מֵעִירְךָ יְרוּשָׁלַיִם הִרְקֵדְשֶׁךָ, ואע"פ שאנחנו יודעים ומרגישים שאנו אשמים בזה כנ"ל פי בְּחַטָּאֵינוּ וּבַעֲוֹנוֹת אֲבֹתֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם וְעַמְּךָ לְחֻרְפָּה לְכָל סְבִיבְתֵינוּ בְּכָל זֹאת אֲנִי מִבְּקָשִׁים וְעֵתָה (אין ועתה אלא תשובה (בראשית רבה כ"א ו') שְׁמַע ד' אֱלֹקֵינוּ אֵל תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֵל תַּחֲנוּנָיו, כי אנחנו עושים עתה תשובה על עונותינו מאחר שאנו רואים מה שנגרם ע"י חטאינו וכנ"ל וע"כ בקשתינו שטווחה לפניך וְהָאֵר פְּנִיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם לְמַעַן ד' ואח"כ ממשיכים פי לא על צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּיִלִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ אֵע"פ שעדיין אין אנו ראויים מצד זכויותינו ואפילו מכח תשובותינו א"א לנו לבקש כי עדיין איננה בשלימות כראוי בכ"ז תרחם בגודל רחמנותך, פי על רַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים.. וְעֲשֵׂה.. לְמַעַן.. מכיון שאכפ"ל ואנו מצטערים למענך למען כבודך

אכפת לנו וזה מה שבעיקר ימשיך את הגאולה כי אנחנו מרגישים שזה הצער שלנו ואנחנו לא מתרגלים ולכן אנו מתחננים וצועקים "עד מתי" והנחם על עבדיך כי זה אצלינו כל יום כמו דבר חדש זה אבילות חדשה.

יהי רצון שיעשה הקב"ה למענו ולמענינו למען שמו המחולל בעמים וממקומו מלכינו יופיע וימלוך עלינו מהרה כי מחכים אנחנו לו וימלוך בציון בקרוב בימינו לעולם ועד ישכון ויתגדל ויתקדש שמו ברכים בתוך ירושלים עירו ובכל העולם כולו ועינינו תראינה מלכותו וימלא כבוד ד' את כל הארץ והיה ד' למלך על כל הארץ ומלאה הארץ דעה את ד' ונוכה שיראו עינינו וישמח לבנו בהגאוו"ש בעגלא ובזמ"ק ברוב רחמים וחסדים מגולים בב"א.

המחולל וכנ"ל פי שְׁמַךְ נִקְרָא על עֵירֶךְ וְעַל עַמְּךָ. כלומר אפילו שהם פושעים ובאמת איננם "עמך" באמת כי הם לא מבני ישראל וגם עירך ירושלים איננה כראוי להיות עירך אבל אצל הגוים שמך נקרא על עירך ועל עמך שהם חושבים שזה עמך וזה עירך ולכן הרי זה סוכ"ם עלבון ובזיון בשבילך לכן אנו מבקשים שיתגלה כבוד מלכותך בעולם וימלא כבוד ד' את כל הארץ וְפִירוֹ וְיִדְעוּ כָּל הַגּוֹיִם כִּי אַתָּה ד' אֱלֹהֵינוּ, וְעַתָּה ד' אֲכִינּוּ אֶתָּה אֲנַחְנוּ הַחֶמֶר וְאַתָּה יִצְרָנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ בְּלָנוּ. הוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמֶךָ.

אנחנו מתפללים א-ל הַבְּיָטָה (להמצב שהגענו היום כי) דַּל כְּבוֹדְנוּ בְּגוֹיִם וְשִׁקְצוֹנוּ בְּמִמָּאת הַנְּדָה עַד מְתֵי עֲזָנְךָ בְּשִׁבְי וְתַפְאֲרֶתְךָ בְּיַד צָר עוֹרְרָה גְבוּרֶתְךָ וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׁמֶךָ, כי

דרשת מחאה בכיכר השבת

מאת הגה"צ דתהילות ישראל שליט"א מיום ח"י מנחם-אב תש"ע

שלכל אדם מכיון שהוא מבנ"י יש עליו צלם אלקים ולכן לפי דמיונם של אנשים זה בזיון לצלם אלקים, כמו"כ לגבי האנשים האלו אע"פ שאנחנו יודעים שאין להם שום שייכות לכלל ישראל אבל הרושם שיש לאומות העולם הוא שאלה שייכים ח"ו לכלל ישראל, ולכן אם אנחנו שותקים יראה בעיני העולם כאלו שכלל ישראל ח"ו מסכימים לזה מטעם שתיקה כהודאה או שנראה עכ"פ כאילו זה לא אכפת לנו ולא כואב לנו, ואסור שיקרה דבר כזה.

ב.

צריכים אנחנו לדעת שזה לא דברים פשוטים מה שהולך כאן, לפני שנים כאשר זה התחיל אז היו כאלה שאמרו מה זה שייך לנו,

א

יש כאלה שטוענים מה כל זה שייך לנו הרי האנשים הרשעים האלה לא שייכים לכלל ישראל כלל אך הנה מצינו מצוה בתורה הק' שאסור להלין מת והפסוק אומר הטעם "כי קללת אלקים תלוי" ומסביר רש"י שכיוון שהאדם הוא צלם אלקים וכאשר האדם הזה תלוי בבזיון אז זה ח"ו בזיון להקב"ה כביכול כי האדם עשוי בצלם אלקים, ולכאורה יש לשאול כיוון שצלם אלוקים זה דבר רוחני א"כ, מי שחטא חטא שנתחייב עליה מיתת בית דין בודאי שכבר אין עליו הצלם אלוקים, וא"כ מדוע זה נחשב לבזיון לצלם אלקים, אלא בעכ"ל מפני שאנשים לא מבחינים בין צדיק לרשע וחושבים

ועידוד גדול שאין להם לפחד ללחום נגד הקדושה ונצחונם ח"ו בטוחה בעיניהם ושלא יהיה פוצה פה ומצפצף נגדם, וכך כל שנה הם מתקרבים לאט לאט יותר בלי שום פחד ומקבלים עידוד יותר לעשותה ח"ו תוך מא"ש כנ"ל, ואם ח"ו לא יופיע עדיין הגאון"ש עד שנה הבא הדבר בטוח שיתקרבו ח"ו עוד יותר תוך מחנינו ויגדילו יותר התעמולה שלהם וגם הממשלה הארורה יחזיק בידם עוד יותר ממה שעד עתה וז"ב לכל מי שעייני שכל לו.

שמעתי שיש מבין הרשעים האלה כאלה שמחזיקים עצמם למאמינים ושומרי הדת כביכול וישנם כאלה שגם הולכים עם כיפות והם לוקחים חלק עם הרשעים האלו, ומזה יש לראות ולהבין כמה הוא הסכנה שלא ישפיע על ילדים הרואים שיתכן להיות נחשב משומרי התורה ולהיות כך ד"י.

הפסוק אומר (ירמיה ב' י"ט) "תיסרך רעתך" כלומר שהרעה שאדם עושה היא בעצמה שמענישה את האדם ז"א כאשר אדם עושה חטא הוא בורא קליפה, והקליפה הזאת היא נעשית המזיק והמלאך המחבל שאח"כ נוקם באותו אדם שברא אותו, ועל כן יש להבין ממה שקורה כאן שמראים לנו מן השמים שיש כאן צרה ועונש גדול וגזירה נוראה בבחינת "זה חטאתך וזה פריה" כי הרי זה דבר שהוא נגד כל הגיון איך יתכן שבני אדם הולכי על שתי רגלים יתנהגו יותר גרוע ושפל מבהמות, והיום אפי' השלטונות רוצים להוציא גזרות וחוקים שיהיה לרשעים הללו זכות ע"פ החוק להפיץ רשעתם בריש גלי ד"י, ז"א שהשגנון והשפלות של העולם בולט כ"כ שאפילו רשעות שאין לה שום מקום בהגיון אנושי והוא שגנון שאין דוגמתה שעד היום אפילו אצל הגרועים שבאומות היה

אבל היום אנחנו רואים שהדבר הזה מתקרב יותר ויותר עד שזה הגיע למחנינו שהפעם הרשעים השפלים והטמאים עושים את זה דוקא באיזור שלנו של החרדים ומזה אנו רואים כמה גדול כח מלחמת והשתוללות הסט"א כאן שמגרה אותם דוקא להכניס הטומאה לתוך מחנינו ח"ו ואם נשתוק יכול להגיע ח"ו הדבר בפעם הבא לתוך מאה שערים ד"י, מתחלה היו כאלה שעוררו שלא כדאי לעשות מחאה כי זה עלול לגרום לדבר על זה בתוך המחנה שלנו כי זה עלול לגרום נזק ח"ו לנו ולבנינו, (וכבר נתבאר בדרשות הקודמות בענ"ו התשובה למענה זו והדרך למנוע את הדבור והנזק מענ"ז) (תמצאנו בקונטרס דברים ברורים), אבל היום המצב הביא לזה שמצדם כבר עושים פרסום הטומאה והחטא תוך מחנינו ד' ישמרינו, והרי לנו מזה שזה היה מטרת הסט"א מתחלה אלא שפחדו להתחיל תומ"י תוך מחנינו כי יסקלו אותם ולכן התחילו מרחוק קצת כדי שלאט לאט נתרגל לזה ועי"כ מתקרר ההרגשה ואח"כ אפילו כשיעשו תוך המחנה לא יתרגשו למנוע את זה וכך הם מגיעים להמטרה, וא"כ כל א' יכול להבין שעדיף היה אם היינו לפחות מצדינו צועקים בקול רעש גדול למחות על זה, היה זה עכ"פ גורם סלידה גדולה ופחד אפילו על הילדים והפתאים להתקרב לזה ח"ו, משא"כ עתה שזה התקרב כך בשתיקה ולא אכפת מצדינו ה"ז הרבה יותר גרוע והרבה יותר מסוכן להזיק ח"ו פי מיליאן פעם יותר וזה ברור, ואע"פ שהיה גם בשנים הקודמות מחאות קטנות מאוד ממעט מזעיר אנשים כמו שהוא גם השנה, בכ"ז אין זה מפחיד אותם כלל אלא אדרבה מזה הם רואים שאפילו כשעושים תעמולה נגדם אין זה מרגש את כל הצבור השומרי תו"מ אלא אנשים מעטים כאלה שאי"ז עושה רושם כלל, ומזה הם מקבלים ח"ו חיזוק

הקדושה (מרכינו ר' חיים וויטאל) שכנגד כל גיד שיש באדם כנגדו יש גיד רוחני בנשמה של האדם והנה ידוע שהגידים הרוחניים שיש לכאן"א מבני" בנשמה קשורים לכל אדם מישראל ונמצא שבאמת הם מקיפים את כל העולם, ועפ"ז יש להבין מ"ש בספה"ק שכאשר יש איזה טומאה בעולם או איזה קלקול זה נוגע לכל אחד ואחד כי כל אחד נפגע מזה בין אם הוא רוצה ובין אם הוא לא רוצה בין אם זה בידיעתו ובין שלא בידיעתו.

ובזה יש להבין מה שמצינו שר' יוחנן גדול האמוראים אמר שהוא מוותר על הזכות להיות בהגאון"ש מפני שהוא מפחד להיות בדור כזה בדור של עקבתא דמשיחא, ובדאי לא מהצרות הגשמיות היה מפחד כ"כ כדמצינו בגמ' (ברכות ה:): שהיה מקבל כל צרותיו הרבות שהיו לו באהבה גמורה ושהיה מנחם אחרים והראה להם עצם מהעשירי מבניו שנפטרו לו בחייו, אלא ברור שהפחד שלו היה מכל הטומאות האלה שמתפשטים היום בכל העולם שלא ידבק בו שמץ מכל זה ח"ו.

והנה כאשר אדם עושה מחאה נגד זה עי"ז הוא מבטל את הקליפה ממנו שלא ישלום עליו עכ"פ. וה"ז דומה למה שעושים מסירת מודעא נגד כל הרהורים רעים מהיצה"ר שנכנס למוח האדם בע"כ שלא לרצונו שזה ג"כ עוזר להאדם שעכ"פ לא ישלמו עליו אותן המחשבות רעות של היצה"ר ולא יביאו אותו לידי מעשה ח"ו.

והנה מסירת מודעא די נגד קליפה של מחשבה לכד אבל כאשר נוצר ממנה גם מעשה אזי צריך לבטלה גם ע"י מעשה, על כן כאן שהקליפה כבר נעשית מעשה, צריכים לעשות מסירת מודעא גם במעשה להוכיח בזה שאנו לא

רשעות כזאת מופרך לגמרי מגדר האנושי והיום לא מתביישים השלטונות לדבר על דבר כזה ומכש"כ כאן בארצה"ק גברה השתוללות הסט"א בידי הכופרים ומשניאי ד' שנלחמים בכל חילם נגד ד' והתוה"ק ר"ל ומחללים ומבזים שמם של בני" בשפלות יותר גרוע מכל אומה"ע שלא רק שהם נותנים להם דריסת רגל פה אלא עוד תומכים בהם בכספם להוסיף להפיץ רשעתם ולטמא אויר ארצה"ק בטומאה היותר גדולה שבעולם ד"י, ולכן וה"ז בודאי מסכן הקיום בארצה"ק כמש"כ ולא תקיא אתכם הארץ בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם, ובפרט בזמן מסוכן כזאת שאנו נמצאים בה היום הרי הם בזה מוסיפים הסכנה ביותר, ולכן אם לא נשמיע לפחות מחאתינו וכאבינו על זה והשתתפותינו בצער השכינה וחילה"ש שזה גורם ה"ז עלול לעורר הקטרוג גם עלינו ח"ו וכמו שהיה תמיד בדור המדבר שרוב העבירות שנכשלו אז היה רק בחלק מהכלל וכמו בחטא העגל שרק ג' אלפי איש מערב רב היו אלו שחטאו ממש ועל כל העדה חלה הקצף להשמידם ח"ו מפני ששתקו כולם חוץ משבט לוי שעשו מחאה נגד החוטאים כמבואר.

ויש להתבונן בדבר זה מאיפה נובע דבר כזה ומאיפה נברא כח של קליפה שגועונית כזאת שגורמת שלא להבין ולראות שהם משימים את עצמם יותר גרוע מהכהמות, אבל התשובה היא כפי שמבואר בספרים הק' שיש קשר בין כל הכלל ישראל וברצוני להקדים לזה משל ע"פ מה ששמעתי בשם רופא גדול שיש בכל אדם גידים ושרירים דקים מאוד מאוד (והם כ"כ דקים שלא נראים כמעט) שאם יפשוטו את כל הגידים שיש באדם לאורך יכולים להקיף בהם את כל העולם כולו, ז"א שאורכם של הגידים נמשך לאורך של יותר משלשים אלף קילומטר, והנה כתוב בשער

רוצים בקלפה זו ואנו מבטלים אותה ולכן חייבים אנו לעשות מחאה נגד זה ועי"כ אנו מונעים אותה מלהכנס במחנינו ובילדנו ד"י

היוצא מהאמור שבזה שאנו רואים פירצה וטומאה גדולה בעולם ובפרט באה"ק ובפרט בפרט שזה קרוב למחנינו ה"ז ברור, שבזה מראים לנו מהשמים (וזה כמו סרט שמראים לנו) את החטאים שלנו ומעוררים אותנו וצועקים עלינו מן השמים "זה חטאתך וזה פריה", ואפילו אם זה אצלינו לא בדרגה שלהם ח"ו אבל עכ"פ בענין הזה יש לכל אחד ח"ו נגיעה כלומר שיש לו קצת פגם בשורש הדבר וזה מה שנותן חיות וכח להקליפה והטומאה הגדולה להתפשט בעולם ואחרי שזה מגיע להרשעים וחוטאים ה"ז גדל ופרה ורבה אצלם ונעשה מזה קליפה וטומאה כזאת אשר לפנינו היום, ואח"כ הרי זה חוזר אלינו ופוגע בנו יותר שחוזרת ומכניסה טומאה בלבבנו ובמחנינו ד"י, והשפעת הטומאה הזאת שמתפשט בעולם אין אדם היום שיכול להיות נמלט מזה.

והנה אם היה כל הכלל שומרי תו"מ יוצאים במחאה גדולה היה בכוחנו עי"כ לבטל את כל הקליפה לגמרי, וכך היה הדבר בחטא העגל הנ"ל שאם היו אז כל הכלל מוחים נגד הערב רב היו מבטלים את החטא והקליפה שנוצר אז מהחטא והרע השולטת עליו עד היום הזה והוא בעוכרינו עד היום שמפני שלא עשינו אז מחאה לכן עדיין לא זכינו להגאוו"ש ולהיות כבר בני חורין מהיצה"ר שהרע שולט וסוכן בנו, ועל כן כשיש לנו היום בתקופה זה שאנו עומדים בזמן שכבר רוצים בשמים להביא הגאוו"ש ויש לנו שוב פעם נסיון כזה מהערב רב אם לא נחליץ חושים ללחום מלחמת מצוה זו ואין כל הכלל יוצאים למחות נגד החלול ד' הגדול הנורא הזה

וחלול הנורא להקדושה שהוא הסמל והעדות על הכלל ישראל כמ"ש חז"ל (שבת פו:;) על כלל ישראל (אפילו לפני מתן תורה) "ישראל קדושים הם", וזה שהיינו שמורים וגדורים בקדושה היה העדות עלינו במצרים שאנו מזרע אברהם ובזכות זה זכינו להגאל אז ולקבלת התורה התורה"ק כמ"ש ברש"י על התורה, לכן כיום אם ח"ו שוב פעם נכשלים באותה הטעות והכשלון ה"ז ח"ו מעורר שוב ספק על זכותינו בהגאוו"ש שעומד להופיע בקרוב בימינו, אמנם אע"פ שה"ז מעורר כאב פחד גדול על כל שאר אחינו בני"י ומביא אותנו לידי בכי ורחמנות על כל הכלל, ואין לנו הכח להשפיע על כל הכלל ההתעוררות המבוקש עכ"ז אין לנו לישיב בחיבוק ידים אלא עכ"פ לעשות את שלנו ועי"ז לפחות יקל קצת על שלא יהיה הקיטרוג כ"כ גדול בשמים על הטעות הזה מכל הכלל,

ולכן מי שעכ"פ מוחה וצועק בזעקה גדולה נגד הקליפה כפי יכלתו הרי בזה עכ"פ עושה לעצמו קצת הגנה שלא ידבק בו מהקליפה ח"ו אבל מי שאומר מה כל זה שייך לי ולא אכפת לו ולא עושה שום מחאה ולא כואב לו כלל ה"ה גורם בזה ח"ו רעה לעצמו שיוכל הקליפה לדבק בו ולהורידו ח"ו באיזה שהוא צורה עכ"פ מקדושה זו ד"י, ומכש"כ אם הוא נגש בקרירות לכל הענין ובן בנו של ק"ו אם מקרר גם אחרים מלמחות ולכאוב על זה ה"ז ח"ו מקליפת עמלק שנכנס בו" כמ"ש"כ בו (דברים כ"ה) אשר קרך בדרך ומביא לאדם קרירות, אדם

* אין הכוונה למי שנמנע מלמחות בכונה טהורה לש"ש שמפחד אולי יזיק לו ח"ו אבל באמת גם לו כואב וזועק בלבו על חלה"ש הגדול ועל הטומאה הגדולה שמתוסף לעולם, וכמו שכבר נתבאר בארוכה בדרשת שנים הקודמות.

המדינים ולגלות שנאה כלפיהם הרי כבר נגמר הסיפור עם החטא של בנות מדין, אז בשביל מה לעשות מלחמה ובשביל מה לשנוא אותם, אלא אומרים המפרשים מפני שהם מזיקים לנו גם אחרי שהכל נגמר כי הקליפות שנבראו מהחטאים שנכשלו על ידם עדיין נכנסים בתוך לבבנו ובתוך מוחנו ומכניסים לנו מחשבות זרות, ולכן בכדי לבטל הקליפה הזאת נצטוינו קודם כל להכניס שנאה גדולה בלבנו אל הקליפה (והחטא) וזה מה שעושה הגנה בלבנו שלא ישלוט בנו הקליפה להכניס מחשבת עון בלבנו (עי' אוהה"ק שם שביאר ענ"ז שע"י השנאה שאדם מלהיב בלבו להרע זה מרחיק ושומר על האדם ממנה, ע"ש ובספה"ק נו"א ועוד) ואח"כ צריכים גם להרגם בפועל ולבערם מן העולם לגמרי, ובוזה היו צריכים לכוון לבער יחד אתם את הקליפה שבא מהם, וזה מש"כ בפ' מטות נקום נקמת ד' במדין.

וכמו"כ היום שיש התפרצות של קליפה של שריפת אש הסמ"א והיצה"ר כ"כ גדולה ומסוכנת והאש הזאת בוערת במחנינו, אנחנו צריכים לבער את הקליפה הזאת ע"י שכואב לנו ואנו מלהיבים השנאה והקנאות להקליפה ואנחנו מוחים נגדה ע"ז אנחנו מבערים לאט לאט את הקליפה עכ"פ מעלינו שלא ישלוט בנו ובצאצאינו ח"ו והרי זה דומה כמו שהאדם מתחרט על החטאים שלו ומתמרמר עליהם וכמבואר בספרי מוסר שע"ז הרי הוא מוחק את החטא כמו"כ הוא אותו הדבר כאן, שע"י התלהבות השנאה והמחאה והקנאות נגד זה ה"ז מבטל ומבער את הקליפה שלא ישלוט בנו ולא יתפשט בעולם ח"ו.

שרואה איך שמבזים את אבינו שבשמים וזה לא מפריע לו אין לך קרירות וחרון אף גדולה יותר מזו.

ובענין הזה כבר הזכרתי פעם פירוש במה שהפסוק אומר (איכה ד' ג') "יתומים היינו ואין אב" שיש להבין מה הכוונה בכפילות זו כאן שמכיון שאמר אנחנו יתומים ה"ז כבר אומר שאין אב, אלא הפסוק בא להודיע שאנחנו נהיינו יתומים כאלה שתמיד היו יתומים ואינם יודעים כלל מה זה אב כי לא הכירו בכלל אב כי נולדו אחרי פטירת אביהם וכמו"כ נהיינו אנחנו כ"כ מרוחקים ח"ו מאבינו שבשמים עד שלא ניכר עלינו כלל שהיה לנו פעם קשר עם אבינו שבשמים כ"כ הקשר הזה נשכח כאילו לא היה כזה מעולם, וזה המצב שלנו היום ח"ו.

והמצב שלנו היום ה"ה עוד יותר גרוע מזה, שהרי זה דומה ליתום בחיי האב כלומר שאע"פ שיש לו באמת אב והוא הבן רואה איך שאיזה אנשים מבזים את אביו או שהתנפלו עליו איזה רוצחים ושורפים אותו והילדים רואים ומשחקים ולא אכפת להם בכלל ה"ז אומר שהם כאנשים זרים ואין להם שום קשר עם אביהם וכאילו לא היה להם מעולם קשר אתו וכאילו לא נולדו ממנו, וכך יאמר כל הרואה אותם והתנהגותם זו, זה מה שנקרא יתומים היינו ואין אב כלומר כאילו ששכחנו לגמרי ח"ו שיש לנו אב, כי אם באמת היינו זוכרים אותו אז כל מה שהיו מבזים את אבינו שבשמים היה צריך לכאוב לנו והיינו צריכים לצאת למלחמה בלי שום חשבונות כי הכאב צועק מתוך הלב.

הפסוק אומר (במדבר כ"ה פסוק י"ז י"ח) "צרור את המדינים והכיתם אותם, כי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם" ושואלים המפרשים למה היו בני מצויים לצרור את

היצה"ר אומר עליו זה שלי כבר, כי היצה"ר כבר יכול לשלוט עליו לגמרי.²

ג.

ואוסיף להסביר ענין זה ע"פ הזכרת כמה נקודות חשובות. הנה יש מאמר ידוע מהבעלי מוסר שאמרו שכאשר בן תורה יורד קצת ברוחניות אז זה גורם שח"ו יהודי אחר בפרוץ שרחוק משמירת התורה והמצוות יורד לגמרי ומשתמד ח"ו, וההסבר לזה הוא כמו שאמרנו שיש קשר בינינו לבין כל הכלל ישראל ולכן אפי' הרשע שנמצא עכשיו על הגבול של ההשתמדות מושפע מהירידה של בן תורה שנמצא במקום אחר.

יש היום מכה שלא כתובה בתורה, הגמרא אומרת (סוטה מ"ט.) "שרו חכימיא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא", אבל הגמרא לא אומרת שעתידים להיות הסופרים יותר גרועים מעמא דארעא, היום הגענו למצב שיש בני תורה שמתנהגים יותר גרוע מעמא דארעא, העמא דארעא לפעמים יש להם עדיין לבבות מהורים ועובדים את ד' בתמימות כפי השגתם עד כמה שאפשר להם.

כתוב בספר הזוה"ק (פ' וישב) ובעוד מדרשים שתחילת הכניסה של היצה"ר בלב האדם היא ע"י שמפתה את האדם ליפות גופו ולסלסל בשעריו וליפות בגדיו וזה רמוז בפסוק שכתוב אצל יוסף הצדיק "ותתפשהו בכגדו כו'", היוצא מדבה"ק שע"י שהאדם מתפתה מהיצה"ר ליפות עצמו ובגדיו (חוץ ממה שיתכן שהוא עובר על איסור על לאו דאורייתא של לא ילבש (עי' בשו"ע יו"ד סי' קפ"ב) אבל אפילו באופן שלא יהיה בו הלאו ממש בכ"ז) הוא גורם עי"ז לכניסת היצה"ר ללבו ולשלוט עליו להפילו לגמרי ח"ו ע"ש, ואומר שם הזוה"ק שכאשר אדם מסלסל בשעריו ומייפה את גופו ובגדיו אז

ב וז"ל הראשית חכמה (שער הענוה פ"ז), המדה הראשונה שיטעה היצר לאדם הוא שיהא מתקן בגדיו ומסלסל בשעריו וכיוצא, ומראה שאין בזה עבירה .. ובבראשית רבה (פרשה כב) אמרו ז"ל, אמר רבי אמי היצה"ר בשעה שהוא רואה אדם ממשמש בעיניו מסלסל בשעריו מתלה בעקבו אומר הדין דידי הוא, עכ"ל,

ותחלת דברי הר"ח מקורו בזוה"ק (פרשת וישב) שכתב שם בדבריו שתחלת תפיסת היצר לאדם הוא בתיקון מלבושיו, וז"ל (בראשית ל"ט, י"ב), כד שליט יצר הרע עליה דבר נש אתקין ליה וקשיט ליה לבושו מסלסל בשעריה, הדא הוא דכתיב ותתפשהו בכגדו לאמר שכבה עמי, אתדבק עמי (בפירוש מתוק מדבש, שכאשר יצה"ר שולט על האדם מפתהו שיתקן עצמו ויקשט את לבושו ויסלסל בשעריו שיתנאה בגופו ובמלבושיו) מאן דאיהו זכאה אתתקף לקבליה ואגח ביה קרבא מה כתיב ויעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה, ישבוק ליה ויתתקף לקבליה ויערוק מניה.

(מי שהוא צדיק ... יפשוט בגדיו הנאים ויעזוב סלסול שעריו ויברח ממנו) בגין לאשתזבא מניה ולא ישלוט עליו, (כדי להנצל ממנו ולא ישלוט עליו כעין יוסף הצדיק), עכ"ל. עוד שם (זוהר פרשת וישלח דף קס"ו) זה לשונו... יצר הרע איהו ארים לביה ורעותיה דבר נש בגאותא ואזיל אבתריה מסלסל בשעריה וברישיה .. ומשיך ליה לגיהנם.

ויש להוסיף גם עפמש"כ רש"י שם עה"פ ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה שמכיון שיוסף היה מסלסל בשעריו לכן גירה בו ד' ית' את הדוב ומיד ותצא אשת אע"פ שברש"י שם מבואר טעם ההקפדה על זה מפני שאביו היה בצער, אמנם הנה מבואר בפסוקים ובחז"ל שהיום בזמן הגלות גם השכינה היא בגלות בגללינו, לכן שייך ענ"ז כלפי השכינה שאנו חייבים להשתתף ולא לשכוח מזה כמש"כ אם אשכחך ירושלים וגו',

ואיתא בספה"ק שלכן גם מטעם זה אין לנו לעדן ולייפות עצמינו משום דיו לעבד להיות כרבו ולהראות שאנו גם משתתפים בצערה ובאבילותה של השכינה וכמו שנפסק בש"ע (בה' אבילות)

ומכיון שכבר הוא לנו לדבר על זה יש להוסיף לעורר על עוד ירידה גדולה שנכנס במחנינו היום והוא מה שמתקרבים היום אל החופשיים בכל מני צורות ומנסים להחניף להם ע"י שמכניסים את ההשכלה שלהם לכל מוסדות החינוך שלנו, המוסדות שלנו היום כולם מושפעים מההשכלה של הגוים, מביאים בעלי מקצוע שלמדו את ההשכלה שלהם ושל הגוים ומכניסים אותם לתוך הישיבות ולתוך המוסדות, מאז שהתחילו עם זה לפני שלשים שנה ועד היום הם אמרו שע"י ישתפר החינוך אבל מי שיש לו עינים לראות רואה איך שמאז החינוך ירד וירד יותר ויותר, למה זה דומה, שכאשר פורצת אש מתלקחת וע"מ לכבות את האש איזה אדם מביא חבית של נפט ושופכים על האש את הנפט, וכידוע שלפעמים ברגע ראשון נראה כאלו זה מקטין קצת את האש אבל כמו קט רגע האש מתפרץ ומתלקח יותר, וכאשר רואים שהמצב נהיה יותר גרוע אז אומרים לאותו אחד לך תביא עוד כדים של נפט לכבות את האש עד שח"ו כבר אין מה להציל, זה המצב של הדור שלנו היום, ובכ"ז עדיין לא מתעוררים להבין מה שלפנינו שזה באמת סטייה מדרך התורה ולכן ה"ז רק גורם סוכ"ם להחמיר על המצב ולהגדיל את אש היצה"ר והמרידה יותר ויותר ובמקום להבין אדרבה אומרים שצריכים להוסיף מהחומר שריפה זו ששורף ומכלה את נשמת יודי, ואלה הצאן מה פשעו ומה חטאו שמאכילים אותם את המות הזה ד"י.

עוד יש להעיר על מה שעושים היום בישיבות טיולים, אני כבר לא מדבר על בין

והיום בחורי ישיבות מגלחים את זקנם¹ מגדלים בלורית ומסלסלים בשערם ובגדיהם לייפות את הגוף ומכניסים ללב כל מיני שטותים מהבלי עוה"ז כאלה ד"י, "חדשים מקרוב באו לא שערם אבותינו" מצב כזה לא היה בשום דור דברים גרועים ובזויים כאלה, ולכן י"ל על זה שזה מה שח"ו מגרה בנו את הדוב, וכבר הגיע אלינו הדוב, מהשמים כבר גירו בנו את הדוב מכל הבחינות ויש לנו להתוודות על כל זה ולומר לעצמינו "זה חטאתך וזה פריה"² ועלינו לדאוג לתקן ענין זה ועי"ז נציל את עצמינו ואת אחבנ"י.

שחייב האדם להשתתף קצת באבילות אביו ואמו ואשתו ולא לחגוג בשעה שהם יושבים באבילות ב"מ.

ג פעם שאלתי אברך למה מגלח זקנו, ענה לי שאשתו התנתה אתו לפני אירוסיהם שאם ירצה לגדל זקנו שלא יעשה בצעירותו בכדי שיהיה נראה יותר צעיר ויותר יפה, אמרתי לו תראה איך הנך נכשל ממש בלאו דאורייתא של ולא ילבש וגו' כמו המלקט שערותיו הלבנות מתוך השחורות בכדי שיהיה נראה יותר צעיר ויפה, וחיל ורעדה אוחזת כשמתבוננים לאן הגיעו בני תורה שלומדים כל היום ולא שמים לב שנכשלים בלאוין דאורייתא תמיד (וזה חוץ ממה שכל זה סתירה ללימוד התורה ועבודת ד' ית' כמבואר בספרי מוסר, ד' ירחם על עמו להשפיע עלינו דעת דקדושה דעת תורה אמיתי לתקן דרכינו ולחזור בתשובה להיתנו עבדי ד' ית' ולעשות רצונו כרצונו ולבטל רצונו מפני רצונו ית'.

ד ויש לשים לב לענ"ז שכל מי שעל ידי ירידתו נגרם פירות הללו של הירידה והשחתה הגדולה בעולם כנ"ל (ובפרט מי שחשוב ביותר כמו בני תורה וכדו') יהיה נתבע בעולם העליון על זה ונחשב עליו כל הקלקולים האלו ח"ו, וזה כמבואר בספרי מוסר לפרש מ"ד במשנה שעתיד ליתן דין וחשבון להבין מהו הכפילות של דין וחשבון אלא דין הכונה על מה שחטא בפועל וחשבון הכונה על מה שיצא מתוך קלקלתו, וזה מה שלא עלה ע"ד

האדם שיש עליו חשבון גדול כזה ויהיה הפתעה גדולה עבורו.

הפסוק בנביא אומר (ישעי' מ' ב') "נחמו נחמו עמי יאמר אלביכם דברו על לב ירושלים וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה מיד ד' כפלים בכל הטאותיה" וילה"ב מה הוא ענין זה של כפלים הלא אין מענישים את האדם אפילו כחוט השערה יותר ממה שמגיע לו, ועוילה"ב מהו הלשון "לקחה" שמשמע שלקחה מעצמה (מה שלא ניתנה לה) וכי מי לוקח לעצמו יסורים.

אלא יש לדעת ולהבין שהיסורים שהאדם סובל בעוה"ז אינם בתורת עונש על עוונותיו כי העונשים על כל העבירות שמורים לעולם העליון והעונשים שם הם הרבה יותר קשים ממה ששייך בכלל בעוה"ז אלא שמי שיש לו זכות מעוררים אותו לתשובה כל זמן שהוא עדיין בעוה"ז שזה המקום שעדיין אפשר לאדם לתקן עוונותיו ע"י תשובה ועי"ז יחשך מעצמו העונשים הקשים שמחכה לו בעולם העליון, והנה אם האדם אין לו שכל להבין ואינו משים לב להתעורר מזה, אזי לפני שעוזבים אותו ונותנים לו לפול לגמרי שולחים אליו יסורים עוד יותר קשים שאולי על ידי כך בן יתעורר להבין מה שרוצים ממנו, וזה הכונה שהאדם לוקח בעצמו כלומר הוא גורם לעצמו שיסבול כפול כלומר שלקחנו כפליים מכל הצרות שהיו צריכים לבוא עלינו וזה הצרות של היום בגשמיות שמקיפים אותנו מכל הצדדים ועולות על הראש ועכשיו זה גם ע"י צרות רוחניות גוזרים כל מיני גזרות קשות ורעות מחטטים בקברים של מתים נכנסים לתוך החינוך שלנו ובכל בית פרטי, כל אחד יודע ולא צריך לפרט, וזה הולך וגדל. ויש לנו לשים ולהבין הענין הזה כפי הנאמר ובפרט שאנחנו עתה קרובים מאוד לסוף העולם ולהגאוו"ש ולכן אם לא עכשיו אימתי כלו' כבר לא יהיה אח"כ עוד הזדמנות לשוב כי מי שלא

הזמנים אלא אפי' בתוך הזמן בחורים בשיבות גדולות יוצאים למיזולים, וכדי לערב בזה גם קצת קודש אז הולכים גם למקומות קדושים, דברים כאלה לא שמענו מעולם.

אנחנו מנסים להחניף את הרשעים כל הזמן, לפני כמה חדשים היתה מחאה גדולה והרבה באו בכונה מהורה בלבם לקדש שמים ולכן היה באמת קידוש ד' גדול ויפה מאוד, אבל בעיתונים החרדים כתבו שזה היה קידוש ד' מפני שלא היה שם שום דברים פרואים ובוזה הראנו להם להחופשיים שאנחנו מתונים, כי המחאה נעשתה באופן מתון והנה כוונת הכותבים בעלי העיתונים החרדיים היה כי חשבו שע"ז ימצאו חן בעיני החופשיים ונוכל להתיידד יותר אתם ונוציא מהם עוד תמיכות כספיות וכבוד ... והתייחסות אלינו, וזה מה שהם במעותם מבינים שזה קידוש ד', אבל לאכזבתם ולאכזבתנו הגדולה בעקבות מה שכתבו בעלי העיתונים האלו הגיבו בעלי העיתונים החופשיים בהיפוך מזה ולא די שלא מצאנו חן בעיניהם עי"ז אלא אדרבה עוד הוסיפו העיתונים שלהם ליצנות וכתבו שחשבו שלחרדים אכפת להם מכבוד ד' אבל עכשיו נוכחנו לדעת שכל המחאה היתה להוכיח לכולם שהם אנשים מתונים, ז"א שכל מה שאנחנו עושים ע"מ להחניף את הרשעים זה חוזר וטופח לנו על הפנים וגורם לנו יותר בזיונות.

אנחנו צריכים לדעת איפה אנחנו עומדים, כבר הגיע הזמן של הבירור ולכן כבר אי אפשר לעמוד במקום אחד או שאנחנו עולים או שח"ו יורדים, או שאנחנו הולכים עם הקב"ה בכל כולנו ואז אנחנו נקראים עם ד' ובנים לד' אלו קינו או שאנחנו ח"ו יורדים ומתרחקים ומתנתקים לגמרי ח"ו.

כאשר אומרים תיקון חצות "זכור ד' מה היה לנו" מה נעשה אתנו איזה צורה יש לנו היום תראה ד' את הרפתנו תראה איך אנחנו מתביישים כאשר אנחנו רואים את התמונה שלנו, "נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים" שאע"פ שבחצונות הבתים שלנו נראים כמו בתי ישראל אבל לצערנו הרב בפנימיות בתינו נהפכו לנכרים, מכניסים את כל הגויי שקייט את כל הנכריות לתוך בתינו, וכמו כן במוסדות החינוך שלנו.

ויש להבין הכונה במה שאנו אומרים "יתומים היינו ואין אב" דהיינו שחסרה לנו ההרגשה להקב"ה ולכן לא כואב לנו כל מה שקורה בעולם ולא שמים לב לחשוב ולהבין שזה בא לעורר אותנו וכמשאחז"ל אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל והיינו לעורר את בני"ו ולהפחיד אותנו שנפחד שלא יבא גם עלינו כזאת ח"ו וכמבואר כל זה בנביא (צפניה ג'), והפסוק ממשיך "אמותינו כאלמנות" כלומר שע"י שיתומים היינו ואין אב שאנחנו מתרחקים מאבינו שבשמים עי"ו האמא שלנו שזה השכינה הק' שהיא האם שלנו נפרדת מהקב"ה ועי"ו חסר היחוד של קודשא בריך הוא ושכינתיה וזה הצער של אבינו שבשמים, וצריכים לשים לב ולהשתתף בצער השכינה.

ויל"פ עוד במש"כ נחמו נחמו עמי ג' כי לקחה "כפליים" באופ"ז שהקב"ה ינחם אותנו בזכות שלקחנו מתוך הצרה התעוררות כפולה דהיינו א) שהתעוררנו להבין שרוצים לעורר אותנו ועי"ו אנחנו מתעוררים לתשובה ולתקן דרכינו, ב) שנתעוררנו להבין כמה השכינה מצטערת בגללינו וכמה היא מתפלשת בעפר ובגלות וכמה מחולל כבודה בגללינו ונכנים ללבנו להצטער ולכאוב על הצרה הזאת של חילול ד' וכזה אנו משתתפים בצער השכינה

שב עתה אחרי הגאוו"ש כבר לא יתקבלו בתשובה לכן מדכאים אותנו עוד יותר אולי בכ"ז נתעורר וזה הסיבה של גודל רבוי הצרות היום.

ולכן מי שיש לו קצת שכל ולב להיות חרד וירא לנפשו יתן לבו להתעורר ולעשות חשבון עם נפשו על כל עונותיו וגם ישב ויבכה על כבוד ד' המחולל בנזים כי ה"ז מה שגרמנו לו ית' כביכול ע"י עונותינו ויש לנו לבכות לד' ולאמר כמו שאמרנו עתה מקרוב בט' באב במגילת איכה (ה' א') "זכור ד' מה היה לנו הביטה וראה את חרפתנו" לאיזה צרה ושפלות ובזיון וחרפה הגיע כלל ישראל ולאיזה צרה ושפלות וחרפה הגיעו הבני ישיבות ומוסדות התורה.

לסיכום מה שאנחנו צריכים לקחת אתנו הביתה זה שאנחנו צריכים להתפלל שמתוך הצרה הזאת תצמח לנו הישועה בבחינת "עת צרה היא ליעקב וממנה יוושע" שע"י הצרה הרוחנית הזאת שרוצים לגזול מאתנו את כל הקדושה ח"ו וע"י מה שמראים לנו מן השמים ע"י כל הגזירות הללו את המצב שלנו כמה שחטאנו וירדנו ומראים לנו בבחינת זה חטאתך וזה פריה, החטאת זה הצורה השפלה והטומאות הגדולות שאנו רואים בעינינו ששולט ושורה בעולם היום, והפרי הוא מה שחוזר ומצמיח בנו ח"ו להפילנו יום יום יותר ויותר עד שנעצור את זה ע"י שנתקן את השורש המגדל ומחיה את הקליפות והטומאות הללו כנ"ל, ולכן עלינו להתפלל ולצעוק אל ד' שירחם עלינו ויפתח עינינו לראות ולהבין מצבינו הדל השפילה והבוזיה וע"י הצרה הזאת וכל הדומה יכנס בלבנו התעוררות ולהרגיש כי זה מן השמים שמעוררים אותנו לראות את התמונה איפה אנחנו נמצאים, וכמו"כ צריך גם לכוון על זה

עם אש אפשר לבטל את היצה"ר וזה יבנה את הביה"מ של אש, וע"י התעוררות האש הזאת הקב"ה יבער את רוח הטומאה מהארץ ואת כל הרע.

הקב"ה יעזור שנוכה להתעורר ע"י כל הצרות שכבר פקדו אותנו וממנה יושע להפך את כל הצרה לרצה לעורר עי"ז את הרצון להקב"ה ולא נצטרך ח"ו לעוד צרות ע"מ לעורר אותנו לא בגשמיות וכ"ש שלא ברוחניות ועי"ז יופיע לנו הגאווה"ש ברוב רחמים וחסדים ונצל מחבלי משיח הקשים וממלחמת גוג ומגוג שעומד כבר לפני עינינו ואז יראו עינינו וישמח לבנו בשוב ד' את שיבת ציון ונזכה לקבל פני משיח צדקנו ברוב רחמים וחסדים מגולים בב"א.

* * *

ועי"ז מעוררים ג"כ למעלה שגם הקב"ה ירצה להתקרב אלינו, אנחנו צריכים להתקרב להקב"ה ע"י שנרגיש שהוא אבינו.

והנה כל הצרות האלה בין הגשמיות ובין הרוחניות עדיין לא החזירו אותנו בתשובה, אבל הנה ידוע הכלל מש"כ בספרי מוסר שכאשר יש בן שסר מן הדרך וכל מה שיסרו אותו לא הועיל לו, אז העצה היא לנסות בדרך אחרת דהיינו לקרב אותו באהבה עד שאולי מתוך גודל האהבה של האבא שאפילו עם כל ריחוקו ומרדו בו בכ"ז לא פג אהבתו ממנו אולי זה יעורר קצת את לבו עי"כ להתקרב שוב אל אביו וירצה שוב ללכת בדרכיו, כך גם אנחנו מבקשים מהקב"ה שהיות שהדרך של הצרות עדיין לא הביאו אותנו לחזור בתשובה עד היום, לכן אנחנו מבקשים ממך "השיבנו ד' אליך" כלומר שתשפיע לנו חסדיך ואהבתך אלינו ובוזה תכנים בלבנו הרגשה אליך הרגשת הקירבה והקשר בלבנו והאהבה הגדולה אליך, אותה ההרגשה שהיה לנו בכל הדורות ושנתרחקה היום מאתנו ע"י רוב חטאינו, תכנים לנו שוב את ההרגשה הזאת בלבנו וזה "חדש ימינו כקדם" תחזיר לנו את ההרגשה שהיתה לנו פעם אליך בכל הדורות, אע"פ שאין אנו ראויים אליה כלל בכ"ז לפי מצבינו הדל והשפל זה העצה להחזיר אותנו כנזכר "כי אם מאוס מאסתנו קצפת עלינו עד מאוד" כי אם אתה מוסיף עלינו גם קצף אז כמים הפנים אל הפנים לכן אנחנו ח"ו מתרחקים יותר ויותר, ולכן השיבנו ד' אליך ונשובה עד שנרגיש אותך ואז כמים הפנים אל הפנים נרדפה לדעת את ד' ועי"ז נמשיך את הגאוו"ש ונחזיר את הבהמ"ק והשראת השכינה והקדושה למקומה ד' ירחם עלינו ויבטל ממנו את כל הגזרות הקשות האלו, הקב"ה יתן בלבנו להתעורר בתשובה ולעורר בלבנו את האש קודש כי רק